

LXXXI.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Rettens Pleje.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 11. Maj 1903.)

Iste Bog.

I Anledning af et fra Handelsstanden i Kjøbenhavn fremkommet Ønske om at bevare Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn som en selvstændig Domstol, men med den Forandring i Rettergangsmaaden, som den ny Ordning indfører, har Udvalget taget under Overvejelse, om dette maatte kunne lade sig gøre uden væsentligt Brud paa de Grundsætninger, hvorpaa Lovforslaget om Rettens Pleje hviler. Resultatet af disse Overvejelser er blevet, at Udvalget har troet at burde stille Ændringsforslag i den angivne Retning. Disse gaa ud paa, at Sø- og Handelsretten deles i to Afdelinger, af hvilke den første behandler de Sager, der ellers vilde være Landsrets-sager, altsaa væsentlig Sager, der dreje sig om Pengebeløb over 400 Kr., og ved denne Afdeling skulle de for Landsretterne gældende Regler saavel om Proceduren som om Paaanke og Kære til Højesteret gælde; den anden Afdeling skal behandle de Sager, som ellers vilde være Underrets-sager, altsaa Sager under 400 Kr.s Værdi, og ved den skulle de for Underretsproce-duren gældende Regler med de simple

og lettere Procesformer og med Domme-rens Vejledning gælde, og hvad angaar Paaanke og Kære med Hensyn til denne Afdelings Domme, har Udvalget ment, at Konsekvens maa kræve, at Reglerne om Underretsproceduren blive at anvende, saaledes altsaa, at Paaanke og Kære maa ske til Østre Landsret ligesom fra de andre Underretter i Kredsen, hvorimod man har troet, at det vilde passe mindre vel ind i Lovforslagets System, om Paa-anke og Kære rettedes til Sø- og Handels-rettens første Afdeling.

Med Hensyn til Besættelsen af disse to Afdelinger har man for 1ste Afdelings Vedkommende foreslaaet omtrent den samme Fremgangsmaade i Henseende til Valget og Tilkaldelsen af sø- og handels-kyndige Dommere som nu, saa at der i de større Sager benyttes fire saadanne og i de mindre to. Til Formand for 1ste Afdeling foreslaas valgt en af Østre Lands-rets Dommere og til Formand for 2den Afdeling en af Kjøbenhavns Byrets Dom-mere, begge valgte af Kongen og uden Begrænsning i Henseende til Tid, da man gaar ud fra, at det er en af de Ting ved den nuværende Sø- og Handelsret, som

der sættes Pris paa, at Formanden og Næstformanden ere faste og ikke paa Tur fungerende. Hvis dette billiges, er der altsaa paa Grund af Sø- og Handelsretten ikke Grund til at formindske Antallet af Dommere i respektive Østre Landsret og Københavns Byret, og der foreslaas derfor ingen Ændring i Lovforslagets herhen hørende Bestemmelser.

Sø- og Handelsrettens Kompetence foreslaas indskrænket til de Sø- og Handelssager, som efter Lovforslagets Regler skulle eller kunne anlægges i København. Skulde det ønskes ogsaa at henlægge Sø- og Handelssager fra den øvrige Del af Østre Landsrets Omraade under Sø- og Handelsretten i København, vilde det let kunne opnaas ved en lille Ændring i det stillede Forslag, men Udvalget har ment, at en saadan Ordning vilde vække Misnøje hos Handelsstanden uden for København, saa længe den ikke har Adgang til i en eller anden Form at blive repræsenteret blandt Dommerne i Sø- og Handelsretten, og har derfor ikke foreslaaet det. Hvad i øvrigt angaar Indførelse af Sø- og Handelsretter udenfor København eller blot Medtagelse af handelskyndige Dommere i Handelssager, tror Udvalget, at dette Anliggende, der vist nok vil vise sig at være vidtløftigt og vanskeligt, bør ordnes ved særlig Lov. Dels er det et saa stort Stykke Retsorganisation, at det ifølge Grundlovens § 70 ikke bør ordnes administrativt, hvilket heller ikke skete med Hensyn til søkyndige Dommers Medtagelse, jfr. Loven af 12. April 1892, dels vil det formentlig kræve et temmelig vidtløftigt Valgapparat, da man forudsætter, at der i en eller anden Form maa gives samtlige Kredens Købstæder, i alt Fald for saa vidt som de have nogen Betydning som handelsdrivende, en nogenlunde forholds-mæssig Indflydelse paa Valget af Dommerne.

For noget at hjælpe paa det, at Handelssager og for Landsretternes Vedkommende Sø- og Handelssager indtil videre ikke ville blive paakendte med Bistand af sø- og handelskyndige Dommere, har

Udvalget foreslaaet, at Sø- og Handels-sager uden for København med Parternes Samtykke kunne indbringes for Sø- og Handelsretten i København. Skulde denne Adgang blive meget benyttet, vil det ganske vist kunne lede til Bebyrdelse af den københavnske Sø- og Handelsret, men da Sø- og Handelsretters Indførelse eller sø- og handelskyndige Dommers Medtagelse uden for København saavel ved Landsret som ved Underret formentlig kan ventes indført i en nær Fremtid eller maaske allerede samtidig med den ny Rettergangsmaades Ikrafttræden, har man ikke anset denne mulige Ulempe for at være af videre Betydning.

Den her foreslaaede Ordning vil formentlig ikke medføre nogen nævneværdig Forøgelse af Udgifterne. Det eneste Punkt, hvor lidt Udgiftsforøgelse maaske vil bevirkes, er, for saa vidt Sø- og Handelsretten maa have sit eget Skriverkontor, men da dette vil have til Følge en Formindskelse af Forretningerne paa Østre Landsrets og Københavns Byrets Skriverkontorer, ville de paaregnede Udgifter til disse til Gengæld kunne nedsættes noget.

Ved det her anførte motiveres en Række Ændringsforslag, nemlig Nr. 1, 6, 8, 14, 17, 18, 27, 28, 30, 61, 62, 63, 70, 90, 92, 94, 119, 129, 132 og 135.

Med Hensyn til Lovforslaget § 2 foreslaar Udvalget under Nr. 2, at 3die, 4de og 5te Stykke udgaa; 4de Stykke har faaet Plads andetsteds, nemlig i § 9, jfr. Ændringsforslag Nr. 6. Med Hensyn til 3die og 5te Stykke bemærkes, at Udvalget ikke tror, at man hidtil i Højesteret har følt nogen Trang til Tilkaldelse af sagkyndige under Voteringen, da Sagen, naar den forelægges Højesteret, vistnok altid vil være saaledes oplyst ogsaa paa de Punkter, hvor Spørgsmaal kunde være om sagkyndiges Mening, at ingen Raadførsel med saadanne behøves, ligesom det jo ogsaa andetsteds, hvor Sø- og Handelsretter findes, er almindeligt, at den øverste Appellinstans kun bestaar af retslærde Dommere, uden at sø- eller handelskyndige have Plads i Retten. Skulde en yderligere Raadførsel med sagkyndige

behøves, vilde det efter Udvalgets Mening være naturligere og stemmende med, hvad der i flere fremmede Proceslove er bestemt, om Retten havde en Beføjelse til at udsætte Sagens Paakendelse samt ex officio udmelde Skønsmænd, hvis Udtalelser Retten da kunde følge eller tilsidesætte efter dens bedste Skønnende, men det forekommer Udvalget mindre rigtigt, at disse Skønsmænd skulde ligefrem indtræde som Medlemmer af Retten for denne Sags Vedkommende. Naar man dog ikke stiller Forslag i denne sidste Retning, er det — som ovenfor bemærket — fordi man ikke tror, at der har vist sig nogen Trang dertil.

Ved § 5 bemærkes, at Udvalgets Flertal med Hensyn til det meget omdebatterede Spørgsmaal om Sædet for Vestre Landsret maa ligesom Kommissionsforslaget holde for, at Aarhus bør være Stedet, jfr. Ændringsforslag Nr. 3. Foruden de forskellige andre Grunde, der anføres herfor, skal Flertallet særlig fremhæve, at man befrygter, at en tilstrækkelig stor Sagførerstand ikke kan leve i Viborg, hvor der uden for den egentlige Procesførelse neppe vil kunne findes synderligt Erhverv for Sagførerne, der fremdeles som hidtil vistnok ikke ville kunne leve alene af Procesførelse; men at der er en nogenlunde talrig Sagførerstand, saa at Publikum har noget at vælge imellem, og at Sagførerstanden er ikke alt for daarligt stillet i økonomisk Henseende, er sikkert af Interesse for Befolkningen.

Et *Mindretal* (Frijs, Ole Jensen, Johansen og Johnsen) er enigt med Folketinget i, at det nuværende Sæde for Landsretten i Viborg bør bibeholdes som Sæde for Vestre Landsret, og man kan saa meget mindre tillægge den af Flertallet fremhævede Grund til at forlade Viborg, at det ikke antages, at der i denne By kan leve en tilstrækkelig stor Sagførerstand, nogen Vægt, som Adgangen til at procedere ved en Landsret ikke ifølge Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget af Folketinget, er gjort afhængig af, at vedkommende Sagfører har Bopæl eller Kontor i eller ved den Stad, hvor Landsretten

har sit Sæde, uden at Flertallet har foreslaaet nogen Ændring paa dette Punkt.

Til § 7 bemærkes, at naar Udvalget i Ændringsforslag Nr. 5 for Landsretterne foreslaar 5 Dommere i Straffesager, er dette begrundet i, at Afgørelsen af Bevisspørgsmaalet er endeligt og ikke som i borgerlige Retstrætter kan gøres til Genstand for yderligere Prøvelse. Ganske vist kan der forekomme mange Straffesager, hvor Bevisspørgsmaalet er saa klart og simpelt, at ingen videre Tvivl kan herske, men det bliver meget vanskeligt at drage Grænser i denne Henseende. Andetsteds haves der Eksempel paa, at et mindre Antal Dommere anses for tilstrækkeligt, naar de alle ere enige om Dommen, men en saadan Regel, som f. Eks. at 3 Dommere ere nok, naar de alle ere enige, synes ikke at ville kunne bringe vedkommende Ret nogen videre Lettelse, da dette jo først kan vise sig, naar Sagen er hørt, og at overvære Forhandlingerne er det, som tager mest Tid for Retten, medens Dommens Affattelse i Sammenligning hermed ikke vil kræve megen Tid.

I Forbindelse med § 16 skal man omtale et af de vigtigste Ændringsforslag, som Udvalgets Flertal stiller, nemlig Ændringsforslag sigtende til i alt væsentligt at føre Lovforslaget tilbage til Kommissionsforslaget, for saa vidt angaar Fogedforretninger, Skifte og Auktion samt Tinglæsning, idet Flertallet ikke kan være enigt i at gøre disse Forretninger til administrative, selv med en vis nærmere bestemt og begrænset Adgang til Besværing til Domstolene. Flertallet mener, at disse Forretninger bør betragtes og behandles som judicielle, fordi de gaa ud paa at skifte Ret og Skel mellem de private Borgere indbyrdes ganske som Domssagerne. De maa derfor anses for at være en Del og en vigtig Del af Retsplejen, og der kan efter Flertallets Mening ingen Tvivl være om, at Grundloven har indbefattet dem under „Retsplejen“ i Modsætning til „Forvaltningen“, f. Eks. i §§ 70 og 71. At Spørgsmaal, der alene gaa ud paa, hvorledes den ene Borgers private Rettigheder skal

gøres gældende over for den anden, skulde afgøres ad administrativ Vej, har sikkert aldrig været Grundlovens Tanke, og dette gælder i høj Grad om Eksekution og den i nær Forbindelse hermed staaende Tvangsauktion saavel som ogsaa om Skifte, thi selv om der fra Skiftebehandlingen udsondres en Del Retstvistigheder, der henvises til Afgørelse i Form af Domssager, bliver der dog Spørgsmaal nok tilbage i Skiftematerien, som aabenbart ikke egne sig til administrativ Afgørelse, saasom Spørgsmaal om overhovedet Boet bør tages under offentlig Skiftebehandling, om hvad der kan eller skal inddrages under Registreringen, og fremfor alt et saadant Spørgsmaal som, om en Mand kan bringes under Konkurs mod sin Villie, et af de stærkeste Indgreb i en Mands hele private Retsstilling, som det er saa meget besynderligere at henvise til administrativ Afgørelse, som Lovforslaget, vistnok med Bifald fra alle Sider, har henlagt Spørgsmaalet om Umyndiggørelse til Domstolene. Naar Grundloven gennem dens Bestemmelser om Retsplejen og Domstolene har villet sikre Borgerne mod Indgreb fra Administrationens Side og skaffe dem Betyggelse for, at deres privatretlige Anliggender alene afgøres efter Lovene — og dette maa vel erkendes at have været Grundlovens Tanke — saa gælder dette lige saavel de heromhandlede Anliggender som Domssagerne. Der kan lige saavel tænkes Indgreb i Borgernes Retsforhold fra Administrationens Side ved Udførelsen af Foged-, Skifte- og Auktionsforretninger som i civile Domssager. Den Beskyttelse, som Grundloven vil yde mod dette sidste, vilde kun være ufuldstændig, hvis den ikke ogsaa udstrakte sig til de første. Naar Mindretallet søger at undgaa Indvendinger af denne Natur ved at aabne Adgang til Besværing til Domstolene i alle Tilfælde, hvor nogen er misfornøjet med Sysselmandens Afgørelse, uden Hensyn til, om det er formelle eller reelle Spørgsmaal, er dette visselig en væsentlig Forbedring i Lovforslaget, men det forekommer Flertallet, at der heri egentlig ligger en Indrømmelse af, at de herom-

handlede Anliggender i Virkeligheden ere judicielle, og det synes os, at naar man først kommer dertil, vil det være baade følgerigtigst og i praktisk Henseende simplest og lettest at gøre Skridtet helt ud og i alle Henseender behandle dem som Retsafgørelser. Dette vil bl. a. anbefale sig derved, at Kæreformen, som efter Mindretallets Forslag skal anvendes, i mange Tilfælde ikke vil være fyldestgørende, fordi der til Spørgsmalets Belysning kan behøves en Bevisførelse ved Vidner og desl., som denne Form udelukker, og dette gælder ikke alene, hvor Besværingen angaar selve den Ret eller Fordring, om hvis Fyldestgørelse der er Spørgsmaal, og hvad der altsaa kan henvises til Søgmaal i første Instans, men ogsaa i Tilfælde, hvor Spørgsmaalet kun angaar Maaden, hvorpaa Forretningen skal udføres. Der findes neppe heller nogen nyere Procesordning, baseret paa Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, hvor Spørgsmaal vedrørende heromhandlede Anliggender lægges i Hænderne paa Administrationen. Vel ere de ofte, i al Fald delvis, henlagte til underordnede Embeds- eller Bestillingsmænd, der ikke selv kunne afsige Kendelser, noget vi kende med Hensyn til Fogedassistenterne i Kjøbenhavn, men disse ere dog at betragte som staaende under Retterne og ikke under Øvrighederne. Flertallet finder derfor — ligesom Kommissionsforslaget —, at det vil være bedst stemmende med Retsplejens Natur og Hensigt at blive ved det gamle, nedarvede og tilvante Forhold, at de heromhandlede Anliggender i det hele betragtes og behandles som judicielle. For selve Dommerstandens Vedkommende ses det heller ikke rettere, end at det kun kan bidrage til at udvide og skærpe en Dommers Blik paa Retsforholdene, at han har ogsaa at beskæftige sig med Eksekution, Tvangsauktion og andre Fogedforretninger saavel som med Skifter, thi om der end under disse Forretninger forekommer meget rent rutinemæssigt, hvad der i øvrigt ogsaa kan ske i Domssagerne, saa frembyde de dog ofte lige saa fine og den juridiske Dømmekraft skærpende

Bet. o. Lovf. om Rettens Pleje.

Spørgsmaal som Domssagerne og forudsætte en lige saa stor juridisk Modenhed i Opfattelsen, saa meget mere som de i Reglen kræve hurtig, ofte øjeblikkelig Afgørelse.

De Egenskaber, der udfordres til en vedbørlig Behandling af disse Anliggender, falde meget mere sammen med de Egenskaber, der maa kræves hos en Dommer, end med de Egenskaber, der ere ønskelige hos en Politimester; deres Henlæggelse til denne sidste vil hos ham samle en Mængde uensartede Funktioner, der forudsætte Egenskaber, som sjældent ville være forenede hos samme Mand. Disse Forretningers Henlæggelse til Dommeren vil vel nødvendiggøre, at han maa bruge Fuldmægtig til Udførelsen af en Del af sine Embedsforretninger, men deres Henlæggelse til Sysselmanden vil medføre det samme for dennes Vedkommende. Hvad enten det ene eller det andet vælges, vil det maaske mindre heldige Forhold opstaa, at paagældende Embedsforretninger ikke besørges af den egentlige, ansvarlige Embedsmand selv, men af andre paa hans Vegne. Om dette Forhold finder Sted med Hensyn til Dommeren eller med Hensyn til Sysselmanden, forekommer Flertallet ikke at være af afgørende Betydning. Overfor Sagførerstanden synes det at maatte være ligegyldigt, om der gøres denne Konkurrence af Dommerfuldmægtige eller af Sysselmandsfuldmægtige, til hvilke sidste efter Lovforslagets Ordning de private Forretninger nærmest vilde falde, idet de væsentligt hænge sammen med Skifte-, Auktions- og Tinglæsningsvæsenet. Overfor Publikum i Almindelighed kan det være mindre heldigt, at paagældende juridiske Forretninger i Virkeligheden foretages af Fuldmægtige hos den Mand, hvem den egentlige Afgørelse tilkommer, og som derfor, naar Sagen forelægges ham, kan formodes i Reglen at ville holde paa sin Fuldmægtig; men om dette Forhold finder Sted med Sysselmanden, som Tilfældet vil blive efter Lovforslaget, eller med Dommeren kan neppe være af videre Betydning for Publikum i Almindelighed. Den eneste Maade, hvorpaa de forment-

lige Misligheder ved Fuldmægtigvæsenet kunde hæves, er, at disse lønnedes saaledes, at det kunde forbydes dem at have private Forretninger og saaledes, at de ikke fristedes for meget til at overtræde et saadant Forbud, men dette vilde medføre en meget betydelig Forøgelse af Udgifterne til Embedernes Kontorhold og har derfor hidtil været anset for uigennemførligt. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Statens Udgifter til Embedslønninger, maa Flertallet være af den Formening, at de Udgifter hertil, som en fuldt ud god og forsvarlig, paa rigtige Principper hvilende, Ordning af Retsplejen fordrer, maa man finde sig i at bære, naar man vil en Reform af Retsplejen, som skal skaffe os noget væsentlig bedre end det, vi have. Desuden antager Flertallet, at man vil kunne nøjes med et noget mindre Antal Dommere, end Kommissionens forslag forudsætter, og et mindre Antal Politimestre, end Lovforslaget maa antages at ville kræve, saa at det maaske vil vise sig, at Udgiftsforøgelsen ikke vil blive saa stor, at der kan tillægges den nogen videre Betydning ved Siden af de i andre Henseender forøgede Udgifter, Reformen vil medføre. En nærmere begrundet Mening herom kan ikke have, førend Forslag om Landets Inddeling i Retskredse med dertil hørende statistiske Materiale foreligger. At Grundlovens § 73 kan medføre en lidt højere Pensionsbyrde for de ny Dommers Vedkommende, end der for de nuværende Underretsdommere haves, er jo en Ting, man har maattet være fattet paa under alle de i de sidste 50 Aar stedfundne Forhandlinger om Retsreformen og Gennemførelsen af Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, og om der er nogle flere eller færre Dommere, der falde ind under Reglen, kan neppe være af synderlig finansiel Betydning, da de fleste af de efter 65 Aars Alder afskedigede Dommere efter de almindelige Regler alligevel vilde være berettigede til $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension.

Flertallet tror altsaa med Hensyn til det her omhandlede Punkt at maatte foreslaa at vende tilbage til Kommissionens

Forslag, og det stiller som Følge heraf en Række Ændringsforslag, nemlig Nr. 9, 10, 12, 13, 15, 16, 23, 26, 52, 53, 59, 68, 72, 74, 76, 89, 143, 235, 246 og 265 med Hensyn til hvilket sidste dog bemærkes, at Flertallet, efter at have foreslaaet som Ændringsforslag Optagelse af Kommissionsforslagets 4de til 7de Afsnit, til dette Ændringsforslag stiller en Række Underændringsforslag, hvorved der væsentligt tages Hensyn til de i det andet Ting foretagne Ændringer i Kommissionsforslaget, der ikke hænge sammen med Spørgsmaalet, om Forretningerne skulle anses som judicielle eller administrative.

Mindretallet mener derimod, at det er rigtigst paa disse Punkter at blive staaende ved den Ordning, som indeholdes i Lovforslaget, og hvorefter de omhandlede Forretninger henlægges til Underøvrigheden. Ligesom der til Støtte herfor skal henvises til de af Folketingets Udvalg i Betænkning af 14. Maj f. A. anførte Betragtninger, i hvilke Mindretallet i alt væsentligt er enigt, maa Mindretallet endvidere fremhæve, at de nævnte Forretninger efter deres Natur ere væsentlig forskellige fra den egentlige dømmende Virksomhed. Dette er vistnok almindelig erkendt, for saa vidt angaar Tinglæsningsvæsenet (jfr. ogsaa den gældende Ordning med Hensyn til Skibsregistrering), og det gælder tillige den meget omfattende Del af Skifte- og Konkursbehandlingen, som bestaar i Forretninger af rent forvaltende Natur. Men selv bortset herfra er der den afgørende Forskel imellem den dømmende Virksomhed og de her omhandlede Forretninger, at det regelmæssig ved hin drejer sig om at afgøre Retstvistigheder, ved disse om at bringe Statens Tvangsmyndighed i Anvendelse enten paa Grundlag af et allerede afsagt Retsdekret eller eksigibelt Forlig eller — undtagelsesvis — paa Grundlag af privat Retshandel, der har en saadan Grad af Likviditet, at Lovgivningen tør præsumere, at Retstrætte ikke lettelig vil opstaa deraf (Lovforslagets § 455 Nr. 3 og 4). Som Følge heraf frembyde disse Forretninger ikke paa langt

nær en saadan Fare for vilkaarlig Tilsidesættelse af den ene eller begge Parterets Rettigheder, som Domssagerne, og den langt overvejende Del af dem er saadanne, der nærmest kun stille Krav til den udøvedes Routine og Paapasselighed, hvad der ogsaa har fundet sit Udtryk i, at Forretningerne regelmæssig ikke udføres af vedkommende Embedsmand selv, men af hans Fuldmægtige. Idet Mindretallet saaledes mener, at de omhandlede Forretningers Øjemed og Karakter ikke gøre det nødvendigt at henvise dem til de judicielle, og at Bestemmelsen i Grundlovens § 71 heller ikke kræver dette, er man paa den anden Side enig med Flertallet i, at der, da der dog ogsaa ved disse Forretninger kan opstaa Tvistigheder, bør aabnes Parterne fuld Adgang til, om de ikke maatte være tilfreds med den under Forretningen truffene Afgørelse, at se Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Ligesom dette er erkendt i Lovforslaget, for saa vidt angaar Realitetsspørgsmaal, saaledes forekommer det Mindretallet, at der, da Spørgsmaalet om Grænsen imellem Formalitets- og Realitetsspørgsmaal ikke sjelden er tvivlsomt, og da man i Tvivlstilfælde hellere bør gaa for vidt end for kort i at sikre Parterne Vejen til Domstolene, bør aabnes dem Adgang til disse ogsaa i Formalitetsspørgsmaal.

Mindretallet stiller i Henhold hertil en Række Ændringsforslag under Nr. 7, 192—202, 204, 209—213, 215, 217—219, 221—223, 225—228, 231 og 233, ligesom det under Nr. 230 (jfr. Nr. 7) foreslaar Konkurserklæring henlagt til Underretten.

Til § 17 foreslaar Udvalget under Nr. 11, at „Byting“ forandres til „Byret“, hvilket da ogsaa bør iagttages de andre Steder, hvor Ordet forekommer.

Til § 27 foreslaas under Nr. 19 ligeledes af Udvalget en Ændring, sigtende til at give Regeringen en almindelig Myndighed til ved kgl. Anordning at foreskrive Regler om Retsbøgernes Førelse saavel som om deres Indretning, naturligvis med Iagttagelse af de Bestemmelser, som ere givne i selve Loven.

Ved § 28 foreslaar Udvalget under Nr.

20 at genoptage den i Kommissionsforslaget indeholdte Bestemmelse om, at der fordres bedste Karakter til juridisk-Eksamen for at ansættes som Dommer, idet Udvalget i det hele slutter sig til Kommissionens Begrundelse heraf. (Mot. Sp. 53, Rigsdagstidenden 1901—02 Tillæg A. Sp. 2669).

Under Nr. 21 er der af Udvalget stillet et Ændringsforslag til § 29. Naar det foreslaas, at 2det og 3die Stykke skulle udgaa, og Lovbestemmelsen saaledes bringes tilbage til Kommissionsforslaget paa dette Punkt, er det begrundet i, at der formentlig ikke er nogen sær Grund til at forbeholde de i § 29, 2det og 3die Stykke, omhandlede Personer en fortrinlig Adgang til Landsdommer- og Underrettsdommerstillinger i den første Aarrække efter Reformens Indførelse, thi de nævnte Personer ville da ikke medbringe andet end en Indøvelse i det gamle System, som ikke vil gøre dem særlig skikkede fremfor andre til at virke under det ny System. Først naar man staar over for en i det ny System indøvet og af dette i intellektuel og moralsk Henseende opdraget Dommer- og Sagførerstand, vil det vise sig, om der maaske kunde være Grund til at opstille Regler som de her omhandlede, men indtil da synes det rettest, at Regeringen kan vælge Dommerne under det ny System, hvor den tror at kunne finde dem. Med Hensyn til Højesteretsdommerne foreslaar Udvalget at vende tilbage til Kommissionsforslaget for dog at give Højesteret nogen Indflydelse paa Valget; et Mindretal i Kommissionen var vel uenigt heri, men det var kun, fordi man fandt, at Højesteret ikke efter Forslaget fik Indflydelse nok.

Til § 31 er der af et *Mindretal* (Octavius Hansen og Johnsen) under Nr. 24 stillet et Underændringsforslag, hvorefter Lovforslagets Bestemmelse om, at ingen fast Medhjælper for en Dommer maa, saa længe han er i denne Stilling, drive Forretning med Retsbistand, Inkassations, Prioritetsordning, Dokumentaffattelse eller lignende, skal være gældende, ogsaa naar Foged-, Auktions- og Skifteforretninger samt Tinglæsning henlægges under

Dommeren. Mindretallet formener, at den nuværende Tilstand, under hvilken Dommerens Medhjælper og Stedfortræder henvises til at leve væsentligst af den Indtægt, han kan skaffe sig ved at udføre juridiske Forretninger for private, paa forskellige Maader medfører Ulemper, der alt for let lede til Misligheder, og derfor ikke bør opretholdes. Den Merudgift for Statskassen, en Forandring i saa Henseende vil kræve, vil formentlig ikke blive af en Størrelse, der kan fremkalde Betæneligheder. Lønningerne for Dommerfuldmægtige maa vel blive noget højere end nu, men da Fuldmægtigenes Antal vil kunne indskrænkes, naar de anvende hele deres Arbejdstid til Embedets Forretninger, vil Merudgiften neppe blive betydelig og i alt Fald ikke saa stor, at det af Hensyn dertil kan forsvares under en ny Retspleje at tillade Fortsættelsen af det nu eksisterende Forhold, hvorefter offentlig Embedsvirksomhed og Udøvelse af privat Erhverv paa Omraader, der ofte staa i nær Berøring med hinanden, kunne forenes i samme Person.

Til § 35 er under Nr. 25 af Udvalget stillet Ændringsforslag om at forandre „Embedsfradømmelse“ til „Afsættelse“, da Dom til Embedsforbrydelse kun gives i de Tilfælde, hvor Straffeloven foreskriver Embedsfortabelse som Straf, og altsaa langtfra omfatter alle de Tilfælde, hvor en Dommer bør fjernes. Hvorledes der skal forholdes for at erhverve den hertil fornødne Dom, hvis han ikke godvilligt vil finde sig i at træde tilbage, foreskrives i den følgende Del af Paragraffen.

Udvalgets Flertal foreslaar under Nr. 31, at Kap. 3 udgaa, da man holder for, at der i et stort Antal af Landets Sogneraadskredse vil mangle Mænd, som ere egnede til at afgøre de heromhandlede Sager, der ingenlunde, fordi de kun dreje sig om mindre Pengebeløb, behøve at være simple eller lette; heller ikke kan Flertallet billige den Ulighed i Retsplejen, som skabes derved, at Kommunedommere kun findes paa Landet, og at deres Competence endda er indskrænket til de Tilfælde, hvor begge Par-

ter bo i Kommunen. Noget hænger dette Spørgsmaal sammen med Spørgsmaalet om Retskredsnes Størrelse, for saa vidt som Trangen til en lokal Afgørelse af Smaasager maaske kan være lidt stærkere, hvis Retskredsene blive meget større end nu, men Udvalgets Flertal tænker sig en Ordning af dette Punkt, som ikke vil bevirke nogen saa væsentlig Forstørrelse af Retskredsene, idet man tænker sig Foged-, Skifte- og Auktionsvæsenet henlagt under Dommerne og derfor et større Antal af dem, end Lovforslaget forudsætter. Dernæst mener Flertallet ogsaa, at Forslagets Bestemmelser om Kommunedommere skaber en ikke ringe Ulighed i Parternes Stilling til Skade for sagsøgte, dels fordi Sagsøgeren har Valget i Henseende til at gaa til Kommunedommerne eller til Retten, medens Sagsøgte, selv om Røjsse til Tingstedet og Retsudgifterne ere mere byrdefulde for ham end for Sagsøgeren, hvad i mange Tilfælde vil indtræffe, ikke har nogen Indflydelse paa Valget, dels fordi Sagsøgte, dersom en urigtig Dom er fældet af Kommunedommerne, hvad der paa Grund af disses i Reglen fuldstændige Mangel paa Retskyndighed, let kan ske, vil være nødsaget til, naar han ikke vil finde sig heri, at optræde som Sagsøger for at indbringe Sagen for Retten og faa dennes Afgørelse. Der vil sikkert forekomme mange Tilfælde, hvor Sagsøgte bliver nødt til at finde sig i en urigtig Afgørelse, fordi han ikke uden Udgift og Ulejlighed, som han enten ikke kan eller ikke vil underkaste sig, kan indbringe Sagen for Retten; men selv om Sagen drejer sig om smaa Beløb, skal Folk jo dog helst heller ikke i Smaating lide Uret, saa meget mere som det, der er lidet for en, maaske kan være meget for en anden.

Endelig skal Flertallet gøre opmærksom paa, at det dog vistnok maa erkendes for meget betænkeligt at tillægge Retsafgørelser, for hvis juridiske Korrekthed der haves saa liden Garanti som i dette Tilfælde, de sædvanlige Domsvirkninger som *res judicata* i andre Sager mellem Parterne angaaende samme Retsforhold

saavel som Gentagelsesvirkning i Tilfælde af ny Forseelse, f. Eks. ved Jagt- og Fiskeriforseelser, Overtrædelser af Næringslovgivningen o. m. fl., men efter Lovforslaget maa det antages, at Kommunedommernes Domme i alle Retninger skulle have samme Virkning som andre Domme, naar Sagen ikke inden de 4 Uger indbringes for Retten.

Dette Ændringsforslag fører med sig Ændringsforslagene Nr. 69, 93 og 142 til 2den Bog og Nr. 309 til 3die Bog.

Mindretallet mener, at Kommunedommer-Institutionen, selv om den maaske ikke i alle Kommuner vil kunne raade over fuldt kvalificerede personlige Kræfter, dog i mange Tilfælde vil kunne blive til Lettelse for Befolkningen ved Afgørelse af Bagatelsager, i Lighed med tilsvarende Institutioner i forskellige fremmede Lande, og foreslaar derfor de hertil sigtende Bestemmelser (Lovforslagets Kapitler 3, 42 og 87) bibeholde.

Ved Afsnittet om Nævningers Kaldelse stiller Udvalget først 3 Ændringsforslag til de „almindelige Bestemmelser“ i Kapitel 4. Ændringsforslaget til § 46 (Nr. 32) retter kun en Unøjagtighed. Til § 48 foreslaas det under Nr. 33, at Udelukkelsen fra Nævningehvervet ikke kommer til at omfatte „Professorer i Teologi med gejstlig Ordination“, da der ikke er Grund til for disses Vedkommende at løse Spørgsmaalet paa anden Maade end for alle andre, som have gejstlig Ordination, men ikke længere virke som gejstlige i Kirken. I § 49 foreslaas der, under Nr. 34, at optage blandt dem, der kunne begære sig fritagne, tjenstgørende Militærpersoner med Undtagelse af de ved Bornholms Væbning ansatte, en Bestemmelse, som den offentlige Interesse formentlig kræver.

De Ændringsforslag, der af Flertallet stilles til de andre Kapitler af dette Afsnit, have, med Undtagelse af de tre under Nr. 46, 50 og 51 nævnte, der ingen Forklaring behøve, samt Forslaget under Nr. 43, der maa sammenholdes med Ændringsforslag Nr. 316, som forklarer det, i øvrigt alle Hensyn til det

Hovedspørgsmaal, som her rejser sig, nemlig om den Fremgangsmaade, som bliver at følge ved Udpegelsen af de Mænd, der skulle virke som Nævninger ved hvert enkelt Ting. At der herved bør anvendes en Kombination af Valg og Lodtrækning, deri samstemmer Udvalget med Lovforslaget, der atter for saa vidt stemmer med, hvad saavel Flertal som Mindretal i Kommissionen og alle tidligere hos os fremkomne Forslag have foreslaaet. I Kommissionen var der derimod Uenighed om det Spørgsmaal, om det Valg, paa Grundlag af hvilket de senere Lodtrækninger skulde ske, skulde finde Sted allerede ved Dannelsen af Grundlisterne eller først ved Dannelsen af Aarslisten for Nævningekredsen. Kommissionens Mindretal sluttede sig med den ældre Kommission til den sidst nævnte Ordning, hvorimod dens Flertal foretrak den først nævnte, der ogsaa er fulgt i det foreliggende Lovforslag. Udvalget har ogsaa ment at burde slutte sig til dette sidste. En Hovedfordel har denne Ordning derved, at den tillader at lade Valget foregaa i mindre Kredse end de store Nævningekredse. Der vindes derved Udsigt til at have et større Personalkendskab til Raadighed og da atter større Sandsynlighed for, at Udvalgelses Øjemed naas, nemlig at finde „Mænd, der anses for særlig egnede og værdige til Nævningehvervet“. Udvalget har fremdeles ment, at den Ordning, hvortil man saaledes har sluttet sig, maatte føre til, at Valget i Kjøbenhavn ikke burde omfatte Staden under et, men finde Sted i dens Folketingskredse, saaledes at det samlede Antal af dem, der skulle udvælges, fordeles af Magistraten mellem Kredsene, saa nær som muligt i Forhold til Antallet af Folketingsvælgerne i hver Kreds. For saa vidt er der Enighed i Udvalget, som det ses af de henholdsvis af Flertallet og Mindretallet under Nr. 37 og 38 stillede Forslag. Derimod har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal med Hensyn til det Spørgsmaal, i hvis Hænder den Udvalgelse skal lægges, som efter denne Ordning kræves til Grundlisternes Dannelse.

Medens Mindretallet med Lovforslaget fastholder, at Valget uden for Kjøbenhavn skal ske ved Kommunalbestyrelserne, og foreslaar, at det i Kjøbenhavn sker ved et Udvalg, i hvilket Kommunalbestyrelsens delegerede have Overvægt, har Flertallet ikke kunnet finde denne Ordning fyldestgørende. At Udvalgelsen af Nævninger ikke i og for sig er et kommunalt Anliggende er ubestrideligt. Ved at lægge Valget direkte eller indirekte i Kommunalbestyrelsens Haand udsætter man sig for, at uvedkommende og ensidige Hensyn faa en Indflydelse ved dette Valg, som er ganske imod Institutionens Tanke. Hvorledes mulig forestaaende, men endnu ukendte Ændringer i Kommunalbestyrelsernes Sammensætning i saa Henseende ville virke, maa staa hen. At de skulde virke til væsentlig at formindske Faren, er lidet sandsynligt. At der ved Kommunalbestyrelsernes Medvirkning kan vindes en større Sum af det ønskelige Personalkendskab, er rigtigt. Men dette Hensyn fører kun til at medtage et Kommunalbestyrelsen repræsenterende Element ved Udvalgelsen, ikke til at tillægge dette udelukkende eller overvejende Indflydelse. Det rigtige er at søge alle de Faktorer repræsenterede, som maa siges at have en virkelig og berettiget Interesse i et godt og forsvarligt Valg. Paa denne Betragtning er Flertallets Forslag grundet. I de Udvalg, som foreslaas dannede til at foretage Sigtingen, findes først en Delegeret for den Statsmyndighed, hvis Pligt det er at sørge for, at Domstolene forefindes paa lovbefalet Maade, — altsaa en Repræsentant for Statsadministrationen —, dernæst en Delegeret for Domstolene, i hvis Virksomhed Nævningerne skulle deltage, og hvem det er magtpaaliggende, at de kaldes med det Maal for Øje, som er Domstolenes ufravigelige Rettensnor, den upartiske Retfærdighed, endelig en Delegeret for Kommunalbestyrelsen eller den Gren af denne, som tør forudsættes at medbringe størst Personalkendskab. Den Forskel, der ved Gennemførelsen heraf gøres mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land, forklæres ved den sted-

findende Forskel i Myndighedernes Organisation. At de paagældende Udvalg foreslaas kun at skulle bestaa af 3 Medlemmer, og at man saaledes undgaar et større og besværligere arbejdende Organ til denne Funktion, er en Fordel, hvis Opnaaelse lettes derved, at Valget foregaar i forholdsvis mindre Kredse. Dette Flertallets Ændringsforslag til § 51 fører videre med sig, som nødvendige Følger, en Række til §§ 50, 52—55, 57 og 58 stillede Ændringsforslag (Nr. 35, 39—42, 44 b., 47 og 49). Da det Udvalg, som Lovforslaget i § 56 indretter til Aarslistens Dannelse, er sammensat efter lignende Hensyn, som Flertallet foreslaar fulgte ved Grundliste-Udvalget, kun lempede med det for Øje, at hint Udvalg skal være Ankeinstans for det sidst nævnte Udvalgs Kendelser i visse forekommende Retsspørgsmaal, har Udvalgets Flertal kun fundet en enkelt Forandring i denne Paragraf ønskelig, nemlig at Aarsliste-Udvalgets 5 Medlemmer indskrænkes til 3. Da ogsaa Mindretallet finder denne Forandring rigtig, stilles Forslaget herom, Nr. 45, af hele Udvalget. Der er ikke Grund til at beholde det større Antal til at udføre de Funktioner, som efter den ogsaa i Lovforslaget optagne Ordning tilfaldt Aarsliste-Udvalget. Dette er befriet for det vanskelige og besværlige Udvælgelses-Skøn og har, ved Siden af enkelte Retsspørgsmaal, kun at forestaa Lodtrækningen til Aarslisten og til Nævningerne for det enkelte Ting.

Mindretallet mener ligesom Kommissionens Flertal (Rigsdagstidenden 1901—2 Tillæg A. Sp. 2642—45), at Lovforslagets Ordning i det hele og store er rigtig, og kan navnlig ikke dele de af Flertallet ovenfor fremsatte Indvendinger imod denne Ordning. Mindretallet anser det saaledes ikke for nødvendigt at tillægge Statsadministrationen og Domstolene Indflydelse paa Udvælgelsen ved — som af Flertallet foreslaaet — at give disse Myndigheder Ret til at udpege to af de Mænd, der skulle foretage den, idet Mindretallet ikke nærer Frygt for, at uberettigede Hensyn skulle gøre

sig gældende ved de kommunale Myndigheders Udvælgelse af Nævninger. Medens Mindretallet saaledes foreslaar uden for København at bibeholde Lovforslagets Ordning, saaledes at det bliver de kommunale Bestyrelser, der foretage Udvælgelsen, har man for Københavns Vedkommende tiltraadt Flertallets Forslag om, at Udvælgelsen sker — ikke, som efter Lovforslaget, for hele Byen under et, men — i de enkelte Folketingskredse ved et Udvalg for hver Kreds, hvorved det fornødne Personalkendskab lettere og bedre kan tilvejebringes; da Mindretallet ligeledes kan tiltræde Flertallets Tanke om at besætte Udvalgene med 3 Medlemmer, hvorved Stemmelighed lettere undgaas, foreslaar man de 2 Pladser besatte henholdsvis af Magistraten og af Borgerrepræsentationen og den 3die Plads (Formandspladsen) af Indenrigsministeren. Mindretallet stiller i Henhold hertil Underændringsforslag Nr. 38 og de dermed sammenhørende Ændringsforslag Nr. 36 og 48.

Det i § 90 foreslaaede Antal af statslønnede Politibetjente vil, navnlig for de større Købstæders og Handelspladsers Vedkommende, upaatvivlelig vise sig utilstrækkeligt, idet saavel Efterforskningen som Forundersøgelsen under den ny kriminelle Retspleje vil lægge stærkt Beslag paa Politiets Virksomhed, ligesom det ogsaa vil blive nødvendigt at have nogle Betjente til Stede saavel i Landsretterne som ved Underretterne, dels til Ordens Overholdelse, dels til Fremstilling af Arrestanter i Retten o. s. v. At indskrænke Antallet, saaledes som foreslaaet, til 8, selv i de større Byer, vil derfor let kunne faa uheldige Følger ikke blot for Retssikkerheden i Almindelighed, men ogsaa for Gennemførelsen af den ny Ordning af den kriminelle Retspleje. Udvalget har derfor forment det rigtigst ikke at begrænse Antallet af Politibetjente saaledes som foreslaaet, men paa den anden Side har man ment af Sparsommelighedshensyn at kunne indskrænke Antallet til 1 for hver 2,000 Indbyggere. Herved ville ganske vist nogle

enkelte Byer hver faa en Betjent mindre end efter Forslaget, men de større Byer ville faa betydelig flere, saa at Styrken for Købstædernes og Handelspladsernes Vedkommende i alt vil blive forøget med lidt over 60 Betjente. (Til Sammenligning skal anføres, at Politistyrken i Kjøbenhavn den 31. December 1901 udgjorde 682 Mand, inkl. 45 saakaldte overtallige Betjente, altsaa 1 for hver 600 Indbyggere).

Den for Landet foreslaaede Politistyrke af 1 Betjent for hver 5,000 Indbyggere, maa ligeledes anses utilstrækkelig for de Politikredses Vedkommende, der grænse umiddelbart op til større Byer. Det turde være almindelig bekendt, at de daarlige Elementer fra saadanne større Byer i stedse stigende Grad vagabonderer i disses Omegn, hvor de ikke nøjes med at gaa om og betle, men hyppig begaa Voldsgerninger, Tyveri og andre Forbrydelser. Det maa derfor anses nødvendigt i disse Jurisdiktioner at forøge den foreslaaede Politistyrke, og Udvalget har ment, at den ikke bør være mindre end i Købstæderne. Af Hensyn til Udgiften har man da forment, at man mulig i de fjernere liggende Landkredse, hvor der i Almindelighed er mere fredelige Forhold, kan nøjes med en ringere Styrke.

I Henhold til det anførte stilles derfor Ændringsforslaget under Nr. 54.

For saa vidt det i samme Paragrafs 3die Stykke er bestemt, at Politibetjentenes Antal ikke kan forøges i det nærmere angivne Tidsrum af 5 Aar, anser Udvalget det rettest, at denne Bestemmelse udgaar, idet der kan indtræde Forhold, som gør det aldeles nødvendigt for Justitsministeren at forøge Politistyrken. Herom stilles Ændringsforslaget Nr. 55.

Endelig har man af Hensyn til, at det under den ny Ordning vil være af ikke ringe Betydning at kunne faa uddannet et dygtigt Korps af Opdagelsesbetjente, anset det hensigtsmæssigt at give Justitsministeren en udtrykkelig Bemyndigelse til at fastsætte, at der af den samlede Styrke skal ansættes et vist Antal, som er i Besiddelse af saadanne Egenskaber, der kræ-

ves for at kunne fungere som Opdagelsesbetjente, og som i det hele viser sig særlig egnet til denne Tjeneste, i denne Stilling. Deres Virksomhed bør derhos ikke indskrænkes til den Jurisdiktion, hvor de have Bopæl. Et hertil sigtende Ændringsforslag er stillet under Nr. 56.

Til § 95 er der under Nr. 58 af Udvalget stillet Ændringsforslag dels sigtende til at udstrække Adgangen til at procedere i første Instans for den Landsret, under hvilken Underretssagføreren hører, til alle dem, der ved Lovens Ikrafttræden have Beskikkelse som saadan, uden Hensyn til hvortil længe forud de have været i faktisk Virksomhed i denne Egenskab, dels sigtende til for dem, der efter den nugældende Ret have Adgang til at blive Sagførere ved Underretterne, at bevare Adgangen hertil, idet Udvalget mener, at der ellers begaaes en Uret imod dem, og at man hellere end at have Udseende heraf maa vise den størst mulige Lemfældighed ved Overgangen fra den nuværende til den ny Retspleje.

Til § 100 er der under Nr. 60 stillet et Ændringsforslag, idet Udvalget anser det rettest fra Kommissionsforslaget at optage den Bestemmelse, at ingen Sagfører samtidig maa have Kontor i flere Underretskredse.

Til § 105 er der først stillet et Ændringsforslag under Nr. 64, da Udvalget mener, at der for at stille de nuværende Overretssagførere lige med Landsretssagførere ikke er nogen Grund til at forlange, at de jevnlige have givet Møde for de nuværende Overretter, hvor Procesmaaden er saa forskellig fra den, der skal indføres ved Landsretterne, at større eller mindre Øvelse i Procedure for de nuværende Overretter ikke kan være af Betydning.

Dernæst er der under Nr. 65 stillet Ændringsforslag om, at de offentlige og beneficerede Sager ikke skulle kunne fratages de Sagførere, der have dem, uden at der først om deres Forhold foreligger Erklæring fra vedkommende Ret, da det at blive erklæret for uskikket til at føre disse

Sager er et for vedkommende Sagfører saa betydeligt og indgribende Skridt, at det kan skade ham langt ud over det blot at miste disse Sager.

Under Nr. 66 er der stillet Ændringsforslag om, at sidste Stykke i § 105 skal udgaa, idet det findes betænkeligt at paalægge de til offentlige og beneficerede Sagers Udførelse berettigede Sagførere uden Vederlag at affatte Forligsklage og Ansøgning om fri Proces for enhver, som af Sysselmanden (eller Politimesteren) henvises til dem. Det vil dog for at kunne gøre det være nødvendigt til en vis Grad at sætte sig ind i hele Sagen og kan derfor efter Omstændighederne være et ikke saa lille Arbejde. Hertil kommer, at den Sagfører, til hvem Sagen efter Omgang henvises, maaske kan være den, som Modparten plejer at benytte som sin Sagfører, og af hvem det derfor ikke med Billighed kan forlanges, at han skal gøre Skridt til Fordel for den anden Part og endog i Ansøgningen om fri Proces fremstille Sagen, set fra dennes Synspunkt.

Til § 108 er der under Nr. 67 stillet Forslag om at genoptage den i Kommissionsforslaget indeholdte Bestemmelse om, at Sagførerne skulle vise Retten Hensynfuldhed og Agtelse. Der ses ikke nogen Grund til at udslette denne Forskrift, særlig naar man har fundet det nødvendigt over for Dommerne at give en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 34, 2det Stykke.

2den Bog.

Ændringsforslaget Nr. 71 til § 122 er en Følge af det i § 674 givne Begreb om politiske Lovovertrædelser, hvorefter saadanne ikke ville kunne forekomme som borgerlige Retssager.

Under Nr. 73 er der stillet et Ændringsforslag til § 165, foranlediget ved, at de i Lovforslaget indsatte Ord, „og ikke med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten“ formentlig ikke behøves for at betrygge mod Misbrug, naar der forlanges et Tje-

nesteforhold paa mindst en Maaned, og desuden ville medføre det besynderlige Resultat, at en Sagfører, naar han selv skulde faa en Proces, ikke kan lade sin Fuldmægtig møde for sig, da han er antaget med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten.

Under Nr. 75 er der stillet Ændringsforslag til § 182, idet der ikke synes at være Grund til at give Vidner, Skøns mænd eller Parter Ret til ved Retsmødets Slutning at fordre oplæst alt, hvad der i det er tilført Protokollen, eftersom deres egne Forklaringer skulle oplæses for dem og ratihaberes, efterhaanden som de aflægges, jfr. § 286 Slutningen; det synes derfor at burde bero paa Retten, om slig Oplæsning, der dog altid vil berøve Retten nogen Tid, bør finde Sted eller ikke.

Under Nr. 77 stilles der et Ændringsforslag til § 191, som sigter til at gøre det klart, at Stævningsemændene ikke, naar Sagsøgte er fraværende fra sin Bopæl i det Øjeblik, de indfinde sig for at forkynde Stævningen, og der sammesteds findes nogen af de Personer, for hvem Stævningen efter Paragraffens Ord kan forkyndes i Sagsøgtes Sted, skulle enten komme igen til en anden Tid for at træffe Sagsøgte personlig, naar han kommer hjem, eller begive sig andetsteds hen for at finde ham personlig, men at de da med Retsvirkning kunne forkynde Stævningen for de nævnte Personer uanset Sagsøgtes Fraværelse. Udvalget antager, at dette ogsaa er Paragraffens Mening, men det fremgaar ikke tilstrækkeligt af Ordene; under alle Omstændigheder bør det efter Udvalgets Skøn være Meningen.

Under Nr. 78 foreslaas til samme Paragraf, at „ordentligvis“ udgaa; det er nemlig ikke klart, hvorledes det skal afgøres, om der i det givne Tilfælde har været Grund til at fravige Reglen, nemlig at Forkyndelsen ikke bør ske om Helligdage mellem 9—4; er det Meningen, at Retten skal afgøre det og altsaa i benægtende Fald betragte Stævningen som ugyldig, løber Sagsøgeren en altfor stor Risiko; at paa den anden Side Stævningssmanden selv skulde endeligt afgøre Spørgsmaalet, synes

dog at lægge for meget i denne underordnede Bestillingsmands Haand og vilde formentlig ikke kunne antages uden en Lovtilkendegivelse herom.

Ændringsforslaget Nr. 79 til § 195 behøver formentlig ingen Begrundelse.

Ændringsforslaget Nr. 80 til § 196 er begrundet i, at det, som Paragraffen lyder, vil være ganske overordentlig vanskeligt at faa nogen Nytte af den i samme omtalte Vedtagelse. Nogen af de i § 191 2° nævnte Personer vil der jo kun undtagelsesvis træffes paa det fremmede Sted, hvor de intet have at gøre, og at den, der modtager Forkyndelsen, skal erklære sig for befuldmægtiget særligt hertil, synes ogsaa at være for meget forlangt. Det synes at maatte være nok, at den eller de, der antræffes, ere villige til at modtage Forkyndelsen og give vedkommende Underretning om den. Skulde det desuagtet indtræffe, at denne ikke faar Underretning om Stævningen, maa han tilregne sig selv dette som en Følge af, at han indlader sig paa en saadan Vedtagelse, som her omtales.

Ændringsforslagene Nr. 81 og 82 behøve neppe nogen særlig Begrundelse.

Ændringsforslag Nr. 83 sigter blot til at gøre det tydeligt, at den i § 201, 2det Punktum, angivne Retsfølge dog ikke bør gælde den, som f. Eks. med Rettens Tiladelse har forladt Mødet.

Ændringsforslaget under Nr. 84 til § 209 er begrundet i, at det formentlig medfører en ikke uvæsentlig Ulighed i Parternes Retsstilling, at Tavshed og Ubestemthed i Fremstillingen for Sagsøgte Vedkommende har til Følge, at Retten kan holde sig til Modpartens Fremstilling, hvilket i Reglen vil eller dog kan betyde et Tab i Realiteten for ham, medens Retten over for Sagsøgeren i lige Tilfælde kan indskrænke sig til at afvise Sagen, hvoraf ikke følger andet, end at Sagen kan anlægges paa ny, og intet Tab i Realiteten lides. Ved at give Adgang til Afvisning er der formentlig nærmest tænkt paa det Tilfælde, at Stævningen og den Fremstilling af Sagssam-

menhængen og Paastanden, den skal indeholde, er saa utydelig, at Retten ikke kan grunde en Dom i Realiteten derpaa, thi i andet Tilfælde synes der ikke at være Grund til at lade andre Virkninger indtræde for den ene Part end for den anden; men det ses ikke rettere, end at dette Tilfælde finder sin Løsning andetsteds i Lovforslaget, nemlig i § 322 sammenholdt med § 325; thi naar Sagsøgeren ikke producerer Stævning eller Angivelse efter § 322, som tilstrækkelig tydeligt indeholder Paastanden og en kort, men dog forstaaelig Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes, saa maa Sagsøgeren formentlig behandles efter § 325, som den der ikke har produceret, hvad der af ham skal produceres ifølge § 322, og Sagen af den Grund afvises.

Ændringsforslag Nr. 85 til § 218 hænger sammen med, hvad der senere vil blive omtalt med Hensyn til Eden.

Ændringsforslag Nr. 86 til § 219 og 87 til § 220 er en simpel Følge af de af Udvalget under Nr. 2 og Nr. 6 stillede Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 88 til § 233 gaar ud paa at vende tilbage til Kommissionsforslagets Affattelse, da man frygter for, at der ellers ikke vil opnaas nogen væsentlig forandret Praksis i Henseende til Procesomkostningers Paalæg. „Særlig Grund“ er et saa ubestemt Udtryk, at f. Eks. nogen Tvivlsomhed i Henseende til det juridiske Spørgsmaal i Sagen vil kunne anses som Grund til at hæve Processens Omkostninger, og Retterne ville saaledes ad den Vej let kunne blive i det gamle Spor, hvad formentlig ikke er Lovforslagets Mening.

Ændringsforslag Nr. 91 til § 258 gaar kun ud paa at rette en Inkurie.

Ændringsforslag Nr. 95 til § 262 gaar ud paa at skaffe den, hvem der af Forligskommissionen er bleven paalagt Erstatning til indklagede for Udeblivelse fra Mødet, en let Adgang til at faa dette redresseret, naar han oplyser at have haft lovligt Forfald.

Ændringsforslag Nr. 96 til samme Paragraf er kun begrundet i, at det synes

naturligt i Forbindelse med Bestemmelserne om Klagerens Udeblivelse og Følgerne heraf ogsaa kort at angive Følgerne af indklagedes Udeblivelse.

Ændringsforslag Nr. 97 til § 266, stillet af Udvalgets Flertal, gaar ud paa at forebygge de formentlig temmelig hyppigt forekommende Misbrug af den nuværende Adgang til at lade Forlig, afsluttede uden for Forligskommissionen, f. Eks. paa Sagførerkontorer, i Forligskommissionen forsyne med Eksekutionskraft. Det passer ikke med, at Sagførerne ere udelukkede fra at møde i Forligskommissionen og berøver den svagere Part den Hjælp, han ellers kunde have af Forligsmæglernes Raad og Vejledning i Henseende til, hvad han indlader sig paa ved Forliget. Ligeledes giver det en Lejlighed til at skade en Mands øvrige Kreditorer, f. Eks. ved at afslutte Forliget paa et langt fra liggende Sted, saa at de derved holdes i Uvidenhed om det og derfor ikke træffe de Forholdsregler, hvortil de ellers i den Anledning vilde have følt sig opfordrede.

Om Ændringsforslagene Nr. 98 og 99 til § 268 bemærkes, at det vel ikke kan være denne Lovs Mening at forandre den gældende Rets Regler om den Hemmeligholdelse, som Love eller andre Forskrifter maatte tilsikre Borgerne ogsaa med Hensyn til deres private Anliggender; det foreslaas at give Paragraffen en Affattelse, som intet præjudicerer i denne Henseende, idet det i det givne Tilfælde vil være Rettens Sagsdels at fortolke vedkommende Bestemmelse og derefter afgøre, om dens Mening er at sikre den private ogsaa mod, at det, der skal hemmeligholdes, fremdrages ved Vidneførsel, dels, for saa vidt Talen er ikke om en Lov, men om en administrativ Forskrift, at afgøre, om denne, som givet i Henhold til en Lovbemyndigelse eller paa andet lignende Grundlag, er gyldig og bindende for Domstolene.

Ændringsforslaget Nr. 100 til § 269 gaar ud paa at strække Retten til at nægte sit Vidnesbyrd paa Grund af egen Interesse noget længere end Kommissionsforslaget og Lovforslaget. Det synes Udvalget

at være for meget forlangt, at en Privatmand i en rent civil Sag, hvor altsaa ingen højere offentlig Interesse er til Stede, skal være nødsaget til at bringe en anden Privatmand i en ham uvedkommende Sag det Offer at aflægge et Vidnesbyrd, som kan skade hans egne Interesser i væsentlig Grad, ja endog maaske paadrage ham selv Skade af en meget større Værdi end det, hele Sagen drejer sig om. Muligvis gaar den gældende Ret noget for vidt, for saa vidt som det antages, at enhver direkte Interesse, selv om den er i og for sig ubetydelig, giver Ret til at nægte at vidne, og det er derfor foreslaaet, at Vidnet kun kan vægre sig, naar Vidnesbyrddet kunde paadrage det et væsentligt Formuetab eller anden dermed i Klasse staaende Skade, ved hvilket sidste der navnlig er tænkt paa Fabrikations- eller andre Forretningshemmeligheder, hvis Aabenbarelse kan skade Vidnet meget alvorligt, om det end ikke i Øjeblikket er muligt at anslaa Skaden derved til et bestemt Beløb. Derimod synes Lovforslaget at gaa Vidnet for nær, naar kun Tab af Velfærd skal give Ret til at nægte sit Vidnesbyrd; Tab af flere Tusinde Kroner behøver for en velstaaende Mand ikke at være Tab af Velfærd, uagtet det nok derfor kan være meget føleligt for ham, men at han i en anden privats Interesse skulde udsætte sig herfor og maaske endog i en Sag, der kun drejer sig om et ringe Beløb, synes ikke at være billigt. Vidnet maa naturligvis nærmere oplyse, at dets Vægring er begrundet, og det kan jævnlig være vanskeligt nok for Vidnet, men det ses ikke, at dette bliver anderledes, enten Reglen formuleres paa den ene eller den anden Maade, eller anderledes end det er nu. Og hvad Rettens Bedømmelse af Forholdet angaar, da er det vist nok ikke mindre vanskeligt at bedømme, om noget kan kaldes „Tab af Velfærd“, end om det kan kaldes „væsentlig Formuetab“; det sidste vil efter Udvalgets Skøn i Reglen være lettere. Thi for at afgøre, om noget er Tab af Velfærd, er det nødvendigt at have en anderledes omfattende Oversigt over en Mands hele økonomiske

Stilling end for at afgøre, om noget er væsentligt Formuestab.

Ved Ændringsforslag Nr. 101 til § 269 bemærkes, at hvad der end efter den nu gældende Ret maa antages angaaende Æresoprejsnings Indflydelse paa Vidneabiliteten, maa det formentlig være klart, at under en fri Bedømmelse af Vidnets Troværdighed kan Æresoprejsning ikke nøde Retten til at tillægge Vidnet større Troværdighed, end den ellers vilde finde Grund til, og da overgaaede Straffedomme utvivlsomt maa spille en Rolle ved Afvejningen af Vidnets Paalidelighed, synes dette at maatte være pligtigt at besvare Spørgsmaal herom, uden Hensyn til om der maatte være meddelt det Æresoprejsning.

Under Nr. 102 er der af Udvalgets Flertal stillet et Ændringsforslag til Paragraffens 2det Stykke. Flertallet anser den i Lovforslaget opstillede Regel for at være af tvivlsom Berettigelse. Den er, som bekendt, optaget efter engelsk Ret, men det vides ikke, at der her i Landet nogen Sinde har været følt Trang til eller været ytret Ønske om en saadan Fritagelse for Vidnepligt, og en fuldstændig Betyggelse for, at Meddelelser mellem Ægtefolk ikke fremdrages for Offentligheden, yder Bestemmelsen ikke, thi hertil maatte fordres, at ikke blot Vidnet kunde nægte at give Meddelelsen, men at ogsaa den anden Ægtefælle kunde modsætte sig Vidneforklaringens Afgivelse, hvis Vidnet, fordi Ægtefællerne ere blevne uens eller af andre Grunde, maatte være villig til at afgive Forklaringen, skønt den anden Ægtefælle ikke ønsker det. Skal imidlertid denne Regel opstilles, forekommer det Flertallet, at den bør indskrænkes noget, da der godt kan forekomme Tilfælde, hvor det vilde være ganske urimeligt at udelukke Forklaringer om, hvad den ene Ægtefælle under Ægteskabet har meddelt den anden. Derfor har Flertallet foreslaaet, at Forklaring om de nævnte Meddelelser kun kan nægtes, naar det med nogen Rimelighed kan antages, at saadant vilde kunne skade Ægtefællerne selv. Er dette ikke

Tilfældet, ses der ingen Grund til, at Forklaring skulde kunne nægtes.

Mindretallet finder det rettest paa dette Punkt at blive staaende ved Kommissionsforslaget, idet Mindretallet mener, at Vidnet ikke bør kunne tvinges til i private Sager at udtale sig om Meddelelser, som det har faaet af sin Ægtefælle under Ægteskabet, men at Vidnet selv bør være Dommer over, om Vidnesbyrdet bør afgives eller ej.

Ændringsforslaget under Nr. 103, der ligeledes er stillet af Udvalgets Flertal, er begrundet i, at dette ikke finder nogen Anledning til at indføre en saadan ny Grund til at nægte at forklare som Vidne, der hverken kendes i den gældende Ret eller er foreslaaet i Kommissionsforslaget.

Ved Ændringsforslag Nr. 104 til § 271 bemærkes, at det maaske ikke indeholder andet, end hvad der er Mening med Lovforslaget, men selv om dette maatte være Tilfældet, vil det være rettest at udtrykke det tydeligere. Som Paragraffen er affattet, kunde den maaske forstaas saaledes, at Vidners Afhørelse uden for Domsforhandlingen kun kan tilstedes enten af Hensyn til Ulemper for Vidnet ved at møde, saasom lang Vej at rejse eller deslige, eller af Hensyn til Bekostning for Parten, navnlig Rejseudgifter og Vederlag til Vidnet, men ikke af Hensyn til Retten, navnlig den Tidsspilde og Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne, som Førelsen af Vidner angaaende mindre væsentlige Punkter vil foraarsage. Det foreslaas derfor, at Retten ved Afgørelsen af, om Vidner skulle føres under Domsforhandlingen, skal have Lov til at gøre ogsaa dette Hensyn gældende, uagtet der ikke er Spørgsmaal om Ulempe for Vidnet eller Udgift for Parten, f. Eks. fordi Vidnet bor paa Stedet, thi den Omstændighed, at Vidnernes Udsagn skulle protokolleres og ratihaberes ved Afgivelsen, vil baade tage megen Tid og virke yderst uheldigt paa den mundtlige Forhandlings Liv og Evne til at vække Interesse, hvorfor det bør undgaaes at belemre Domsforhandlingen med mere Vidneførsel,

end der virkelig behøves til Sagens behørig Belysning.

Ændringsforslaget Nr. 105 til samme Paragraf sigter kun til at gøre klart, hvad der ogsaa er Lovforslagets Mening, nemlig at i det anførte Tilfælde Retten eller dens delegerede maa komme til Vidnet for at foretage Afhørelsen ved dettes Hjemting.

Ændringsforslaget Nr. 106 til § 277 gaar kun ud paa at fjerne den Tvivl, som Ordet „særlig“ vil kunne fremkalde i de enkelte Tilfælde; dette Ord kan formentlig helt undværes.

Ændringsforslaget Nr. 107 hænger sammen med Spørgsmaalet om Eden og vil derfor afhænge af, hvad der herom vedtages.

Under Nr. 108 og 109 er der stillet Ændringsforslag til § 281, gaaende ud paa at føre Paragraffen tilbage til den Affattelse, den har i Kommissionsforslaget. Ændringsforslaget Nr. 109 synes nødvendigt for at fremhæve Modsætningen og derved gøre Reglen forstaaelig; Ændringsforslaget Nr. 108 sigter til at faa sagt, at Parten i Underretsproceduren kan forlange, at Dommeren skal afhøre Vidnet for ham, hvad der er bestemt for at bidrage til at gøre det muligt for Parten i disse mindre Sager at undvære Sagførerhjælp; det maa formentlig siges enten her eller maaske hellere i Forbindelse med § 399, 2det Stykke.

Ændringsforslaget Nr. 110 til § 284 trænger neppe til nogen Forklaring.

Ændringsforslag Nr. 111 til § 286 gaar kun ud paa at udtrykke, hvad der er Meningen med Bestemmelsen paa en formentlig tydeligere og lettere forstaaelig Maade.

Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 112 og 113 til § 287 skal først bemærkes, at Forskellen mellem de to Mindretals Forslag kun ligger i, at efter det enes Mening Edfæstelsen bør foregaa førend Forklaringen, medens det andet Mindretal i Overensstemmelse med den gældende Ret fastholder, at Edfæstelsen skal foregaa efter Forklaringen. I øvrigt er der ingen virkelig Forskel paa de to Mindretals Forslag. Begge ere enige om, at Eden afgiver en Garanti, som i

alt Fald for Tiden ikke kan undværes, og at det ikke kan tillades et Vidne i Henhold til rent individuelle Anskuelser om Eden, der ikke godkendes af det Trossamfund, han tilhører, at vægre sig ved at bedige sin Forklaring. Fra Retsplejens Standpunkt og i Borgersikkerhedens Interesse maa det kræves, at den, der aflægger Vidnesbyrd i Retten, og som derved kan komme til at indvirke paa Medborgeres vigtigste Goder, endog paa deres Liv og Frihed, skal yde al den Garanti, han kan, for sin Forklarings Sandfærdighed. Den, der hører til et Trossamfund, som har en gældende Edsformular — det ville Trossamfund, der ikke anse Edsaflæggelse for tilladelig, naturligvis ikke have —, maa derfor aflægge Ed efter denne, thi han kan yde den nævnte Garanti; det gaar ikke an at tilstede den, der hører til et saadant Trossamfund, ifølge rent individuelle Anskuelser eller Meninger at nægte at aflægge Ed; det vilde kunne føre til de største Misbrug og vilde i høj Grad svække Retsplejens Sikkerhed og omtrent være enstydigt med, at det var henstillet til enhvers Behag, om han vilde aflægge Vidneeden. For at sikre Overholdelsen af denne Lovregel vil det være nødvendigt at opstille den i og for sig naturlige Sætning, der ogsaa maa gælde i andre Forhold, at den, der har været Medlem af et Trossamfund, maa anses for fremdeles at være dette, saa længe det ikke oplyses, at han er udtraadt deraf. At nogen skulde ville træde ud af et Trossamfund, hvortil han og i Reglen tillige hans Familie hører, blot for at blive fri for at aflægge Ed, er ikke meget sandsynligt: det vil sikkert kun ske i forsvindende faa Tilfælde. Paa den anden Side maa det erkendes, at naar en Person i Edsaflæggelsens Øjeblik ikke hører til et Troessamfund, der har en gældende Edsformular, enten fordi han er udtraadt af det Trossamfund, hvortil han har hørt, eller fordi han aldrig har hørt til et Trossamfund, der har en saadan Edsformular, og han ifølge sine nuværende Anskuelser anser Edsaflæggelse enten for betydningsløs eller maaske endog for forkastelig, vilde

det ikke være berettiget at tvinge en saadan til at aflægge Ed efter en Edsformular, han ikke anerkender, og det, hvad enten det er kortere eller længere Tid siden, han er udtraadt, da det dog ikke uden videre kan statueres, at Udtrædelsen ikke er grundet i Overbevisning, men kun er Spilfægteri for at unddrage sig Ed; de to Mindretal kunne derfor ikke anse Lovforslagets § 287, 1ste Stykke, sidste Punktum for en heldig Bestemmelse. Naar efter de ovenanførte Grundsætninger Ed ikke kan afkræves en Person, er det dog ikke hermed givet, at han jo kan være villig til at aflægge Ed efter en af de gældende Edsformularer, thi det kan sikkert forekomme, maaske endog ikke saa sjældent, at en Person har udskilt sig fra Folkekirken (eller et andet Trossamfund), fordi han ikke kan tiltræde visse af vedkommende Trossamfunds Dogmer, eller fordi han ikke vil underkaste sig dets kirkelige Regimente, men at han dog alligevel ikke dissenterer i Henseende til at tillægge Ed den samme Betydning som Medlemmer af Trossamfundet; i saa Fald ses der ikke nogen Grund til ikke at lade ham, naar han dertil er villig, aflægge Ed efter den gældende Edsformular. Hvad endelig angaar dem, som ifølge foranførte ikke kunne tvinges til at aflægge Ed efter en gældende Edsformular og heller ikke ere villige dertil, da mene de to Mindretal at der ikke er andet over for dem at gøre end at lade dem afgive Forklaring med udtrykkelig Udtalelse om, at de gøre det „under Ansvar efter Loven“ og saaledes, at samme Strafansvar paahviler dem, som om de havde gjort Ed. Over for den, for hvem Ed ikke har nogen religiøs Betydning, ses der ikke at være anden effektiv Garanti mulig ud over den almindelige Sandhedskærlighed end Strafansvaret. Ganske vist er det en Garanti, som er mindre end Ed, hvor den kan faas, men i Forbindelse hermed maa erindres, at Lovforslaget tillægger Retten fuldstændig Frihed i Bedømmelsen af de aflagte Forklaringers Beviskraft, og at det derfor staar i Rettens Magt at tillægge

den ikke beedigede Forklaring mindre bevisende Betydning, hvis den finder Grund dertil, og det vil Retten formentlig, naar den tror, at Vidnets Vægning ved at aflægge Ed er Udflugter, grundede i, at Vidnet i Virkeligheden ikke tør gøre Ed paa sit Udsagn. En Forsikring paa Ære og Samvittighed er efter de to Mindretals Mening noget saa vagt og for mange Mennesker saa blottet for Betydning, at man ikke bør inllade sig paa at anerkende, at en saadan Forsikring har nogen særlig forbindende Kraft ud over en almindelig Forsikring om at have talt Sandhed; ofte ville de Forklaring afgivende Personer være saadanne, at det vil have et parodisk Udseende at lade dem afgive Forsikring paa Ære og Samvittighed.

Forskellen mellem de to Mindretal i Henseende til de heromtalte Ændringsforslag ligger, som ovenfor bemærket, deri, at det ene Mindretal under Nr. 107 mener, at Edfæstelsen bør gaa forud for Forklaringens Afgivelse, medens det andet Mindretal under Nr. 113 vil bevare den nugældende Rets Regel, at Edfæstelsen først finder Sted efter Forklaringens Afgivelse. Det førstnævnte Mindretal indrømmer, at det andet Mindretals Forslag har den Fordel, at Edsaflæggelsen i mange Tilfælde vil kunne undgaas, men naar det ikke destomindre mener, at Edfæstelsen bør finde Sted førend Forklaringens Afgivelse, saa er det, fordi det antager, at den mundtlige Forhandling er bedst tjent dermed, og det maa efter dets Mening være Hovedsagen; hvis Forklaringen afgives først, og Ed skal aflægges bagefter, vil det blive almindeligt, at enhver Vidneførsel ender med en Forhandling om, hvad af det forklarede Vidnet nu tør gøre Ed paa og hvad ikke, og hvad der som en Følge heraf skal forandres eller udslettes i den protokollerede Forklaring; hvis Vidnet ikke selv fremkalder en saadan Forhandling, kan man være sikker paa, at Parternes Sagførere ville det; den af dem, hvem det interesserer at ødelægge Modpartens Bevis, vil ikke undlade at forsøge paa at fremkalde Skrupler hos Vidnet, og hos

ængstelige Naturer vil det vistnok ofte lykkes at fremkalde ganske ugrundede Skrupler i saa Henseende. Men en saadan Forhandling, der ikke vil kunne afvises af Dommeren, eftersom den harmonerer med Meningen med Edens Aflæggelse efter Forklaringen, vil være højst skadelig for den mundtlige Procedure og gøre den betydelig mere slæbende og kedsommelig, end den vil blive, naar Eden aflægges først, og Forklaringen afgives derefter. At der maa være en Adgang for Vidnet til at berigtige sin Forklaring, og at Parternes Krydsforhør af Vidnet kan give Anledning hertil, bestrides ikke. Men det kan ogsaa ske, naar Eden aflægges forud, da Berigtigelser, der gøres inden Vidneforhørets Slutning, maa være tilladelige, eftersom Eds aflæggelsen refererer sig til Forklaringen i dens Helhed. Forskellen er, at naar Eden aflægges efter Forklaringen, indbyder selve Procesloven til en saadan Forhandling, og Dommeren vil vanskelig kunne skride ind imod den, om den end synes alt for vittløftig og lidet nyttig; aflægges Eden forud, vil derimod Dommeren have det ganske anderledes i sin Magt at afskære en i denne Retning udskøjende Forhandling.

Et vigtigt Bevis for, at Edens Aflæggelse før Forklaringen bedst passer med mundtlig Procedure, er det ogsaa, at i næsten alle Lande, hvor mundtlig Rettergangsmaade finder Sted, aflægges Vidneeden førend Forklaringen — saaledes i England, Frankrig og Tyskland —; kun i Norge har man bevaret den nugældende Rets Regel med Edens Aflæggelse efter Forklaringen, men det maa herved bemærkes, at mundtlig Rettergang i borgerlige Retssager ikke endnu er indført i Norge, hvorfor der ikke kan have nogen Erfaring for, hvorledes denne Bestemmelse virker i disse Sager, hvor Appel af Bevisspørgsmaalet og deraf følgende Protokollation spiller en større Rolle end i Straffeprocessen.

Mindretallet under Nr. 113 mener, at man i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag bør lade Edfæstelsen foregaa efter Afhørelsen, og kan i denne Henseende

indskrænke sig til at henvise til de i Kommissionens Motiver (Rigsdagstidende 1901—02 Tillæg A., Sp. 2774 og 3002—3) derom fremsatte Bemærkninger, som Mindretallet fuldt ud tiltræder. Mindretallet finder ikke, at de af det første Mindretal anførte, væsentlig retstekniske, Hensyn bør veje op imod Hensynet til, at Vidnet bør have Sikkerhed for, at det ikke ved sin Ed bekræfter andet end, hvad det efter nøje Overvejelse, hvortil netop ofte Afhørelsen vil kunne give Anledning, kan staa ved.

Et tredje Mindretal (*H. P. Pedersen*) finder Lovforslagets Bestemmelser rigtige.

Til § 296 har Flertallet stillet Ændringsforslag Nr. 115 (jfr. Nr. 116 og 118) om, at det ved Udmeldelsen af Syns- og Skønsmand bør iagttages, at det er Personer, der kunne aflægge Ed efter en gældende Edsformular; saa vidt vides, har Syns- og Skønsmands Beedigelse af deres Forretning, hvor saadan overhovedet finder Anvendelse, hidtil aldrig foranlediget nogen Vanskelighed, og da der ved Udmeldelsen af disse haves Valg mellem flere — i Modsetning til hvad Tilfældet er med Vidner —, bør den Garanti for Forretningens Overensstemmelse med Syns- og Skønsmandenes Overbevisning, som Eden afgiver, ikke unddrages Parterne, medmindre de selv frafalde det, hvilket maaske ofte vil være Tilfældet.

Under Nr. 120 er der til § 315 stillet et ret vigtigt Ændringsforslag, idet Udvalget mener, at det i høj Grad vil svække Nytten af Parternes Afhørelse, dersom disse, som Henvisningen til § 269 medfører, skulle kunne vægre sig ved at afgive Forklaring i samme Tilfælde som Vidner, og det vil naturligvis i forstærket Grad være Tilfældet, naar Vidnets Ret til at nægte at forklare udvides noget, som af Udvalget er foreslaaet til § 269. At stille Parten lige med Vidnet passer ikke, saaledes som Lovforslaget er, allerede af den Grund, at Vidnet skal beedige sin Forklaring, hvilket Parten ikke skal. Men dernæst er Partens Stilling til Sagen en hel anden end Vidnets. Dette skal forklare i en andens Sag, som i Reglen er Vidnet uvedkommende, og derved

opfylde en ret besværlig Borgerpligt, men Parten skal forklare i egen Sag, og det kan med Rette forlanges af ham, at han uforbeholdent og i Overensstemmelse med Sandheden skal udtale sig om alle de Omstændigheder, af hvilke Sagens Udfald kan være afhængigt; en saadan Sandhedspligt i Henseende til Proceserklæringerne forudsætter Lovforslaget ogsaa paa andre Steder, jfr. §§ 208 og 209. Udvalget ser derfor ikke rettere, end at Parten maa være pligtig at besvare de Spørgsmaal, som Modparten eller Retten stiller til ham, uden anden Begrænsning end den, at Spørgsmaalene maa være Sagen vedkommende, maa dreje sig om Omstændigheder, der kunne have Betydning for Sagens Afgørelse. At Parten nogen Sinde skulde have Ret til at fordre sig fritaget for at besvare saadanne Spørgsmaal overensstemmende med Sandheden, fordi dette kunde medføre Sagens Tab for ham i det hele eller for en Del, vilde, enten Sagen saa drejer sig om lidt eller meget, efter Udvalgets Mening ganske lamme det vigtige Oplysningsmiddel, som Parternes Afhørelse er, et Oplysningsmiddel, som ofte i betydeligere Sager kan være af den største Vigtighed.

Ændringsforslag Nr. 121 til § 316 gaar ud paa tydeligere at udtrykke, hvad der vistnok er Meningen. Partens Pligt til at forklare maa være den samme, hvad enten han efter Modpartens Begæring er indkaldt til Afhørelse, eller han selv har fremstillet sig, i hvilket Tilfælde der af Modparten kan stilles yderligere Spørgsmaal til ham.

Under Nr. 122 har Udvalgets Flertal stillet et Forslag til § 316, gaaende ud paa at fjerne den Bestemmelse, at Parten, der afhøres, skal kunne straffes for falsk Forklaring for Retten, hvis hans Udsagn ere usande; Mindretallet vil derimod opretholde denne Bestemmelse. Flertallet lægger ikke stor Vægt paa dette Spørgsmaal, men er dog mest tilbøjelig til at finde det for haardt, at et egentligt Strafansvar paalægges Parten, og til at mene, at de processuelle Retstabs, som i Reglen ville flyde af et saadant Forhold (jfr. § 223), ere til-

strækkeligt følelige til at modvirke Tilbøjeligheden til at lyve.

Mindretallet er med Kommissionen (Rigsdagstidende 1901—02, Tillæg A. Sp. 2794—95) enigt i, at det vil kunne virke forargeligt og demoraliserende, om Parterne straffrit skulde kunne staa og lyve offentlig til egen Fordel, og befrygter ligesom Kommissionen, at Fritagelsen for Strafansvar væsentlig vil hemme det Fremskridt i Retning af Sandhedsudfindelse, som Partsafhøringen ellers vil kunne bringe. Mindretallet stiller derfor kun (under Nr. 123) Forslag om, som en Følge af Udvalgets Ændringsforslag Nr. 120, at ændre Paragraphhenvisningen i Lovforslagets § 316, 2det Stykke.

I Anledning af Ændringsforslagene Nr. 124 og 125 til § 317 bemærkes, at naar Udvalgets Flertal ikke for Vidners Vedkommende gaar ind paa at anse en Forsikring paa Ære og Samvittighed for ligevægtig med Ed, kan det naturligvis endnu langt mindre gøre det med Hensyn til Partsed. At lade Parten afgive en saadan Forsikring anser Flertallet for ikke at være andet eller mere end en Gentagelse af Partens en Gang afgivne Proceserklæring. Særlig urimeligt synes dette Flertallet at være i de i § 318 omhandlede Tilfælde, hvis det er Lovforslagets Mening, at ogsaa i disse en Forsikring paa Ære og Samvittighed skal kunne træde i Stedet for Eden og have samme Virkning til at fri Vedkommende, som Edens Aflæggelse, f. Eks. i Paternitetssager. Oplyses det allerede under Sagen, at Parten ikke kan aflægge Ed (eller eventuelt ikke vil det, jfr. Forslagene til § 287), maa Sagen afgøres paa samme Maade, som Tilfældet vilde være, hvis Parten var bleven afsindig eller af andre Grunde uden egen Skyld ude af Stand til at aflægge en Ed, jfr. ogsaa her § 317, 3die Stykke; kommer dette først frem, efter at Edsdom er afsagt, maa Reglerne i § 320, 1ste Stykke, 2det Punktum og § 321, 2det Punktum om, hvad der skal ske, naar Parten efter Edsdommens Afsigelse bliver ude af Stand til at aflægge Eden, komme til Anvendelse.

Mindretallet er med Flertallet enig i, at det ikke gaar an i de i § 318 ommeldte Tilfælde at lade Forsikring træde i Eds Sted, og stiller derfor under Nr. 126 Forslag om, at dette kun skal kunne ske i de Tilfælde, hvor Sagens Afgørelse ved Parts Ed (eller Forsikring) beror paa Rettens frie Skøn.

Ændringsforslaget Nr. 127 til § 335 gaar ud paa at rette, hvad der formentlig kun er en Inkurie. Naar Sagsøgeren ikke ved at hæve Sagen, kan udelukke Sagsøgte fra at faa Dom for tingfæstede Modkrav, maa der gives Sagsøgte en Ret til at kræve Domsbehandling berammet, da Sagsøgeren ellers ved at undlade dette kunde skille Sagsøgte ved hans Ret til at faa Dom for Modkravet.

Ændringsforslag Nr. 128 til § 336 tillægger Udvalget en ikke ringe Betydning. Det vil i mange Tilfælde kunne tjene til at spare Vidneførsel o. desl., naar det kan opsættes at tage Bestemmelse herom, indtil Parterne ere afhørte. Det kan da hænde, at der overhovedet intet bliver at føre Vidner om, da Sagens hele Faktum kan være bragt paa det rene ved Parternes Afhørelse, og det vil ogsaa ofte være Tilfældet, at de Punkter, for hvilke det bliver fornødent at føre andet Bevis, ere blevne formindskede ved Parternes egne Forklaringer. Naar henses til, hvor byrdefuld Vidnepligten er for Vidnerne, og hvor megen Tid Vidners Afhørelse og Svarenes Protokollation tager for Retten, og hvor uheldig Indflydelse dette sidste har paa den mundtlige Forhandlings raske og livlige Gang, vil det formentlig indses, at dette Ændringsforslag er hensigtsmæssigt. Det er formentlig ufornødent at gøre opmærksom paa, at det ikke gøres overflødigt ved § 341.

Ændringsforslagene Nr. 130, 131 og 133, stillede af hele Udvalget, til §§ 368 og 392 gaa ud paa at vende tilbage til Kommissionsforslaget ved at henlægge Meddelelse af Tilladelser til Paaanke eller Kære efter de ordentlige Fristers Udløb udelukkende til Højesteret selv. Det synes Udvalget mest at passe med Princippet om Forvalt-

ningens Adskillelse fra Domstolene. I alt Fald finder Udvalget det uheldigt, at saadanne Tilladelser kunne gives begge Steder, baade af Justitsministeren og af Højesteret, og at der saaledes aabnes Mulighed for, at en forskellig Praksis uddanner sig paa de to Steder.

Ændringsforslag Nr. 134 til § 393 gaar ud paa at henlægge Afgørelsen af Spørgsmaal om ny Foretagelse af Sagen ved Højesteret til denne Ret selv, idet man finder, at et saa vigtigt, ekstraordinært og i Parternes Ret indgribende Skridt ikke bør kunne foretages af andre end Domstolene. Naar Bevillinger af denne Art, der i øvrigt neppe kunne gives i civile Sager, hidtil have været givne af Kongen i Statsraadet og naturligvis efter Indstilling af Justitsministeren, hænger det sammen med det hele processuelle Bevillingsvæsen og det derafflydende Forhold mellem Regeringsmyndigheden og Højesteret, som ikke passer med den ny Rettergang og med Princippet om Domstolenes Adskillelse fra Forvaltningen og derfor bortfalder paa alle andre Punkter, f. Eks. Anticipationsbevillinger, Bevillinger til Sagers Overgang fra et Højesteretsaar til et andet, til at fremsætte ny Indsigelser og Beviser o. s. v. Udvalget foreslaar derfor paa dette Punkt at vende tilbage til Kommissionens Forslag.

Ændringsforslagene under Nr. 136 til § 405 saa vel som under Nr. 137 til § 406 og Nr. 138 til § 411 gaar ud paa at hævde det samme Princip som de foregaaende Ændringsforslag, nemlig at alle Tilladelser til at fravige de processuelle Lovregler maa meddeles af Domstolene selv og ikke længere skulle kunne gives ad administrativ Vej.

Ændringsforslagene under Nr. 139, 140 og 141 til §§ 427, 440 og 441 behøve neppe nogen nærmere Forklaring.

Ændringsforslaget Nr. 142 hænger sammen med, at Udvalgets Flertal ikke stemmer for Kommunedommer-Institutionen.

Ændringsforslag Nr. 143 er motiveret foran Sp. 2094 ff.

Som der bemærket er der til Æn-

dringsforslaget stillet en Række Underændringsforslag fra Nr. 144 til Nr. 186. De fleste af disse gaa ud paa at indsætte i Kommissionsforslaget, sluttende sig til dets Paragraffølge, de Ændringer, som ved Lovforslaget ere gjorte i dette, for saa vidt disse ikke vedkomme Hovedspørgsmaalet om Forretningernes judicielle eller administrative Beskaffenhed, og de trænge for saa vidt ikke til nogen Begrundelse. Men der er dog nogle enkelte af dem, som ere ny og derfor her skulle kortelig omtales.

Dette gælder om Underændringsforslag Nr. 146, der i øvrigt kun gaar ud paa at forandre Mileberegningen til den ellers i Lovforslaget gennemførte Kilometerberegning.

Fremdeles om Nr. 151, som er grundet i den Betragtning, at Straf af simpelt Fængsel kan være tilstrækkelig.

Endvidere om Nr. 156, som i Henhold til Lovforslagets Affattelse er optaget for tydeligt at betegne, at Udlæg ikke kan gøres i ikke forfalden Tyende- og Arbejds løn, netop ifølge den i Paragraffen givne Hovedregel.

Endvidere Nr. 164, grundet i, at man maa anse det for urigtigt at bestemme en Tid, der ofte vil være for kort til, at Sagen kan ekspederes i den og derfor let kan blive et dødt Bogstav, og at man hellere maa sætte Fristen saaledes, at den er tilstrækkelig og kan overholdes.

Nr. 174 er begrundet i, at Lovforslagets § 1080 indeholder en almindelig Regel, som gør denne Paragraf overflødig.

Ved Nr. 177 bemærkes, at 5 Dage her synes nok.

Nr. 178 begrundes ved, at det ikke er sagt, at der er noget i Politikassen, hvorfor det findes rettest at paalægge Kommunens Kasse denne ubetydelige Udgift.

Ved Nr. 184 bemærkes, at Straf af simpelt Fængsel for Overtrædelse af Forbud synes at maatte være nok, og at Straf af Vand og Brød ikke synes at burde kunne idømmes herfor.

Ændringsforslag Nr. 186 gaar kun ud paa at omdanne den i Lovforslagets § 638 givne Regel i Overensstemmelse med Udvalgets Flertals Forslag, angaaende at Skifteretterne skulle bevare deres hidtilværende judicielle Egenskab.

I Anledning af Ændringsforslaget Nr. 234 bemærkes, at da der tales om den gældende Ret, bør dennes Terminologi formentlig helst benyttes.

Nr. 235 er en Følge af Flertallets Forslag under Nr. 143.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 187—191, 203, 205—208, 214, 216, 220, 224 og 229, der for største Deleu ere blot redaktionelle, ere identiske med tilsvarende Ændringsforslag af Flertallet, vedrørende det paagældende Afsnit af Kommissionsforslaget. Nr. 232 tilsigter at lempe den ved Lovforslagets § 656, sidste Stykke, Skøde- og Pantebogsbestyreren paalagte Pligt paa en for Forretningstilværelsen formentlig fyldestgørende Maade.

3die Bog.

Bestemmelsen i § 674 d medfører, at, foruden i de Sager, hvor Medvirkning af Nævninger er ufravigelig (de under a, b og c nævnte Tilfælde), skal saadan Medvirkning ogsaa som Regel finde Sted ved Forbrydelser, hvorfor der efter Loven kan idømmes Strafarbejde, medmindre den sigtede forlanger Paadømmelse uden Nævninger. Fra denne Regel gøres der kun en Undtagelse med Hensyn til Recidivister ved Formueforbrydelser, hvor det under visse Betingelser staar i Overanklagerens Magt at faa Nævningemedvirkningen udelukket. Denne Regel medfører, naar Hensyn tages til den nugældende Straffelovs Bestemmelser, at Nævningesagerne faa et langt mere udstrakt Omraade, end Grundloven har tilsigtet, og end der kan forenes med rimeligt Hensyn til, at Nævningehvervet ikke maa blive en alt for besværlig Byrde for Borgerne og til, at Udgifterne ved Straffereplejen ikke blive alt for meget forøgede. At Nævningesager blive betydeligt

kostbarere end andre Sager, er nemlig givet. I ganske særlig Grad viser Rækkevidden af den omspurgte Regel sig ved Voldsforbrydelser. Enhver Voldshandling, der har medført Saar eller Skade paa Helbred, den være nok saa ubetydelig, vil give den sigtede Ret til at kræve Nævninger. Thi den Forbrydelse, hvorfor han anklages, vil falde ind under Straffelovens § 203, hvis Strafferamme strækker sig fra Bøder til Strafarbejde. En saa udstrakt Anvendelse af Nævninger vil let kunne belemre disse, særlig i Kjøbenhavn, med en Masse Smaasager, paa hvilke Grundlovens Synspunkt aldeles ikke passer. Flertallet har derfor under Nr. 236 foreslaaet, med Benyttelse af en Grænse, hvorpaa Strl.'s § 203 selv giver Anvisning, at der gives Overanklageren Ret til at udelukke Nævninger ved „Vold paa Person, som ikke har haft betydelig Skade til Følge“. I Forbindelse hermed foreslaas det yderligere at give Overanklageren Ret til at udelukke fra Paadømmelse ved Nævninger Voldssigtelser mod Personer, der forhen ere dømte for Vold til Fængsel paa Vand og Brød, i øvrigt under samme Betingelse, hvortil Beføjelsen er knyttet med Hensyn til Recidivister ved Berigelsesforbrydelser. Til saadan Udelukkelse er der ikke mindre Grund end ved sigtede af sidst nævnte Klasse. Naar den forudgaaende Straf sættes noget lavere, end ved disse, er Grunden, at Forslaget ellers ikke i tilstrækkelig Grad vilde naa sin Hensigt, at udelukke Personer, der jævnlig begaa Voldshandlinger, fra Retten til at kræve Nævninger.

Efter Mindretallets Mening er der ikke tilstrækkelig Grund til at udelukke Sigtede fra i de anførte Tilfælde at kræve Nævninger. Mindretallet er med Flertallet ganske enigt i, at Nævninger ifølge Grundlovens Tanke og af praktiske Hensyn ikke regelmæssig bør kunne kræves i kurante Sager og i den store Mængde af Recidivisttilfælde. Men denne Betragtning kan efter Mindretallets Mening ikke føre til en saadan Regel som af Flertallet foreslaaet. I denne Henseende maa først bemærkes,

at de i Ændringsforslaget nævnte Tilfælde regelmæssig ifølge Lovforslagets § 673 Litra b. ville henhøre under Underretten og kun efter Sigtedes Begæring kunne bringes for Landsret, og Mindretallet antager, at i klare Tilfælde af de i Ændringsforslaget omhandlede Overtrædelser vil Sigtede i Reglen foretrække Underretsbehandling fremfor den omstændeligere og langvarigere Landsretsbehandling. Men hertil kommer endvidere, hvad det første i Ændringsforslaget nævnte Tilfælde angaar („Vold paa Person, som ikke har haft betydelig Skade til Følge“), at det synes mindre rigtigt — og lidet stemmende med det ellers i Lovforslaget fulgte System — at begrænse Sigtedes Ret til Nævningers Medvirkning ved en Gradsbestemmelse. Denne vil utvivlsomt hyppig kunne fremkalde Tvivl om, hvorvidt den foraarsagede Skade er betydelig eller ej; og naar denne Tvivl af Retten afgøres til Sigtedes Skade, og han derfor af Retten udelukkes fra Nævningers Medvirkning, vil det kunne give Anledning til uheldige Mistydninger. Mindretallet foretrækker at blive staaende ved Lovforslagets klare System, hvorefter Sigtedes Ret til Nævningers Medvirkning alene beror paa den paagældende Straffebestemmelses Maksimum. Hvad det andet i Ændringsforslaget omtalte Tilfælde angaar, gaar det efter Mindretallets Mening meget for vidt, idet derefter en Person, der er straffet for Vold paa Person med en maaske ringe Vand- og Brødstraf, i de næste 10 Aar skal kunne udelukkes fra Nævningers Medvirkning, og det selv i saadanne Tilfælde, hvor den Handling, for hvilken han nu sigtes, mulig kan frembyde megen Tvivl med Hensyn til Skyldspørgsmaalet, og hvor dettes Afgørelse i frifindende eller domfældende Retning maaske kan være en Velfærdssag for Sigtede.

Hele Udvalget foreslaar dernæst under Nr. 237, at det 4de Stykke i § 674 udgaar. Det kan ikke erkendes, at Grundloven kræver, at Sager om private Æresfornærmelser og lignende private Straffesager, blot fordi Retskrænkelsen har et politisk Motiv, skulle for Nævninger. Dette Motiv gør

ikke Handlingen til en „politisk Lovovertrædelse“. Fra mange Sider set vilde dernæst en Forskrift herom være højst uheldig. Hvorledes de Omkostninger, hvormed Reglen vilde bebyrde slige Sager, skulde udredes, har Lovforslaget ikke givet nogen særlig Regel for. Ogsaa fra denne Side rejser der sig let paaviselige Indvendinger mod en Bestemmelse, der i Forhold til Lovforslagets almindelige Grundsætninger maa siges at være ganske ekstraordinær.

Endelig stiller Udvalget under Nr. 238 til samme Paragraf Forslag om at lade Paragraffens 5te Stykke udgaa, men i Stedet for dette til Litra b. at knytte en udtømmende Angivelse af, hvad der skal forstaaes ved „politiske Lovovertrædelser“. Hvis det var nok til at betegne en Lovovertrædelse som politisk, at Handlingen havde et politisk Motiv, vilde en udtømmende Angivelse selvfølgelig være umulig. Men naar det maa erkendes, at det ikke er Motivet til Retsbrudet, men Maalet eller Genstanden for det retstridige Angreb, hvorpaa det i saa Henseende kommer an, er det lige saa givet, at man ikke behøver at nøjes med at nævne visse fremtrædende Eksempler paa denne Art af Forbrydelser, som i Lovforslaget under Nr. 1, eller med det ganske ubestemte Supplement til disse Eksempler, som findes i Lovforslaget under Nr. 2. En udtømmende Angivelse gav den ældre Kommissions Udkast ved at henvisse til de i Strl.s Kap. 9—11 omhandlede Forbrydelser. Men dels findes der i disse Kapitler enkelte Handlinger omtalte, som ikke naturlig bør medtages, dels findes der uden for dem, nemlig i Kap. 12, Handlinger omtalte, der utvivlsomt ikke bør udelukkes, saaledes i § 109, 1ste Stk. og efter Omstændighederne i § 103. Bestemmelsen bør desuden være en saadan, at den bliver anvendelig, ogsaa naar en ny eller revideret Straffelov eller Tillægslove maatte forøge Tallet paa saadanne Forbrydelser eller ordne Stoffet paa en anden Maade, end den i Øjeblikket gældende Straffelov. En udtømmende og selvstændig Bestemmelse af Begrebet er det, som Udvalgets Forslag tilsigter at give, i nøje Til-

slutning til den i Straffeloven fulgte og med Forholdets Natur stemmende Betegnelse af retsbeskyttede politiske Angrebsobjekter.

Den i § 699, 2 indeholdte Liste over Lovovertrædelser, som det uden for Tilfældet i Paragraffens Nr. 1 skal tilkomme Politimesteren at paatale, foreslaar Udvalget under Nr. 239 at supplere og rette efter Hensyn til de efter 1. Oktober 1895 indtil 1. April 1903 udkomne Love.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, i hvilket Omfang offentlig Forsvarer skal beskikkes den sigtede, har et Mindretal i Kommissionen villet have denne Beskikkelse udstrakt adskilligt videre, end Fler-tallet. Dettets Forslag gik i Hovedsagen ud paa, at saadan Beskikkelse ved Domsforhandling uden for Nævningesager skulde bero paa Rettens Skøn, og at der før Tiltalen overhovedet kun i særlige Undtagelsestilfælde, og da ligeledes efter Rettens Skøn, skulde beskikkes Forsvarer. Undtagelsestilfældet var det, hvor der før Tiltalen skulde finde en egentlig Bevisførelse Sted, altsaa et Stykke anticiperet Domsforhandling. Mindretallet vilde give sigtede Ret til at fordre Forsvarer beskikket i alle Landsretssager samt — med en vis Begrænsning i Henseende til Størrelsen af den Forbrydelse, Sigtelsen angaar, — i alle Tilfælde, naar den sigtede undergives Varetægtsfængsel. Det foreliggende Lovforslag har i det væsentlige sluttet sig til det nævnte Mindretal. Dog er Undtagelsen fra den fængsledes Ret til at forlange Forsvarer ændret. Kun visse Recidivister skulle være undtagne. Udvalgets Flertal har fundet, at Lovforslaget ved denne Ordning giver Beskikkelsen af offentlig Forsvarer et alt for stort Omfang. Det foreslaas derfor under Nr. 240 og 241 at sætte de Regler, som Kommissionens Flertal har sluttet sig til, i Stedet. Det er vistnok almindelig erkendt, at det Omfang, i hvilket Forsvarere beskikkes i den nugældende Strafferetspleje, er urimelig stort. Beskikkelsen finder Sted i en Mængde Tilfælde, hvor den er ganske overflødig, fordi Sagen er rede og klar. Det samme vil blive Tilfældet under den ny Proces, naar

Lovforslagets Ordning følges. Bekostningerne ved den ny Proces ville uden Nytte forøges, de klare Sagers Afgørelse vil forhales, og Bestræbelser for at modvirke Retshaandhævelsen fremmes. Naar med Hensyn til Domsforhandlingen Beskikkelsen uden for Nævningesager kommer til at bero paa Rettens Skøn om Trangen dertil, har den sigtede tilstrækkelig Garanti for, at Forsvarer vil blive beskikket i ethvert Tilfælde, hvor han har rimelig Grund til at ønske det.

Paa de Stadier i Sagen, der gaa forud for Domsforhandlingen (den normale og den anticiperede), vil under det ny Processystem Beskikkelse af Forsvarer være uforuden. Hvad enten paa dette Sagens Trin Formen bliver mere eller mindre akkusatorisk, er det givet, at de reelle Farer for den sigtede, som Inkvisitionsprincippet rummer, bortfalde. Beskikkelse af Forsvarer vilde derfor her være en Garanti for den Sigtede, som ikke behøves ved Siden af de andre, som den ny Proces giver ham.

Under Nr. 242 har Flertallet foreslaaet at affatte 1ste Stykke, 2det Punktum i § 713, angaaende Forsvarerens Beføjelse til at „tage Ordet“ m. m. i Retsmøder, før Tiltale er rejst, i Overensstemmelse med det af Kommissionens Flertal stillede Forslag. Da de Afhørelser, som ere saadanne Retsmødernes Indhold, kun have det i § 873 angivne Ojemed — bortset fra de Tilfælde, hvor der er Tale om en anticeret Bevisførelse — ligger enhver Slags Udviklinger, der kunne henregnes til Procedure, ganske uden for deres Formaal. For saa vidt det altsaa maatte være Meningen med den Beføjelse, Lovforslagets § 713 hjemler Forsvareren til at „tage Ordet“, at give ham Adgang til saadanne Udviklinger, vilde det være urigtigt. Er det derimod kun Meningen at indrømme ham Ret til at fremsætte de Bemærkninger, hvortil en Tilførsel til Retsbogen om en afbørt Persons Udsagn, om hvis Vedtagelse der nu bliver Spørgsmaal, se § 742, giver ham Anledning, har Reglen herom sin naturlige Plads i § 879, og denne Be-

føjelse bør ikke være undergivet Dommerens Skøn med Hensyn til Tidspunktet. Bemærkningerne maa naturlig fremsættes efter Oplæsningen af den paagældende Protokoltilførsel, da Ojemedet ellers let forspildes. For at klargøre dette, har Flertallet i sit Forslag under Nr. 242 tilføjet en Henviisning til § 879, der, omformet saaledes, som hele Udvalget foreslaar under Nr. 290, giver den i Kommissionens udkastet savnede Regel om Adgangen til at fremføre de omspurgte Bemærkninger og til at faa disse i Korthed indførte i Retsbogen. For saa vidt Flertallet dernæst i Nr. 242 foreslaar ogsaa at nægte Forsvareren — denne vil efter Flertallets ovenfor omtalte Forslag være en valgt Forsvarer — Retten til at „samtale med sigtede“ i disse Retsmøder, er det for at undgaa de nærliggende Misbrug af en saadan Ret, hvilken Forsvareren, allerede paa Grund af den ved § 714 hjemlede Adgang til Samkvem med den sigtede, ikke behøver eller skal kunne behøve for at anvende de ham tilkommende Beføjelser med Hensyn til den stedfindende Afhørelse.

Mindretallet maa med Hensyn til de ovenfor omtalte Flertalsforslag gøre den almindelige Bemærkning — der ogsaa gælder forskellige af de senere omtalte Flertalsforslag, der ikke særlig ere imødegaaede af Mindretallet — at de efter Mindretallets Mening i meget betydelig Grad ville svække Sigtedes Retsstilling og derved føre til paa væsentlige Punkter at gøre den Systemforandring illusorisk, der bør være Hovedgrundsætningen i en reformeret Strafferetspleje, nemlig, at den Sigtedes Ret som Part anerkendes. Beskikkelsen af Forsvarer, før Tiltale er rejst, er, navnlig i de Tilfælde, hvor Sigtede er fængslet, et væsentligt, ja, efter Mindretallets Mening uundværligt Korrektiv imod at Afhøringen omformes til, i Strid med Anklageprincippet, at blive noget nær det nugældende inkvisitoriske Forhør. Selv bortset fra, at det af Flertallet foreslaaede System skaber en iøjnefaldende Forskel imellem den velstaaende Arrestant, der har Raad til selv at antage en Forsvarer, og den mindre

velstillede, maa Mindretallet stærkt fremhæve, at Erfaringer andetsteds fra vise, at der, naar Sigtede ikke har en Forsvarer allerede under den forberedende Undersøgelse, let opstaar en Tilbøjelighed til at glide over i det inkvisitoriske Forhør. I mange Tilfælde vil Sigtedes Stilling allerede under Forundersøgelsen være bleven saaledes præjudiceret, at det senere bliver umuligt at hjælpe ham. Ligesom Mindretallet derfor ikke kan tiltræde Flertallets Forslag Nr. 240 og 241, finder man, at Lovforslagets § 713, 1ste Stykke (sammenholdt med § 822, sidste Stykke) i alt Fald ikke tillægger Forsvareren for vidtgaaende Rettigheder.

Under Nr. 243—245 stiller hele Udvalget nogle Ændringsforslag, hvoraf det første (til § 721) kun er en Fejlrettelse, medens Ændringsforslaget Nr. 244 (til § 734) indfører et i Lovforslaget forbigaaet, men selvindlysende Tilfælde, hvor Udelukkelse af Retsmødets Offentlighed bør kunne finde Sted, og endelig Forslaget Nr. 245 (til § 737) giver den for Opnaelsen af Lukningens Øjemed i de der nævnte Tilfælde uundværlige Straffesanktion.

Af den Række Ændringsforslag, som findes under Nr. 246—265, stillede dels af Udvalget, dels af et Flertal, dels af forskellige Mindretal, er der kun nogle enkelte, der ere særlige for Strafferetsplejen. De fleste gaa ud paa at overføre i Strafferetsplejen Regier, som ere foreslaaede med Hensyn til de ganske tilsvarende Ordninger, som forekomme i den borgerlige Retspleje. Med Hensyn til disse henvises der til de ovenfor ved 2den Bog givne Forklaringer.

Særligt for Strafferetsplejen er for det første Forslag Nr. 253. Det Skøn, om den offentlige Interesse tillader Afhørelse i det i § 767, 2det Stykke, omtalte Tilfælde, og i Henhold til hvilket den Myndighed, der har at værne om den offentlige Interesse, afgør, om, paa hvilke Betingelser og i hvilket Omfang den vil give Samtykke til Afhørelsen (jfr. Nr. 252), maa ikke kunne underkendes af Retten,

selv ikke hvor det gælder at forebygge en uretlig Domfældelse. Det bliver hin Myndigheds Sag paa anden Maade at forebygge den Domfældelse, som kunde blive Følgen af, at en Afhørelse ikke tillades som farlig for den offentlige Interesse. Fastholdes dette, maa den i næstsidste Stykke i § 767 givne Regel have en Plads i Paragraffen, der viser, at den kun har Hensyn til de under Nr. 1—3 nævnte Tilfælde. — Med Hensyn til alle disse Tilfælde, hvor Afhørelse er en Undtagelse fra Reglen, maa det i øvrigt gælde, at Undtagelsen ikke kommer til at virke udover, hvad dens Øjemed eller det givne Samtykke tilsiger. Heri ligger Forklaringen af de sidste Ord, som findes i Forslagets Nr. 252 samt af den Tilføjelse, som foreslaas under Nr. 253.

Med Hensyn til Flertallets Forslag under Nr. 255 (til § 768), der har sit tilsvarende i Ændringsforslaget Nr. 103 til § 269, skal kun bemærkes, at den Undtagelse, som i Lovforslaget er gjort for Straffesagers Vedkommende, fra den i Paragraffen foreslaaede Ret til at nægte Vidnesbyrd ikke er tilstrækkelig til at gøre Retten uskadelig.

Et andet for Straffeprocessen særligt Forslag er det af Flertallet under Nr. 259 stillede. Det gaar ud paa at indsætte i Kapitlet om Vidner en Paragraf, der hjemler Politimesteren Ret til at indkalde Personer i Politikredsen til Møde for at afgive Forklaring med Hensyn til Efterforskningens Genstand, dog uden Ed, fremdeles uden Adgang til Tvangsafhørelse — idet kun en lav Bøde kan paalægges den, der uden lovligt Forfald udebliver — samt uden anden Tvang mod den, der vægrer sig ved at forklare, end den, der ligger i, at han kan indkaldes for Retten til Vidneafhørelse. En Bestemmelse af saadant Indhold fandtes i den ældre Kommissions Udkast, men den sidste Kommission har udeladt den, idet Kommissionen antog, at der i Reglen kunde gøres Regning paa Villighed til at møde og forklare, og at en hvilken som helst forpligtende Regel i saa Henseende kunde misbruges. Udvalgets Flertal finder imidlertid, at den omspurgte Ret

for Politimesteren ikke bør savnes. Den vil ganske vist ikke nytte lige overfor dem, som ere uvillige til at afgive Forklaring undtagen for Retten. Men den vil have Betydning lige over for dem, der ikke i og for sig have noget imod at forklare for Politimesteren, men forholde sig ligegyldige over for den Opgave, som er stillet Anklagerens Repræsentant under Efterforskningen, og af den Grund undlade at efterkomme hans Opfordring til at møde. Under en væsentlig akkusatorisk Proces bliver det offentlige ilde faren ved en saadan Ligegyldighed. Den forhæler Sagens Oplysning og vil, ved i mange uforholdne Tilfælde at tvinge til Indkaldelse for Retten, paadrage det offentlige Udgifter, som kunde spares. Princippet maa være, at Anklagen under Efterforskningen skal have alle de Midler til Raadighed, som behøves til at naa dens Formaal, og med Hensyn til deres Anvendelse kun da være nødt til at henvende sig til Retten, hvor Midlets Beskaffenhed kræver det, s. § 862. Dette sidste kan ikke siges om den her omspurgte Ret. Følgerne af en mulig Misbrug vilde derhos med Hensyn til den være af ringe Betydning, sammenlignet med Misbrugen af andre Midler, som Lovforslaget dog ikke har haft Betænkelse ved at stille til Politimesterens Raadighed under Efterforskningen, fordi de ikke kunne undværes, v. § 862.

Mindretallet finder ikke, at den af Flertallet foreslaaede Bestemmelse har nogen reel Betydning til at styrke Politiets Adgang til Indsamling af Beviser og maa endog snarere frygte for, at den ved de Misbrug, til hvilke den kan give Anledning, kan føre til at svække Borgernes Villighed til at være Politiet behjælpelig under dets Efterforskning. Beredvilligheden hertil kan efter Mindretallets Mening ikke fremmes ved, at Borgerne under Bødetvang tilsiges til at møde for Politiet.

Ændringsforslagene Nr. 266—283 angaa Kapitlerne 74—78. Af disse behøvede af Udvalget under Nr. 267—269, 273, 277 og 281 stillede Forslag ikke nogen nærmere Begrundelse. Om det under Nr.

266 til § 801, ligeledes af Udvalget stillede Forslag bemærkes, at det er formet i nær Tilslutning til de i Lovforslagets §§ 826 (jfr. Flertallets Ændringsforslag Nr. 272) og 829 givne Regler om den af private foretagne Anholdelse. At private maa kunne foretage foreløbige Beslaglæggelser af Ting under lignende Betingelser og med lignende Forpligtelse, som gælde med Hensyn til deres Ret til at anholde Personer, er ubestrideligt. Det maa derfor snarest anses for en Forglemmelse, naar en Bestemmelse herom ikke er bleven optagen i Kommissionsudkastene eller i Lovforslaget.

De af Flertallet under Nr. 270 og 271 stillede Ændringsforslag til §§ 820 og 821 i Kapitlet om den sigtedes Afhørelse have ikke til Øjemed at forandre noget i denne Afhørelses Karakter, saaledes som denne følger af Anklageprincippet. Det inkvisitoriske Forhør, hvis Formaal er at fremkalde sandhedstro Forklaringer af den sigtede, og som derfor efter sin ledende Tanke maa fortsættes, saa længe der er grundet Mistanke om, at de afgivne Forklaringer ere usande, maa i det ny System for Strafferetsplejens Ordning vige Pladsen for en Afhørelse, der for det første giver Afkald paa enhver Slags Fremtvængelse af Svar, og som, hvor Svar gives, afsluttes, naar Svaret selv er afsluttende, uden Hensyn til, om det skønnes at indeholde Sandhed eller Usandhed. Dermed staar det selvfølgelig ikke i Modstrid, at der efter den sigtedes første Besvarelse kan rettes Spørgsmaal til ham om specielle Punkter, med Hensyn til hvilke det første Svar enten har bevaret Tavshed eller været utydeligt. At dette maa kunne ske er forudsat dels i Lovforslagets § 879, 1ste Stykke, naar denne Paragraf taler om yderligere Spørgsmaal til den sigtede efter Paatalemyndighedens Begæring under Forundersøgelsen, dels i § 911, der hjemler Ret for andre end Rettens Formand til under Domsforhandlingen at begære yderligere Spørgsmaal stillede, sigtende til at tydeliggøre Forklaringen. At den afhørende Dommer ogsaa af egen Drift maa

kunne stille saadanne yderligere Spørgsmaal, er en Selvfølge. Flertallet finder, at der er Grund til i den Paragraf, som giver den almindelige Regel om sigtedes Afhørelse, udtrykkelig at hjemle disse, i hine specielle Paragraffer, jfr. ogsaa § 821, forudsatte yderligere Spørgsmaal angaaende enkelte Punkter, hvorom tidligere Svar have tiet eller været utydelige. Det er dette, som udtrykkes i Ændringsforslaget Nr. 270. — Ændringsforslaget Nr. 271 supplerer Slutningsregelen i § 821 paa en med Forholdets Natur stemmende Maade. Samtidig med, at al Tvang mod den sigtede til at svare opgives, gør § 821 det til Pligt for Dommeren at gøre den sigtede, der vægrer sig ved at svare eller paa anden Maade hindrer Afhørelsen, opmærksom paa, at hans Forhold kan medføre Sagens Forhaling eller vanskeliggøre Forsvaret. Men da saadant Forhold ogsaa muligvis kan faa Indflydelse paa Bevisbedømmelsen, bør Dommerens Pligt udstrækkes til ogsaa at gøre den sigtede opmærksom herpaa, naar der er Anledning dertil. Et Supplement i saa Henseende, saaledes som under Nr. 271 foreslaaet, er ogsaa en naturlig Overgang til den Henvisning, der findes i Paragraffens Slutning, til § 981, hvorefter i Underretssager, der paatales af Politimesteren, Vægningen endog kan betragtes som Vedgaaelse af Sigtelsen.

Mindretallet mener, at al fornøden Adgang til supplerende Spørgsmaal indeholdes i Lovforslagets §§ 879 og 911, og at Flertallets Ændringsforslag Nr. 270 og 271 aabne en nærliggende Fare for, at Afhøringen glider over til et inkvisitorisk Forhør.

Flertallets Ændringsforslag Nr. 272 (til § 826 i Kapitel om Anholdelse) er grundet i den Betragtning, at den, der træffes paa fersk Gerning, straks skal staa til Ansvar for Retten og ikke kan slippe for umiddelbar Paabegyndelse af Retsfølgningen imod ham ved at ophøre med sin forbryderske Virksomhed, — en Sætning, som turde være almindelig anerkendt i fremmede Straffeproclove.

Til § 829 i Anholdelseskapitlet har

Flertallet under Nr. 274 stillet Forslag om at lade udgaa 2det Stykke, da man finder, at de der foreskrevne Beretninger til Overanklageren om Anholdelser, der ingen Følger have haft, ville volde meget Besvær til Unytte.

Til § 835 (i Kapitel 77 om Fængsling) har Flertallet under Nr. 275 stillet 6 Ændringsforslag, af hvilke nogle vel nærmest kun have formel Betydning, men som dog alle sigte til at ændre de i Lovforslaget fastsatte, efter Flertallets Mening alt for snævert dragne Betingelser for Varetægtsfængslets Anvendelse. Tagne efter Bogstaven vilde flere af disse Betingelser kunne gøre Anvendelsen af Fængsling under Straffeprocessen næsten illusorisk. Dette gælder navnlig om den Bestemmelse, at der skal foreligge „skellig Grund til at antage“, medens der fornuftigvis ikke kan fordres mere end grundet Mistanke, og dernæst om den Betingelse med Hensyn til den ene Art af Varetægtsfængsel, at det skal oplyses, at den mistænkte er i *Færd med* at fjerne eller udslette Spor eller paavirke til urigtig Forklaring. Flertallet foreslaar her og paa andre Punkter at bringe Paragraffen i bedre Overensstemmelse med baade det ældre og yngre Kommissionsudkast og med, hvad Forholdene kræve, naar ikke Retsfølgningen skal lammes.

Mindretallet kan ikke skønne, at Lovforslagets Bestemmelser indeholde nogen saadan Fare, som Flertallet befrygter, eller gaa for vidt i at betrygge Sigtede mod ugrundet og unødvendig Fængsling.

Til samme Paragraf stiller hele Udvalget under Nr. 276 et Forslag om at ombytte den faste legale Tidsfrist for Fængslings Varighed under Efterforskningen med en af Retten for hvert enkelt Tilfælde fastsat — en Ordning, hvis individualiserende Tendens formentlig ogsaa er mere betryggende for den sigtede.

De Ændringer og Tilføjelser, som Lovforslagets § 839 gør til de gældende Bestemmelser om Varetægtsfangers Behandling, bifaldes i det hele. Dog mener Udvalget, at der bør ændres noget i Nr. 4,

saa at denne Bestemmelse mister noget af den absolute Karakter, hvormed den nu fremtræder — og Flertallet, at Nr. 6 bør udgaa, da det der nævnte Disciplinærmiddel ikke uden Fare kan helt undværes, se Forslagene Nr. 278 og 279.

Mindretallet finder særlig Grund til at bemærke, at naar det har kunnet gaa med til Forslag Nr. 278, er Grunden den, at det særlig ved Provinsarrester kan være vanskeligt altid at skaffe Fangerne passende Beskæftigelse; men i øvrigt forudsætter Mindretallet, at Tilsynsmyndighederne ville føre tilbørlig Kontrol med, at Fangerne beskæftiges, saa vidt det er muligt, og de ønske det. — Forslag Nr. 279 finder Mindretallet ganske forkasteligt, idet det ikke kan anse det for tilstedeligt at anvende legemlig Straf imod Varetægtsfanger.

Endvidere mener Flertallet, at der i denne Lov ingen Anledning er til at komme ind paa Adgangen til at fremsætte Klager over Behandling i Fængslet ad administrativ Vej (§ 839, sidste Stykke) og lige saa lidt til at indrette et saadant Tilsyn med Fængslerne og Varetægtsfangernes Behandling, som § 848 hjemler. Herpaa ere Ændringsforslagene Nr. 280 og Nr. 283 grundede.

Endelig foreslaar Flertallet ved Ændringsforslag Nr. 282 at affatte § 845, 1ste Stykke, i nærmere Overensstemmelse med, hvad der i Kommissionsudkastet er foreslaaet, saaledes at der bliver en Mulighed for at fortsætte Fængslingen trods Frifindelse i underordnet Instans, naar Appel erklæres, førend Løsladelsen er iværksat. Den absolute Regel om Løsladelse efter saadan Dom kan medføre baade Omsvøb og andre ikke ubetydelige Ulejligheder. Flertallets Forslag holder sig nøje til de Principper, som bør beherske Ordningen af Varetægtsfængsling.

Ændringsforslagene Nr. 284—292 vedkomme Kapitlerne 79 og 80, der handle om de to Stadier i Strafforfølgning, som ligge før Tiltale og Domsbehandling, nemlig Efterforskningen og Forundersøgelse ved Retten.

Af disse staar Flertalsforslaget Nr. 284

til § 862 i Forbindelse med Ændringsforslaget Nr. 259 og følger af dette. Udvalgets Forslag under Nr. 285 har for Øje at give § 863 Tilføjelser, der under den i Paragraffen forbigaaede Forudsætning, at Sagen er bragt under Forundersøgelse ved Retten, ere nødvendige, hvad enten denne Forundersøgelse tænkes ordnet efter Lovforslagets eller efter de af Flertallet foreslaaede Bestemmelser.

Af de særlig til Kapitlet om Forundersøgelsen ved Retten stillede Ændringsforslag skal først nævnes de af hele Udvalget under Nr. 290, 291 og 292 fremsatte. Det første af disse er omtalt ovenfor i Forbindelse med Ændringsforslaget Nr. 242. Forslaget Nr. 291 hviler paa den fra alle Sider anerkendte Forudsætning, at i det ny System betinger Anklagerens Begæring, at Forundersøgelse ved Retten finder Sted, v. §§ 870 og 871. Han maa derfor ogsaa kunne faa den sluttet, naar han begærer det, hvoraf følger, at „og“ paa det angivne Sted maa ændres til „eller“. En tilsvarende Ændring maatte ske i § 283, 1ste Stykke, 2det Punktum; men den almindelige Regel i § 880 gør dette Punktum overflødig. Det foreslaas derfor under Nr. 292, at Punktumet udgaaer.

De andre Ændringsforslag, som stilles til dette Kapitel — et af Udvalget (Nr. 286), de andre (Nr. 287—289) af et Flertal — angaa det Spørgsmaal, i hvilket Omfang Forundersøgelsen ved Retten skal formes akkusatorisk. Lovforslaget drager, i Overensstemmelse med et Mindretal i Kommissionen, den akkusatoriske Form stærkere frem. Udvalgets Flertal finder, at der er Grund til i Modsætning hertil at følge Kommissionens Flertal. Foreløbig bemærkes, at Uenigheden ikke drejer sig om Anklageprincippets vigtigste materielle Konsekvens, Udelukkelsen af det inkvisitoriske Forhør. At den sigtedes Afhørelse under det nye System maa have en anden Karakter, derom er der, som ovenfor udtalt, fra alle Sider Enighed. Der er fremdeles, som nys bemærket, Enighed om, at Anklagerens Begæring som Regel betinger Paabegyndelse og Omfang af Forundersøgelse

Bet. o. Lovf. om Rettens Pleje.

sen samt medfører dens Slutning. Endelig er der ogsaa Enighed om, at de begærede Afhørelser ske ved Dommeren, og at det i alt Fald beror paa ham, om han vil overlade noget deraf til Parterne eller deres Repræsentanter. Lovforslaget anerkender dette i § 879, og Flertallets Forslag under Nr. 289 sigter til at indskrænke Afvigelserne fra Reglen, se endvidere § 875. Uenigheden angaar det Spørgsmaal, om Initiativet til at fremkalde Afhørelser og andre Skridt, der findes tjenlige for Forundersøgelsens Øjemed, i første Række skal være hos Dommeren eller hos Parterne. Lovforslaget vil det sidste, se § 874, 1ste Stykke. Men det er ikke Meningen, at Dommeren ubetinget skal forholde sig passiv. Ikke blot kan han skride ind mod forsømmelige Parter, men han kan ogsaa positivt supplere Parternes Virksomhed, se § 874, 2det Stykke, jfr. §§ 871 og 875. Betydningen af dette sidste er saa meget større, som § 876 ikke gør det til ubetinget Pligt eller Ret for Parterne eller deres Repræsentanter at være til Stede i Retsmøderne, og at det, trods den store Udstrækning, i hvilken Lovforslaget hjemler Beskikkelse af offentlig Forsvarer, ikke altid er givet, at der findes en Forsvarer (beskikket eller valgt). Udvalgets Flertal finder, at en Ordning, der dog ikke naar videre i Retning af at gennemføre den akkusatoriske Form for Forundersøgelsen, end Lovforslaget, af praktiske Hensyn bør opgives. Det, der skulde vinde for den sigtede derved, er saa lidt i Forhold til de Krav, der stilles til virkende Kræfter, til Tid og til Penge, at det ikke kan veje op herimod. Tilmed medfører Forundersøgelsens i det ny System rent forberedende Formaal, endvidere Retsmødernes regelmæssige Offentlighed samt navnlig Udelukkelsen af det inkvisitoriske Forhør saa mange Garantier imod, at Undersøgelssdommeren skulde fristes til at optræde partisk mod den sigtede i Anklagens Interesse, at man ikke fra denne Side har Grund til at nære Betænkelighed ved en Ordning, der i Virkeligheden ikke gør anden Forandring i Lovforslaget end at forandre det subsidiaire

Initiativ, som dette hjemler Dommeren, til et principalt. Det er herpaa, at 1ste Stykke i Flertallets Ændringsforslag under Nr. 287 til § 874 gaar ud. Det følger dog ikke heraf, at Partsrepræsentanterne frigøres for enhver Pligt med Hensyn til Sagens Oplysning under Forundersøgelsen. Den Pligt, Politimesteren har ifølge § 868, kan han ikke frigøres for. Den Opgave, en valgt Forsvarer har paataget sig, indbefatter en lignende Pligt under givne Omstændigheder. Derfor har Flertallet formet 2det Stykke af Ændringsforslaget Nr. 287 saaledes, at det bliver klart, at den Ret, der her er Tale om til Medvirkning ved Forundersøgelsen, efter Omstændighederne bliver en Pligt. Heller ikke medfører Tanken i den Ordning, Flertallet foreslaar, at Anklageren skal kunne lade Dommeren være uden en første Vejledning i den Sag, med Hensyn til hvilken Forundersøgelse begæres. Det vil tværtimod findes rimeligt, at han ledsager sin Begæring med Angivelse af de Skridt, særlig af de Personer, som han, efter det Resultat, Efterforskningen har ført til, skønner, at der er Anledning til at foretage, henholdsvis afhøre. I Overensstemmelse hermed har hele Udvalget under Nr. 286 foreslaaet en Tilføjelse til § 871 i saa Henseende. Reglen herom i Lovforslagets § 874 udgaar nemlig paa dette Sted, naar Flertallets Affattelse af denne Paragraf vedtages. — Den af Flertallet foreslaaede Ændring til § 876 er en Følge af den Systemforandring, som Ændringsforslaget Nr. 287 begrundes.

Mindretallet maa lægge stærk Vægt paa, at Forundersøgelsens akkusatoriske Form bevares, i alt Fald i det Omfang, som Lovforslaget medfører. Kun ved, at det i Loven fastholdes, at den drivende Kraft under Forundersøgelsen skal være hos Anklagemagten, bliver det muligt paa den ene Side at indskærpe denne, at Answeret for Forbrydelsers Bekæmpelse hviler paa den, paa den anden Side at bevare for Dommeren den upartiske Stilling, der er Anklageprincipets Grundbetingelse. Flertallets Forslag drager Dommeren bort

fra denne Stilling og kan let gøre ham direkte interesseret i Sagen til den Sigtedes Ugunst, ligesom det kan svække Anklagemagtens Ansvarfølelse og Energi.

Til Lovforslagets Kapitler 81 og 82 stilles kun fem Ændringsforslag. Flertallets Forslag Nr. 293 er en Følge af den forandrede Stilling, der, som nys berørt, af Flertallet tildeles Dommeren under Forundersøgelsen. — Udvalgets Forslag Nr. 294 til § 900 beror paa, at der ifølge Ændringsforslag Nr. 5 regelmæssig vil være fem Dommere i Stedet for tre, som deltage i Straffesagers Behandling ved Landsretten. — Udvalgets Forslag Nr. 295 til § 911 sigter til at supplere den her givne Afhørelsesregel ved en Henvi- sning til den almindelige Regel i Hovedbudet om den sigtedes Afhørelse i § 820. — Flertallets Forslag under Nr. 296 til § 913 giver en Regel, hvortil man andetsteds har følt Trang for at afværge krænkende Misbrug, som let kunne forekomme ved den i Parternes Hænder lagte Vidneafhørelse. — Udvalgets Forslag Nr. 297 svarer til det, der under Nr. 110 er foreslaaet for den borgerlige Retsplejes Vedkommende.

De i Kapitel 83 om Domsforhandlingen for Nævninger (§§ 927—967) indeholdte Regler ere i væsentlig Overensstemmelse med, hvad Videnskab og Love (paa Europas Kontinent) for Tiden have fastslaet som Norm for Nævningeinstitutionens Ordning, en Norm, som ogsaa de foreliggende Kommissionsudkast have fulgt. Efter at Forhandlingen har fundet Sted for Ret og Nævninger samlede, have Nævningerne særskilt, i et særligt Raadslagningsvær- selse og for lukkede Døre, at træffe Afgørelse for deres Vedkommende angaaende Skyldspørgsmaalet. Afgørelsen sker paa Grundlag af de af Retten fastsatte Spørgsmaal. Med Hensyn til et omstridt Punkt har Lovfor- slaget — hvad der fuldt ud maa billiges — optaget den for en frugtbar Samvirken mellem Ret og Nævninger vigtige Regel, at Rettens Formand til Vejledning og Belæring for Nævningerne, førend de begive sig til Raadslagningsværset, „gennemgaar Sagen og dens Bevisligheder, forklarer

Spørgsmaalene og de Retssætninger, der skulle lægges til Grund for deres Besvarelse“, se § 953. I §§ 955—958 gives nærmere Regler, som Nævningerne have at følge med Hensyn til deres Raadslagning og Votering i Raadslagningsværset. Erfaringen andetsteds har imidlertid vist, at selv en meget omhyggelig Formulering af Spørgsmaalene og en i og for sig fuldt tilfredsstillende Belæring af Retsformanden ikke ere tilstrækkelige til at sikre mod Nævningeafgørelser, der føre til Domsresultater, som støde, ja oprøre Retsfølelsen, og mange Gange ere overraskende for Nævningerne selv, fordi de ikke have forudset en saadan Følge af deres Afgørelse. Grunden til saadanne Afgørelser vil ofte kun kunne søges i, at de enkelte Spørgsmaal eller Forholdet mellem de flere Spørgsmaal har været misforstaaet, eller i, at Formandens Belæring ikke er bleven opfattet rigtig eller er gaaet i Glemme, eller i, at Nævningerne have taget Hensyn, som Belæringen har forbigaaet, enten fordi de ikke vedkom Skyldspørgsmaalet eller, fordi Misforstaaelser hos Nævningerne i saa Henseende ikke have kunnet forudses, eller fordi Lovens Regler om Fremgangsmaaden i Raadslagningsværset ikke ere blevne fulgte o. a. l. Der har da naturlig rejst sig det Spørgsmaal, om det ikke var muligt at træffe Foranstaltninger, der bedre end de hidtil trufne sikrede mod slige Vildfarelser, Misforstaaelser og Tilsidesættelser, der ikke kunne undgaa at rokke den almindelige Tillid til Institutionen. Det Hjælpemiddel, som Lovfor- slagets § 957 anviser, nemlig at Nævningerne kunne faa Tvivl om den Fremgangsmaade, de skulle iagttage, om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Affattelse klarede ved Oplysning af Rettens Formand, vil ikke altid kunne virke tilstrækkeligt, da disse Oplysninger kun kunne gives i et genoptaget Retsmøde, efter Omstændighederne, efter at ogsaa Forhandlingen er genoptagen. En saa formel og omstændelig Fremgangsmaade ville Nævningerne ikke let beslutte sig til at benytte. Manguen Tvivl, som let og hur-

fig kunde klares, vil ved en saadan Regel slet ikke komme til Orde, og vil da, uløst, ikke hindres i at afføde sine uheldige Virkninger. Af langt større Betydning vil det blive, om der gives Adgang til at faa den yderligere Vejledning, som Nævningerne maatte føle Trang til, given af Rettens Formand i Raadslagningsværelset, altsaa uden Genoptagelse af Retsmødet, end sige af Partsforhandling. Det er et Forslag, gaaende ud herpaa, som Flertallet stiller under Nr. 300 i første Stykke af den foreslaaede ny Affattelse af § 957. Flertallet har herved fulgt en ved en svejtsisk Lov for Kanton Genf af 1. Okt. 1890 given Anvisning. Vel ligger heri en formel Afgivelse fra den strengt gennemførte Sondring mellem Ret og Nævninger i Henseende til Raadslagning og Afgørelse. Men nogen reel Fare for Nævningeaftørelsens Selvstændighed kan kun opstaa heraf, hvis det skulde ske, at Rettens Formand misbrugte den Adgang, han vil faa til at give Oplysninger i Raadslagningsværelset, til at paavirke Nævningerne udover den Vejledning og Paavirkning, han har Ret og Pligt til at udøve ved sin Belæring i Medfør af § 953. En saadan Misbrug har vist sig ikke at finde Sted i Genf. Det vidnes*), at Dommerne der opfatte deres Opgave saaledes, at de i det hele bør forholde sig passive, og kun ytre sig, naar deres Udtalelse bliver æsket, eller Diskussionen gaar i et skævt Spor, eller endelig, naar der udtales Meninger med Hensyn til retlige eller faktiske Spørgsmaal, som efter Dommerens Opfattelse ere urigtige. Navnlig have de stadig for Øje at lade Nævningerne faa Indtryk af, at det er dem, som alene have Afgørelsen og følgerig ogsaa det fulde Ansvar for dennes Rigtighed. Der er til visse ingen Grund til at frygte for, at danske Dommere skulde opfatte deres Opgave anderledes. Den Tro paa en Dommerne beherskende Domfældelseslyst, som andetsteds har ført til, at man endog har afskaffet Retsformandens Belæring i Rets-

mødet, har intet Grundlag hos os og deles heller ikke af Lovforslaget, der hjemler hin Belæring baade med Hensyn til Rets- og Bevisspørgsmaalene. Der kan derfor ikke være nogen grundet Betænkelighed ved det Skridt ud over det hidtil sædvanlige, som Flertallet foreslaar. Kunde dette bidrage til at forebygge Afgørelser, som saare den almindelige Retsfølelse og gøre Brud paa den Ensartethed i lige Tilfældes Behandling, som er et Retfærdighedskrav, vilde Institutionen hos os paa Forhaand være sikret mod nogle af de Angreb, som ikke ville udeblive. Thi det er især i denne Henseende, at Institutionen har sin saarbare Side, som før eller senere maa føre Lovgivningerne ind paa at finde Veje og Midler til Afhjælp. — I det andet Stykke af den ny affattede § 957 har Flertallet optaget uforandrede Lovforslagets Regler om det Tilfælde, at Nævningerne kræve yderligere eller ændrede Spørgsmaal forelagte. Et saadant Krav maa nødvendigvis fremsættes i Rets-salen og medføre Genoptagelse af Forhandlingen med Adgang for Parterne til at udtale sig.

Mindretallet finder det aldeles forkasteligt at indføre en saadan, med Nævningeinstitutionens Tanke og hidtidige Udformning i alle Lande stridende, Dommerindflydelse paa Nævningekendelsen. At man i et enkelt svejtsisk Kanton — som det synes, under en ved enkelte Nævningekendelser opskræmt Stemning, — har besluttet sig til at indføre en lignende Bestemmelse som den, Flertallet foreslaar, er efter Mindretallets Mening uden nogen Betydning hos os, hvor Forholdene og Befolkningens Tankegang ere helt andre. Selv om Mindretallet lige som Flertallet ikke frygter for, at vore Dommere skulde misbruge Adgangen til Forhandling med Nævningerne i Raadslagningsværelset til at øve en uberegtiget Paavirkning paa dem, finder Mindretallet dog, at Flertallets Forslag, hvorved der gives Retten ved dens Formand *ukontrolleret* Adgang til saadan Forhandling, er i høj Grad farligt for den Tillid hos Folket til Nævningernes Uafhængighed,

*) Se Tidsskrift for Retsvidenskab 1898, S. 109 o. ff.

hvorpaa hele Systemet — sikkert ogsaa ifølge Grundlovens Tanke — beror, idet den Opfattelse — selv om det er med Urette — vil kunne gøre sig gældende og i Tidens Løb vinde Udbredelse, at Nævningekendelsen ikke i Virkeligheden er et rent Udtryk for Nævningernes egen Overbevisning. Flertalsforslaget indeholder efter Mindretallets Mening i Virkeligheden en delvis Opgivelse af Nævningssystemet.

Flertallets Forslag under Nr. 298 er i Konsekvens af Flertallets Forslag om Eds Anvendelse i Retsplejen, jfr. særlig Ændringsforslag Nr. 264. — Udvalgets Ændringsforslag Nr. 299 (til § 955) tør antages at ramme, hvad der har været Lovforslagets Mening, og behøver ingen nærmere Forklaring.

Under Nr. 301—303 stiller Flertallet og under Nr. 304 hele Udvalget Ændringsforslag til de Bestemmelser i Lovforslaget, som handle om Nævningeafgørelsens Betydning til at medføre enten Domfældelse eller Frifindelse.

Udvalget finder det stemmende med Nævningeinstitutionens Grundtanke, at Nævningernes fældende Erklæring ikke ubetinget medfører Domfældelse. Det billiger derfor, at Lovforslaget anerkender, at en Frifindelse trods en saadan Erklæring maa blive Følgen, baade naar Retten finder, at en Domfældelse ikke kan finde Sted af Retsgrunde (§ 962, 2det Stykke), og naar den finder, at de førte Beviser ikke afgive tilstrækkeligt Grundlag for Domfældelse (§ 963). Men det maa ligeledes billiges, at en Frifindelse af sidst nævnte Grund dog ikke bør finde Sted, førend en ny Prøvelse for andre Dommere og andre Nævninger har fundet Sted (§ 963 og § 964). Kun finder Udvalget, at Hensynet til Nævningerne drives for vidt, naar Frifindelse imod en paa ny afgiven fældende Erklæring betinges af, at Retten *enstemmig* finder Beviset utilstrækkeligt. Der er ikke tilstrækkelig Grund til her at fravige den Regel, at Rettens Flertals Afgørelse gælder for Rettens Afgørelse. Herpaa grunder Udvalgets Forslag Nr. 304 sig. Flertallet finder imidlertid, at Hensynet til Næv-

ningeerklæringen ogsaa drives for vidt, naar det i Lovforslaget statueres, at Nævningernes frifindende Erklæring altid straks skal tages til Følge. Det kan ogsaa forekomme, at en saadan frifindende Erklæring er i Strid med, hvad Retten finder klart bevist under Sagen. At Frifindelse desuagtet maa blive Slutningsresultatet, kræver Institutionens Tanke. Men der er lige saa megen Grund til, som i det modsatte Tilfælde, at aabne Retten Adgang til at kræve ny Prøvelse for andre Dommere og andre Nævninger, og at der da først, naar atter en frifindende Erklæring afgives, afsiges den Frifindelsesdom, som maa blive Følgen, naar Ret og Nævninger ikke enes om Domfældelse. Herpaa ere Flertallets Forslag Nr. 301—303 grundede.

Mindretallet finder, at det er i Strid med Nævningeinstitutionens Princip, at Sigtede, naar han har opnaaet Nævningernes Frifindelseserklæring, og naar Sagen ikke lider af formelle Fejl, eller Betingelserne for Genoptagelse efter Kap. 91 ere til Stede, paa ny skal kunne underkastes Domsforhandling.

Udvalgets Ændringsforslag Nr. 305 retter kun en sproglig Unøjagtighed. Reel Betydning have derimod Flertallets Forslag Nr. 306 og 307. Med Hensyn til deres Begrundelse er det imidlertid tilstrækkeligt at henvise til, hvad der ovenfor er bemærket om Rigtigheden af at indskrænke Beskikkelse af Forsvarer til Tilfælde, hvor Beskikkelsen kan anses for at være fornøden under de foreliggende Omstændigheder. Da dette ikke kan erkendes at være Tilfældet, naar Sagen foreligger saaledes, som i § 971, 1ste Stykke, bestemt, har Flertallet foreslaaet, at Kommissionens Flertals Forslag her følges.

Mindretallet finder det i Modsætning hertil meget betænkeligt at fratage Sigtede den Adgang til Beskikkelse af Forsvarer, som Lovforslaget hjemler, og som efter Mindretallets Mening er en nødvendig Forudsætning for Anvendelsen af den her omhandlede summariske Behandlingsmaade.

Med Hensyn til det under Nr. 308 af Flertallet stillede Ændringsforslag bemær-

kes, at det ikke kan erkendes, at Sigtede har naturligt Krav paa under de i § 984 angivne Omstændigheder at kræve Dom i Stedet for Advarsel. Da denne sidste Afgørelsesmaade forudsætter, at Dommeren finder, at tiltalte er skyldig, er Advarselen i Realiteten en Dom. Den virkelige Betydning af Reglen i § 984 er den, at Dommen kan indskrænkes til at gaa ud paa en Advarsel, det vil sige at Dommeren har Bemyndigelse til at lade Advarsel træde i Stedet for Straf, eller at Loven erkender, at Advarselen er en Straf. Straffens Nedsættelse til Advarsel kan den sigtede ikke modsætte sig.

Mindretallet mener, at Sigtede i Overensstemmelse med den gældende Ret bør have Adgang til at forlange Dom for, om han er skyldig eller ej, og ikke skal være nødt til imod sin Villie at finde sig i, at Dommeren, naar han finder Sigtede skyldig, tildeler ham en Advarsel.

Med Hensyn til Flertallets Ændringsforslag Nr. 309 henvises til, hvad ovenfor er bemærket om Ændringsforslag Nr. 31.

Ændringsforslaget under Nr. 310 staar i Forbindelse med Flertallets Forslag under Nr. 300. At den i Raadslagningsværelset givne Vejledning ikke kan bruges som Ankegrund, følger med Nødvendighed deraf, at denne foregaar for lukkede Døre. Det er ogsaa aldeles tilstrækkeligt, at Anke kan støttes paa Urigtigheden af den i Retsmødet givne Vejledning, hvortil den Oplysning, som gives i Raadslagningsværelset, slutter sig ganske accessorisk.

Udvalgets Forslag under Nr. 311 sigter kun til at afværge en Misforstaaelse, og Forslaget under Nr. 312 til at rette en Unøjagtighed.

Udvalgets Forslag til tiende Afsnit — Nr. 313 og 314 — have ogsaa kun til Hensigt at forebygge Misforstaaelse.

4de Bog.

Med Hensyn til Udvalgets Ændringsforslag til 4de Bog er der kun Anledning til at bemærke, at Forslaget under Nr.

316 tilsigter at holde udenfor en Lov om Retsplejen Regler om andre Bøder end dem, som paalægges i Medfør af denne Lov, at Forslaget under Nr. 317 formentlig giver den naturligste Regel om Lovens Ikrafttræden, samt at Forslaget under Nr. 318 blot retter en Unøjagtighed.

Udvalget foreslaar under Nr. 315 en delvis Omordning af Lovens Stof, hvilken i hvert Fald bør foretages. Men der turde være Grund til at gaa adskilligt videre i Ændring af Stoffets Ordning. Forslag i saa Henseende forbeholder man sig at stille ved en eventuel tredie Behandling. Hvorledes en saadan bedre Ordning, end den nu foreliggende, hensigtsmæssigt kunde ske, er paavist i det foreløbige Forslag til en forandret Paragraffølge, der som Bilag 2 er vedføjet nærværende Betænkning. Med Hensyn til dette foreløbige Forslag skal kun bemærkes, at det i de Tilfælde, hvor Udvalget har delt sig i Flertal og Mindretal, er bygget paa Flertallets Ændringsforslag og altsaa for saa vidt kun fremtræder som Udtryk for Flertallets Tanker med Hensyn til Stoffets Ordning. Ved en saadan gennemgribende Omordning vilde da den mere begrænsede, som Ændringsforslaget Nr. 315 har for Øje, tillige være fyldstgjort.

Et Andragende fra de danske Kreditforeningers staaende Fællesudvalg om en Ændring i Lovforslagets § 484 vedføjes Betænkningen som Bilag 3 med Bemærkning, at det er indkommet saa sent, at Udvalget ikke har faaet Tid til at behandle det inden Betænkningens Afgivelse.

Ændringsforslag.

Til 1ste Bog.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Efter „Underretterne“ tilføjes:
„samt Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn“.

Til § 2.

2) 3die, 4de og 5te Stykke udgaa.

Af et *Flertal* (Bærentsen, Goos, Gustav Hansen, Oct. Hansen, Høst, P. G. C. Jensen, Jørgensen, Nellemann, H. P. Pedersen, Sehested og Steffensen):

Til § 5.

3) Stk. 2, Linie 2: „Viborg“ ændres til: „Aarhus“.

Af Udvalget:

Til § 6.

4) Ordene „denne Lovs Bøger... Strafferetsplejen“ rettes til: „denne Lov“.

Til § 7.

5) I 2den Linie. Efter „3“ tilføjes:
„i Straffesager 5“, hvorhos i § 10 sidste Linie Tallet „3“ udgaa.

Af et *Flertal* (Frijs, Goos, Gustav Hansen, Høst, P. G. C. Jensen, Johnsen, Nellemann, Sehested og Steffensen):

Til § 9.

6) Paragraffen affattes saaledes:
„Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, der har at behandle de Sø- og Handels-sager, som i Henhold til denne Lovs Bestemmelser anlægges i Kjøbenhavn, bestaar af to Afdelinger, hvoraf den første behandler Sø- og Hændelssager, som ifølge §§ 121 og 122 vilde høre under Landsretterne, den anden Sø- og Handelssager, der ifølge de nævnte Paragraffer vilde høre under Underretterne, samt handlen- des, Fabrikanters og Skibsrederes Konkursboer.“

Den første Afdeling bestaar af en af Kongen blandt Landsrettens Medlemmer valgt Formand og 4 sø- eller handelskyn- dige Dommere, den anden Afdeling af en af Kongen blandt Stadsrettens Medlemmer valgt Formand og 2 sø- eller handelskyn- dige Dommere. Dog kan Retten beklædes af Formanden alene, naar der ikke er Spørgs- maal om Vidneførsel, Syn og Skøn, Afhø- ring af Parter, Parts Ed, Kendelse om omtvistede Punkter eller Domsforhandling. Naar Søforklaringer eller Søforhør skulle optages, dannes Retten af Formanden for 1ste Afdeling og to søkyndige Med- lemmer.

De sø- og handelskyndige Medlemmer vælges paa den i Lov af 19. Februar 1861 § 3 angivne Maade og skulle have de i samme Lovs § 4 nævnte Egenskaber, ligesom Be- stemmelserne i Lovens §§ 6 og 7 skulle gælde om dem. Deres samlede Antal fastsættes ved kgl. Anordning; Retten be- stemmer selv den Omgang, hvorefter de skulle deltage i Rettens Møder.

I Henseende til Proceduren saavel som til Paaanke og Kære forholdes der med Hensyn til første Afdeling efter de for Landsretterne givne Regler og med Hen- syn til anden Afdeling efter de for Under- retterne givne Regler.

Ved Sø- og Handelssager forstaaes i denne Lov de borgerlige Sager, i hvilke Fagkundskab henholdsvis til Søforhold og til Handelsforhold skønnes at være af Be- tydning; og ved Afgørelsen heraf vil der være at tage særligt Hensyn til, om begge Parter ønske Sagen behandlet som Sø- og Handelssag.“

Af et *Mindretal* (Bærentsen, Oct. Hansen, Ole Jensen, Johansen, Jørgensen og H. P. Pedersen):

Underændringsforslag til Nr. 6:

7) I 1ste Stykke indsættes mellem Ordene „samt“ og „handlendes“: „Spørgs- maal, der opstaa med Hensyn til Behand- lingen af“.

Af Udvalget:

Til § 11.

8) Som et 2det Stykke tilføjes:
„Ved Sø- og Handelsretten indrettes et af Formanden for 1ste Afdeling ledet Skriverkontor, hvorved ansættes en Ju- stitssekretær samt to Fuldmægtige for- uden det øvrige fornødne Kontorpersonale“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 13.

9) I 6te og 7de Linie udgaa Ordene „og Besværing til Retten“.

Til § 16.

10) Paragraffen affattes saaledes:

„Til Underretternes Virkekreds henhører fremdeles uden for den egentlige Retspleje:

- a. Tinglæsningsvæsenet;
 - b. Formandsskabet i Landvæsenskommissioner overensstemmende med Lov af 30. December 1858, § 2;
 - c. de Retsbetjentene ved Lov af 23. Januar 1862 angaaende Tiendevederlagets Berigtigelse paahvilende Forretninger;
 - d. Udmeldelse af Syns- og Skønsmand uden for Retsplejen for saa vidt den ikke kan ske af Øvrigheden; samt uden for Kjøbenhavns Stadsrets Omraade;
 - e. De ved Lov af 26. Maj 1868 om Umyndiges Midlers Forvaltning, § 7, jfr. Bekendtgørelse af 11. Maj 1869, og ved samme Lovs § 10 til Skifteretterne henlagte Forretninger, for saa vidt Bogen om den borgerlige Retspleje ikke medfører Forandring heri;
 - f. Notarialforretninger.
- Notarialvæsenets Ordning i Kjøbenhavn fastsættes ved særlig Lov.“

Af *Udvalget*:

Til § 17.

11) Stk. 1, Linie 1: „Byting“ ændres til: „Byret“.

(Samme Ændring paa vedkommende Steder i Loven).

Af *Flertallet* under Nr. 6:

12) I 1ste Punktum rettes „16“ til: „20“.

13) Efter 1ste Punktum tilføjes som et nyt Punktum: „Af disse ere to Fogeder og to Skifteforvaltere.“

Af *Udvalget*:

14) Sidste Stykke udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 18.

15) Paragraffen affattes saaledes:

„Til Kjøbenhavns Byret hører et Skriverkontor samt et Pante- og Brevskriverkontor.

Skriverkontoret, hvorunder Skriverforretningerne ved Byrettens forskellige Afdelinger samt Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retsafgifter vedrørende Domssager og Skiftevæsnet høre, forestaaes af en Justitssekretær; der ansættes indtil 21 Fuldmægtige foruden det i øvrigt fornødne Kontorpersonale. Fogedforretninger og de til Skifteforvaltningen hørende Forretninger kunne, for saa vidt der ikke derved bliver Spørgsmaal om Afgørelse af Tvistigheder, efter Dommerens Bestemmelse udføres af en Fuldmægtig eller en anden dertil af Byrettens Justitiarius bemyndiget Person.

Pante- og Brevskriverkontoret, hvorunder Skøde- og Pantebøgernes Førelse hører, forestaaes af en Pante- og Brevskriver, og der ansættes 4 Fuldmægtige foruden det i øvrigt fornødne Kontorpersonale. Beslutninger vedkommende Bøgernes Førelse kunne tages af Pante- og Brevskriveren eller en Fuldmægtig. Tinglæsninger og Afæsninger foregaa ved de Afdelinger, som behandle borgerlige Domssager; Rettens Justitiarius fastsætter Fordelingen med Justitsministerens Billigelse.

Fordelingen af de under Skriver-, Pante- og Brevskriver-Kontorerne hørende Forretninger fastsættes af Byrettens Justitiarius efter Forhandling med henholdsvis Justitssekretæren og Pante- og Brevskriveren.

Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retsafgifter forestaaes for Fogedforretningernes Vedkommende af Fogderne og for Pante- og Brevskriverforretningernes Vedkommende af Pante- og Brevskriveren.“

Til § 20.

16) Paragraffen affattes saaledes:

„By- og Herredsretterne bestaa hver af en Dommer, der tillige er Retsskriver.

Som Retsskriver har han at meddele Udskrifter af Retsbøgerne og besørge alle de under Retten hørende Skriverforretninger og Udfærdigelser. Han oppebærer de befalede Retsafgifter og aflægger Regnskab derfor; han forestaar og foretager de Tinglæsning og Afæsning af Dokumenter vedkommende Forretninger samt fører Skøde- og Pantebøgerne. Endvidere forestaar han Notarialforretningerne.

I Underretskredse, hvor Folketallet efter sidste Folketælling overstiger 35,000 Indbyggere, ansættes en særlig Dommer, til hvilken henlægges de Dommeren og Skriveren ved Underretterne paahvilende Forretninger vedrørende Strafferetsplejen.

Paa Underrettsdommerens Begæring kan der af Landsrettens Justitiarius meddeles dertil egnede Mænd (§ 32) Bemyndigelse til paa Dommerens Ansvar at udføre Fogedforretninger, de til Skifteforvaltningen hørende Forretninger eller Dele af samme samt Notarialforretninger.

Med Hensyn til Udpantningers Foretagelse ved Sognefogden gælde Reglerne i Bogen om den borgerlige Retspleje Kap. 52.“

Af *Udvalget*:

Til § 21.

17) Sidste Punktum udgaar.

Til § 24.

18) Som et tredje Stykke tilføjes: „Sø- og Handelssager, der ellers vilde være at behandle uden for Kjøbenhavn, kunne, naar Parterne ere enige herom, indbringes for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn“.

Til § 27.

19) 2det Stykke affattes saaledes: „Almindelige Forskrifter om Retsbøgernes Indretning og Førelse gives ved kongelig Anordning. Inden for de derved dragne Grænser bestemmes Retsbøgernes Indretning for de af flere Dommere bestaaende Retter af Justitiarius, for de øvrige Retters Vedkommende af Landsrettens Justitiarius“.

Til § 28.

20) I 2det Stykke indsættes efter „Eksamen“: „med bedste Karakter“. Sidste Punktum udgaar.

Til § 29.

21) 2det og 3die Stykke udgaar, og i Stedet derfor sættes:

„Forinden nogen beskikkes til Højesteretsdommer, skal Højesteret høres angaaende de paagældende Ansøgere.“

22) I sidste Stykkes 1ste Linie ændres „Bestemmelser“ til: „Bestemmelse“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 31.

23) Paragraffen affattes saaledes: „Den Bemyndigelse, som i Henhold til § 20 kan gives til paa Dommerens Ansvar at udføre visse Dommeren ved en By- eller Herredsret paahvilende Embedsforretninger, kan kun meddeles Mænd, som have de i

§ 28 angivne Egenskaber; dog er det tilstrækkeligt, at den paagældende fyldestgøren i § 30 i Slutningen angivne Fordring med Hensyn til juridisk Eksamen“.

Af *Oct. Hansen og Johnsen*:

Underændringsforslag til Nr. 23:

24) Ændringsforslaget Nr. 23 bliver Paragraffens 1ste Stykke. Dens 2det Stykke bibeholdes uforandret.

Af *Udvalget*:

Til § 35.

25) I 1ste Stykke, Linie 4, forandres „Embedsfradømmelse“ til: „Afsættelse“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 37.

26) Paragraffen affattes saaledes: „Beslutning om Ophør af midlertidig Beskikkelse til at beklæde et Dommerembede (§ 30) eller af Bemyndigelse til at udføre Dommergerning efter § 20, 4de Stykke, kan tages af den Myndighed, der har meddelt den, dog, for saa vidt det er Landsrettens Justitiarius, med Ret for den paagældende til at forelægge Spørgsmaalet for Justitsministeren.“

Af *Udvalget*:

Til § 38.

27) I 1ste Stykke. Efter „Landsretterne“ tilføjes: „i Kjøbenhavns Sø- og Handelsret“.

I 2det Stykke 4de Linie. Efter „Justitiarius“ tilføjes „i Sø- og Handelsrettens Vedkommende Formanden for 1ste Afdeling“.

Til § 41.

28) Efter Ordet „Justitiarius“ i 2den Linie indsættes „i Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn Formanden for 1ste Afdeling“.

Til § 42.

29) I sidste Linie ændres „de Aviser bestemmer“ til: „Statstidenden“.

Til § 44.

30) Som et nyt Punktum tilføjes: „Ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn sker Ansættelsen ved Formanden for 1ste Afdeling“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til Kapitel 3.

31) Kapitellet udgaar:

Af *Udvalget*:

Til § 46.

32) I 1ste Linie indskydes efter „vælges“: „for hver Nævningekreds“.

Til § 48.

33) I sidste Linie udgaa Ordene: „samt Professorer i Teologi med gejstlig Ordination“.

Til § 49.

34) Som Nr. 2 indskydes:

„Tjenstgørende Militærpersoner, dog derunder ikke indbefattede de ved Bornholms Væbning ansatte.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 50.

35) I Linie 3 ændres „Kommunalbestyrelsen“ til „det i § 51 nævnte Udvalg“ og i Linie 4 „Kommunalbestyrelsens“ til „Udvalgets“.

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

36) I 3die Linie indsættes efter „Kommunalbestyrelsen“: „(det i § 51 nævnte Udvalg)“ og i 4de Linie efter „Kommunalbestyrelsens“: „(Udvalgets)“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 51.

37) Paragraffens 1ste Stykke affattes saaledes:

„Blandt de Personer, der ere opførte paa Folketingsvalglisten og opfyldte de øvrige i §§ 47 og 48 foreskrevne Betingelser, udvælges aarlig et Antal Mænd, der anses for særlig egnede og værdige til Nævningehvervet, nemlig i København 1200 og 200 Suppleanter, begge Klasser fordelte af Magistraten paa Stadens Folketingskredse saa nær som muligt i Forhold til Antallet af Folketingsvælgerne i hver Kreds, paa Landet i hver Sogneraadskreds og i Købstæderne samt i Handelspladserne 1 for hvert fulde Antal af 250 Indbyggere og 1 Suppleant for hvert fulde

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Antal af 500 Indbyggere, regnet efter den sidst afholdte almindelige Folketælling. Valget af disse Mænd foretages af Udvalg paa 3 til Kredens Folketingsvælgere hørende Medlemmer. Disse Udvalg bestaa i København for hver Valgkreds af 1 af Overpræsidenten udnævnt Mand som Formand, 1 af Byrettens Justitiarius og 1 af Borgerrepræsentationen udnævnt Mand, i Sogneraadskredsene, Købstæderne og Handelspladserne af 1 af Underøvrigheden udnævnt Mand som Formand, 1 af Underretsdommeren og 1 af Kommunalbestyrelsen udnævnt Mand. De saaledes udnævnte ere pligtige at overtage Hvervet.“

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

Underændringsforslag til Nr. 37.

38) De to næstsidste Punktummer affattes saaledes:

„Valget af disse Mænd foretages uden for København af Kommunalbestyrelserne, i København i hver Valgkreds af et Udvalg bestaaende af 3 af Kredens Folketingsvælgere, hvoraf Indenrigsministeren udnævner 1 som Formand, Magistraten 1 og Borgerrepræsentationen 1.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 52.

39) I 2det Stykke, 2den Linie, ændres „Kommunalbestyrelsen“ til „Udvalget“.

40) I 4de Stykke, 1ste—2den Linie, ændres „Kommunalbestyrelsen . . . Udvalg“ til „Udvalget“, og i 5te Linie ændres „Kommunalbestyrelsen“ til „Udvalget“.

Til § 53.

41) I 2den Linie ændres „Kommunalbestyrelsens . . . Udvalgs—“ til „Udvalgets“.

Til § 54.

42) I 5te Linie ændres „Kommunalbestyrelsen“ til „Udvalget“.

Af *Udvalget*:

43) Sidste Punktum udgaar.

Til § 55.

44 a) I 2den Linie rettes „51“ til „52“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

44 b) I 3die og 7de Linie rettes „Kommunalbestyrelsen(s)“ til „Udvalget(s)“.

Af *Udvalget*:

Til § 56.

45) I 3die Linie ændres paa to Steder „to“ til „et“, og i 4de Linie ændres „valgte Medlemmer“ til „valgt Medlem“. I 2det Stykke ændres „de to sidstnævnte Udvalgsmedlemmers“ til: „det sidstnævnte Udvalgsmedlems“.

Til § 57.

46) I 4de Linie ændres „de..... Aviser“ til „Statstidenden“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

47) I Linie 5—6 ændres „Kommunalbestyrelsen“ til „Udvalget for Grundlisternes Dannelse“.

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

48) I 6te Linie indsættes efter „Kommunalbestyrelsen“: „(det i § 51 nævnte Udvalg)“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 58.

49) I 3die Stykke, 1ste—2den Linie, ændres „Kommunalbestyrelsen eller Udvalget“ til: „noget af Udvalgene“.

Af *Udvalget*:

Til § 59.

50) I 1ste Stykke, 4de og 5te Linie, ændres Ordene „de dertil . . . Aviser“ til „Statstidenden“.

Til § 61.

51) I 1ste Stykke, 4de—5te Linie, ændres „de.... . . . Tidender“ til „Statstidenden“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 87.

52) Paragraffen affattes saaledes: „I øvrigt deles Riget i Politikredse, der hver for sig forestaa af en Politimester.

Enhver Underretskreds uden for København udgør en Politikreds, naar ikke andet særlig er bestemt.

Politimestrene, der beskikkes af Kongen, maa fyldestgøre de i § 28, 2det Stk., jfr. dog § 30, sidste Punktum, angivne Fordringer.“

Til § 88.

53) I 2det Stykkes sidste Linie, ændres „Sysselmanen“ til: „Politimesteren“. (Vedtages dette, ændres i de følgende Paragraffer „Sysselmanen“ og „Syssel“ til: „Politimesteren“ og „Politikreds“.)

Af *Udvalget*:

Til § 90.

54) 1ste Punktum affattes saaledes: „Uden for København foregaar i de første 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden Fastsættelse af Politibetjentenes Antal ved Beslutning af Justitsministeren saaledes:

1. for hver Købstadkommune og Handelsplads samt for de Landpolitikredse, der grænse umiddelbart op til Købstæder eller Handelspladser med over 20,000 Indbyggere, beregnes 1 Politibetjent, — for Landpolitikredsenes Vedkommende om fornødent med Befordringsmiddel, — for hver 2,000 Indbyggere, saaledes at et overskydende Antal regnes for fulde 2,000, naar det overstiger Halvdelen. — Hvor Indbyggerantallet i en Købstad eller Handelsplads er under 2,000 Indbyggere, beregnes dog i ethvert Fald 1 Politibetjent;
2. for de øvrige Landpolitikredse beregnes 1 Politibetjent, om fornødent med Befordringsmiddel, for hver 8,000 Indbyggere, og saaledes, at et overskydende Antal regnes for fulde 8,000, naar det overstiger Halvdelen.

Hvor særegne Forhold i enkelte af de sidstanførte Landpolitikredse maatte tale derfor, kan Justitsministeren beslutte, at Antallet af Politibetjente i disse beregnes efter Bestemmelsen i Nr. 1.“

55) I 3die Stykke udgaar sidste Punktum.

56) Der tilføjes Paragraffen et nyt Stykke saalydende:

„Af de statslønnede Politibetjente anvendes et af Justitsministeren nærmere bestemt Antal som Opdagelsesbetjente. De kunne i denne Egenskab gøre Tjeneste overalt i Riget.“

Af *Flertallet* under Nr. 6 og *Oct. Hansen*:

Til § 92.

57) Sidste Punktum udgaar.

Af *Udvalget*:

Til § 95.

58) 2det Stykke, L. 1—2. Ordene: „De Underretssagførere — saadanne“ ændres til: „De, som ved denne Lovs Ikrafttræden have Beskikkelse som Underretssagførere“. Der tilføjes et nyt Punktum, saalydende: „Det samme gælder de Amtsel eller Retsbetjentfuldmægtige, som ved Lovens Ikrafttræden opfyldte Betingelserne for at blive Underretssagførere, naar de tage Beskikkelse som saadanne.“

2det Punktum udgaar.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 96.

59) I 1ste Stykke, næstsidste og sidste Linie, udgaa Ordene „efter den tidligere Ordning“.

Af *Udvalget*:

Til § 100.

60) I Paragraffens Slutning tilføjes som et nyt Punktum: „Ingen Sagfører maa samtidig have Kontor i flere Underretskredse“.

Til § 101.

61) I 1ste Stykke, 2den Linie, efter Ordene „begge Landsretter“ tilføjes „Kjøbenhavns Sø- og Handelsret“.

Til § 102.

62) I 1ste Linie tilføjes efter „Landsret“: „Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets første Afdeling.“

Til § 103.

63) I 1ste Stykke 1ste Linie. Efter „Landsret“ tilføjes „Kjøbenhavns Sø- og Handelsret“.

Til § 105.

64) 1ste Stykke, 6te Linie. Efter „Landsretssagførere“ sættes Punktum, og Resten af Stykket udgaar.

65) I 2det Stykke, Linie 3, § foran Ordet „Justitsministeren“ indsættes: „efter Erklæring fra vedkommende Ret“.

66) 3die Stykke udgaar.

Til § 108.

67) Som et nyt 3die Punktum indsættes:

„De skulle vise Retten Hensynsfuldhed og Agtelse.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 116.

68) I 1ste Linie udgaa Ordet „Øvrighedskreds.“

Til 2den Bog.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 121.

69) Ordene „eller Kommunedommer“ udgaa.

Af *Udvalget*:

70) Som et andet Stykke tilføjes:

„Hvad der i dette Kapitel bestemmes om Landsret, skal ogsaa gælde Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets 1ste Afdeling, og hvad der bestemmes om Underret, samme Rets 2den Afdeling“.

Til § 122.

71) I 9° udgaa „og Sagen ikke rejser sig af en politisk Lovovertrædelse (jfr. § 674).“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 152.

72) Det udstemte sidste Stykke i Komm. Udk. § 32 indsættes saalydende:

„Den Omstændighed, at Dommeren, fordi flere Embedsvirksomheder ere forenede i hans Person, tidligere af den Grund har haft med Sagen at gøre, medfører ikke Inhabilitet, naar der ikke efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at han har nogen særegen Interesse i Sagens Udfald.“

Af *Udvalget*:

Til § 165.

73) I 1ste Stykke i Slutningen: Ordene „og ikke med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten“ udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 179.

74) I 2det Stykke, 3die Linie, efter Ordet „Retten“ sættes „(derunder ogsaa Skifte- og Fogedret)“.

Af *Udvalget*:

Til § 182.

75) I sidste Stykke efter „nødvendigt“ udgaar Ordet „eller“, og der tilføjes: „enten af egen Drift eller ifølge Begæring af“, hvorefter de sidste Ord i Stykket „begærer det“ udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 190.

76) I 1ste Stykke, Linie 5 og 6: Ordene „eller, for saa vidt . . . Sysselmanden“ udgaa.

Af *Udvalget*:

Til § 191.

77) I Stykket 2), Linie 1, efter „personlig“ indskydes: „paa hans Bopæl her i Riget“, og disse Ord i Slutningen af Linie 1 og Begyndelsen af Linie 2 udgaa.

78) I 4), Linie 3: „ordentligvis“ udgaa.

Til § 195.

79) I 1ste Stykke: Ordene i Linie 4—5 „den almindelige Tidende Bekendtgørelser“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 196.

80) I Stedet for Ordene „nogen af de i § 191 befuldmægtiget“ sættes: „nogen, der er villig“.

Til § 198.

81) „Salen“ rettes til „Sagen“.

Til § 199.

82) Linie 1. „Processen“ ændres til „Sagen“.

Sidste Linie. „Fuldmægtige“ ændres til „Fuldmægtig“.

Til § 201.

83) I Linie 5 indskydes foran Ordene „have forladt Mødet“: „uberrettiget“.

Til § 209.

84) Ordene „eller efter Omstændighederne Sagen“ i sidste Stykke udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 218.

85) I næstsidste Stykke forandres „Parts Bekræftelse“ til „Parts Ed“ og „Bekræftelsesdommen“ til „Edsdommen“.

Af *Udvalget*:

Til § 219.

86) 2det Punktum udgaa, og i 3die Punktum forandres „I øvrigt bestemmes Afstemningsordenen“ til „Afstemningsordenen bestemmes“.

Til § 220.

87) I Linie 2 udgaa Ordet „lovkyndige“ og „(jfr. dog § 9, 1ste Stykke)“, i Linie 3 Ordet „lovkyndige“.

Til § 233.

88) I 1ste Stykke, sidste Linie, forandres „finder særlig Grund“ til „i særlige Omstændigheder finder skellig Grund“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 249.

89) Efter denne Paragraf indsættes en ny § 250, saalydende:

„Ved Tvistigheder, som afgøres af Foged- eller Skifteretter, finde Bestemmelserne i nærværende Kapitel ikke Anvendelse i første Instans.“

Af *Udvalget*:

Til § 252.

90) I 2den Linie indsættes efter „Landsret“ „, for saa vidt Sø- og Handelsager i Kjøbenhavn angaar, for Formanden i Sø- og Handelsrettens 1ste Afdeling“.

Til § 258.

91) I 11te Linie rettes „8“ til „7“.

92) I Lit. e udelades „uden for Kjøbenhavn“, og i Stedet for sættes „, jfr. for Kjøbenhavn Lov om Sø- og Handelsret af 19. Februar 1861 § 19“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

93) Trediesidste Linie udgaar.

Af *Udvalget*:

Til § 259.

94) I Stedet for Ordene i 1ste Stykke: „beskikkes to . . . anden“ sættes: „foruden den ved Lov om Sø- og Handelsret af 19. Februar 1861 § 19 for Sø- og Handelsager indrettede Forligskommission beskikkes en Forligskommission, der“.

Til § 262.

95) 1ste Stykke, Linie 3, Ordene „der straks kan eksekveres“ udgaa, og der tilføjes efter Slutningen af Stykket et nyt Punktum saalydende:

„Oplyser Klageren inden 8 Dage efter Kendelsens Afsigelse, at han har haft lovligt Forfald, sætter Kommissionen Kendelsen ud af Kraft.“

96) Ordene i sidste Linie „jfr. i øvrigt § 246“ udgaa, og som et nyt Stykke tilføjes:

„Udebliver indklagede uden at oplyse lovligt Forfald, bliver han at idømme Bøder ifølge § 246.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 266.

97) I sidste Linie ændres „opretholdes“ til „bortfalder“.

Af *Udvalget*:

Til § 268.

98) I næstsidste Stykke, Linie 3: I Stedet for „om et offentligt Anliggende og omfattes af deres“ sættes: „, for saa vidt Lov eller anden Forskrift med Hensyn dertil paalægger dem“.

99) I Slutningen af samme Stykke forandres „,“ til „,“, og der tilføjes: „og da kun paa de Betingelser og i det Omfang, som Samtykket angiver.“

Til § 269.

100) I 1ste Stykke, 3die Linie, efter „Velfærd“ indskydes: „eller dog for et væsentligt Formuetaab eller anden hermed i Klasse staaende Skade“.

101) I samme Stykkes Slutning: Ordene: „, som Vidnet ikke har faaet Æresoprejsning for“ udgaa.

Af et *Flertal* (Frijs, Goos, Gustav Hansen, Oct. Hansen, Høst, P. G. C. Jensen, Nellemann, Sehested og Steffensen):

102) I 2det Stykke udgaar „,“, og der tilføjes: „, for saa vidt Vidnet selv eller dets Ægtefælle herved kan skades“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

103) I 3die Stykke: Sidste Punktum udgaar.

Af *Udvalget*:

Til § 271.

104) I 1ste Stykke, 3die Linie: Ordene „vilde medføre Ulempe eller Bekostning“ forandres til: „vilde efter Rettens Skøn medføre Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne eller Ulemper for Vidnet eller Bekostning for Parterne“.

105) I 2det Stykke, Linie 3: Efter „afhøre“ indskydes „der“.

Til § 277.

106) I Linie 3 udgaar Ordet „særlig“.

Af et *Mindretal* (Goos, Oct. Hansen, Høst, P. G. C. Jensen, Nellemann, Sehested og Steffensen):

Til § 278.

107) 1ste Stykke, sidste Punktum, og 2det Stykke udgaa.

Af *Udvalget*:

Til § 281.

108) Begyndelsen af 2det Stykke affattes saaledes: „I Underretsproceduren saavel som naar . . .“.

109) I samme Stykkes sidste Punktum indskydes efter „gælder“: „ogsaa ved Landsret og Højesteret“.

Til § 284.

110) I 1ste Stykke, 2den Linie, efter „Tingstedet“ tilføjes: „enten helt eller mod at blive til Stede i Nærheden“.

Til § 286.

111) I 1ste Stykke ombyttes 3die og 4de Punktum.

Af *Mindretallet* under Nr. 107:

Til § 287.

112) Paragraffen affattes saaledes:
„Naar ikke begge Parter fralalde det, skal Vidnet edfæstes. Enhver, der er Medlem af et Trossamfund, for hvilket en gældende Edsformular haves, skal aflægge Ed efter denne. Den, der har været Medlem af et Trossamfund, anses for at henhøre til det, saa længe det ikke oplyses, at han er udtraadt deraf.

Anden højtidelig Forsikring i Eds Sted kan kun tilstedes, hvor særlig Lovhjemmel hertil haves for visse Trossamfund, jfr. Pl. 23. December 1771 § 2.

Henhører Vidnet ikke til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular haves, og er det ikke villigt til at aflægge Ed efter en af de gældende Edsformularer, har det at afgive sin Forklaring efter en Forsikring „under Strafansvar efter Loven“, hvilken Forsikring træder i Eds Sted.

Ved Edens Aflæggelse lover og sværges Vidnet, at det vil udsige den rene Sandhed og i sine Svar paa Spørgsmaalene intet fordølge, som kan tjene til Sagens Oplysning. Forinden Eden aflægges, skal Rettens Formand indskærpe Vidnet Edens Hellighed og betyde det Straffen for Mened. Skal Vidnet forklare uden Ed, indskræpes der det Pligten til at tale Sandhed for Retten, og betydes der det, at Straffen for Mened vil ramme det, hvis det forklarer mod Sandheden.

Efter Edfæstelsen eller ovenfor nævnte Forsikring, hvor den finder Anvendelse, foregaar Vidnets Afhørelse.“

Af et *Mindretal* (Bærentsen, Frijs, Gustav Hansen, Ole Jensen, Johansen, Johnsen og Jørgensen):

113) a) I 1ste Stykke, 1ste Punktum, indsættes efter „Ed“: „eller anden højtidelig Forsikring“.

b) I Stedet for samme Stykkes 2det til 5te Punktum indsættes: „Enhver, der er Medlem af et Trossamfund, for hvilket en gældende Edsformular haves, skal aflægge Ed efter denne. Den, der har været Medlem af et Trossamfund, anses for at høre til det, saa længe det ikke oplyses,

at han er udtraadt af det. Hører Vidnet ikke til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular haves, og er det ikke villigt til at aflægge Ed efter en af de gældende Formularer, har det at bekræfte sin Forklaring med en Forsikring „under Strafansvar efter Loven“, hvilken Forsikring træder i Eds Sted.“

c) 2det Stykke, Linie 5—6, Ordene: „dog uden at Dommeren herved benytter de ved Forordning af 25. Juni 1842 og Lov af 19. April 1864 fastsatte Formaningstaler“ udgaa.

Af *Udvalget*:

Til § 292.

114) Linie 5. „7 Kilometer“ ændres til „8 Kilometer“.

Af *Flerparten* under Nr. 6:

Til § 296.

115) I Paragraffens Begyndelse rettes „Kun uberygtede Personer“ til: „Kun Personer, der ere uberygtede og kunne edfæstes, jfr. §§ 279 og 287,“.

Til § 303.

116) I 1ste og følgende Linie udgaa „eller, under de i § 287 . . . Forsikring“.

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

117) 1ste Punktum affattes saaledes: „Syns- og Skønsmænd have, under de i § 287 angivne Betingelser, at bekræfte deres Syn eller Skøn med Ed eller Forsikring i Eds Sted“.

Af *Flerparten* under Nr. 6:

Til § 304.

118) I 1ste Stykke, Linie 5, udgaa Ordene „eller Forsikring“.

Af *Udvalget*:

Til § 310.

119) Som et nyt Punktum tilføjes: „Dog har det for Københavns Vedkommende sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov af 19. Februar 1861 § 16, saaledes at Udmeldelse af Personer til Besigtigelse af Handelsvarer og Skibe i Tilfælde, hvor der ikke er rejst Retssag, sker ved For-

manden for Sø- og Handelsrettens 1ste Afdeling.“

Til § 315.

120) I 2den Linie: „§§ 268—274“ forandres til „§§ 270—274“.

Til § 316.

121) I 2den Linie: „der ikke svares“ forandres til: „Parten, hvad enten han er tilsagt eller har mødt frivilligt, ikke svarer“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

122) Andet Stykke udgaar.

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

123) I 2det Stykke ændres „§§ 146—148“ til „§§ 146 og 148“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 317.

124) I 3die Stykke efter „§ 279, Nr. 1—3“ tilføjes: „eller § 287“.

125) 4de Stykke udgaar.

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

126) 4de Stykke affattes saaledes: „I de i denne Paragraf ommeldte Tilfælde træder, under de i § 287 givne Betingelser, den der nævnte Forsikring i Eds Sted.“

Af *Udvalget*:

Til § 335.

127) Efter „Sagsøgeren“ i 1ste Linie tilføjes: „saavel som ogsaa Sagsøgte, saafremt Modkrav ere tingfæstede“.

Til § 336.

128) Som andet Punktum indskydes: „Skal personlig Afhøring af Parterne i Henhold til § 315 finde Sted, kan Retten bestemme, at Parternes Afhøring skal foregaa, forinden Bestemmelse tages om Indkaldelse af Vidner eller Udmeldelse af Syns- og Skøns mænd“.

Til § 365.

129) I 1ste Stykke, 1ste Linie, efter „Landsret“ indskydes: „(Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets 1ste Afdeling, jfr. § 9, 4de Stykke)“.

Til § 368.

130) I 1ste Stykke, 2den Linie, udgaa Ordene: „saavel“ og „som af Justitsministeriet“.

131) 3die Stykke udgaar.

Til § 387.

132) I 1ste Stykke, 1ste Linie, efter „Landsret“ indskydes: „(Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets 1ste Afdeling, jfr. § 9, 4de Stykke)“.

Til § 392.

133) 1ste Stykke, 4de—5te Linie „Samme Beføjelse tilkommer Justitsministeriet. Reglen i § 368, 3die Stykke, finder herved Anvendelse“ udgaar.

Til § 393.

134) Paragraffen indledes saaledes: „Højesteret kan paa Andragende undtagelsesvis tillade, at en ved denne Ret paadømt Sag paa ny foretages ved samme, naar“ —. Derefter udgaa Ordene i 6te Linie ff.: „kan det“ o. s. v. til „ved Højesteret“.

Til Overskriften over Kapitel 37.

135) Efter Ordet „Underret“ tilføjes: „(Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets 2den Afdeling, jfr. § 9, 4de Stykke)“.

Til § 405.

136) I 2det Stykke, 2den Linie, udgaar: „saavel Justitsministeriet som“ —. I Stedet for 3die og 4de Punktum indsættes følgende: „Andragende herom maa fremsættes inden saadan Frist og paa den Maade, som bestemmes i § 368, og behandles som der foreskrevet.“

I 3die Stykke, 2den—3die Linie, udgaa Ordene: „enten“ og „eller af Justitsministeriet“.

4de Stykke udgaar.

Til § 406.

137) I 2den Linie udgaar: „For saa vidt“ og i 3die Linie „ikke træffes af Justitsministeriet,“ samt „den“.

Til § 411.

138) 3die Stykke udgaar.

Til § 427.

139) I 3die Stykke, 4de og 5te Linie rettes: „i øvrigt offentliggøre paa den Maade og“ til: „at kundgøre i Statstidenden eller ved Kirkestævne“.

Til § 440.

140) I 3die—4de Linie rettes: „den almindelige . . . Bekendtgørelser“ til „Statstidenden“.

Til § 441.

141) Ordene: „de offentlige Tidender“ rettes til „Statstidenden“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

142) Kapitel 42
udgaar.

Fjerde Afsnit.

Øvrighedsforretninger, der hidtil have været Retsforretninger.

143) Der vendes tilbage til Kommissionsforslagets fjerde til syvende Afsnit, og alle de herhen hørende Ændringer, der ere foretagne i det, foreslaas at udgaa.

Derimod foretages i Kommissionsforslagets nævnte Afsnit, *der følger trykt som Bilag*, følgende Ændringer:

Til § 324.

144) I Stykket Nr. 3) sættes efter „Vitterlighedsvidner“: „“ i Stedet for „“; og derefter indskydes: „og Forfaldstiden er indtraadt enten paa Grund af Opsigelse, eller fordi det Tidspunkt, der i Pantebrevet er fastsat som Betalingstermin, er kommet, eller, for saa vidt saadan Følge udtrykkelig er betinget i Pantebrevet, paa Grund af Udeblivelse med Renter“.

Til § 325.

145) I 2det Stykke ændres „Lov 19. Februar 1861“ til: „Lov af 19. Februar 1861“.

Til § 327.

146) Sidste Linie „2 Mile“ forandres til „15 Kilometer“.

Til § 328.

147) „Procesomkostninger“ ændres til „Sagsomkostninger“.

Til § 331.

148) I Slutningen tilføjes: „og de i § 324 Nr. 4 nævnte Bodmeribreve“.

Til § 333.

149) I Stykke 1, Linie 4—5, ændres Ordene „er ved — 8 Uger“ til: „er ved alle Retter 4 Uger, naar der ikke i Dommen er fastsat en særlig Fuldbyrdsfrist“.

Til § 341.

150) I Linie 1 efter „Ting“ indsættes: „eller et Barn“. Efter „Tingen“ i Linie 2 og 3 indsættes: „eller Barnet“.

Til § 345.

151) I 1ste Stykke, Linie 5, „Fængsel“ rettes til: „simpelt Fængsel“.

Til § 349.

152) I næstsidste Linie ændres „hvis“ til: „naar disses“.

Til § 354.

153) I 1ste Stykke indskydes i 2den Linie foran „til“: „saa vidt Brugsretten rækker,“ og i 3die Linie foran „at paa-lægge“: „eventuelt“.

154) I næstsidste Stykke ændres „paaløbende“ til „paaløbne“.

Til § 355.

155) „20 Kr.“ og „60 Kr.“ ændres til „25 Kr.“ og „75 Kr.“

Til § 357.

156) Som et nyt Punktum i 3die Stykkes Slutning tilføjes:

„Som Følge heraf kan Udlæg ikke gøres i ikke forfalden Tyende- eller Arbejdslen“.

Til § 359.

157) Ordene „forfalden“ og „forfaldne“ ændres til: „udbetalt“ og „udbetalte“.

Til § 360.

158) Under Nr. 1 ændres „Lov 21de Marts 1874“ til: „Lov af 21de Marts 1874“.

Til § 379.

159) I 4de Linie indskydes efter „§ 23“: „(Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901 § 2)“.

Til § 385.

160) I sidste Stykke ændres „5te“ til „3die“.

Til § 390.

161) I første Linie ændres „8 Dage“ til „en Uge“.

Til § 397.

162) I 1ste Stykke, sidste Linie, udgaar „neden for“.

Til § 401.

163) Stykke 1, Linie 5—6. Ordene „den almindelige Tidende, som ved kgl. Anordning bestemmes til retslige Bekendtgørelser,“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 406.

164) I 1ste Stykkes sidste Linie forandres „5 Dage“ til „to Uger“, og „efter Begæring“ til: „efter at de ere bestilte“.

Til § 408.

165) I 1ste Stykkes sidste Linie ændres „8 Dage“ til „en Uge“.

Til § 410.

166) I Stykke 3, Linie 7, ændres „8 Dage“ til „en Uge“.

Til § 412.

167) I sidste Linie indskydes: „eller nogen af“ efter „alle“.

Til § 413.

168) I 3die Stykke, 3die Linie, ændres „8 Dage“ til „en Uge“.

169) I 3die Stykke, sidste Punktum, ændres „8 Dages“ til „en Uges“.

170) Sidste Linie. Ordene „den i § 401 ommeldte Tidende“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 417.

171) Stykke 2, Linie 2. Ordene „den til retslige Bekendtgørelser bestemte almindelige Tidende“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 419.

172) I Stykke 1, næstsidste Linie, ændres „8 Dages“ til „en Uges“.

Udvalgenes Betsænkninger m. m

Til § 427.

173) I Stykke 1, Linie 7—8, ændres „den til . . . Tidende“ til „Statstidenden“.

Til § 442.

174) Paragraffen udgaar.

Til § 443.

175) I 2den Linie under Nr. 2 ændres „jfr. Lov 1ste Marts 1889 og Bkg. 30te Marts 1889“ til „og Tillægslove, jfr. Bkg. Nr. 70 af 16. April 1898“.

Til § 444.

176) I 2det Stykke ændres „m. m., af 12te April 1892 § 4“ til „, Nr. 75 af 3. April 1900 § 4“.

Til § 446.

177) I 1ste Stykke ændres: „6 Dage“ til: „5 Dage“, og i 2det Stykke ændres: „8 Dage“ til: „en Uge“.

Til § 449.

178) I 2det Stykke, sidste Linie, forandres „Politikasse“ til „Kommunes Kasse“.

Til § 452.

179) Linie 8. „XXXIII.“ ændres til „48—51“.

Til § 470.

180) I næstsidste Linie efter „dettes Renholdelse“ indsættes „Belysning og Opvarmning“.

Sidste Punktum udgaar, og Stykke 2 affattes saaledes:

„Underholdspengene fastsættes til 8 Kr. om Ugen, Varetægtpengene til 2 Kr. om Ugen.“

Til § 480.

181) I 5te Linie udgaa Ordene: „efter Straffelovens § 253“.

Til § 481.

182) Som nyt sidste Punktum i 1ste Stykke tilføjes: „Skal Sagen begynde med Mægling ved Forligskommissionen, skal, hvis Forlig ej opnaas, Sagen indstævnes for Retten hurtigst muligt efter Mæglingens Slutning.“

Til § 486.

183) I 2den og 3die Linie ændres Ordene: „den i § 481 ommeldte Frist at an-

lægge Arrestsag eller at anlægge“ til: „de i § 609 ommeldte Frister at begynde Arrestsag eller“.

Til § 497.

184) Stykke 1, Linie 2. „Fængsel“ ændres til „simpelt Fængsel“.

Til § 514.

185) Mellem „1887“ og „med“ indskydes: „samt Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901“.

186) Som nyt 2det Stykke indsættes: „Foruden i det i Lov om Spare- og Laanekasser af 28. Maj 1880 ommeldte Tilfælde kan Kongen undtagelsesvis, naar Begæring derom maatte indkomme, beskikke Skiftekommissarier til i Stedet for den ordinære Skifteret at forestaa Behandlingen og Opgørelsen af et Konkursbo, der befindes at være af en særegen vidtløftig og indviklet Beskaffenhed. Saadan Begæring maa dog være vedtagen paa en dertil berammet Skiftesamling af mindst tre Fjerdedele af de mødende Fordringshavere, repræsenterende mindst tre Fjerdedele af samtlige bekendte eller, for saa vidt Anmeldelsesfristen er udløben, anmeldte Fordrings Beløb.“

Af *Mindretallet* under Nr. 7:

Fjerde Afsnit fastholdes i den af Folketinget vedtagne Skikkelse med følgende Ændringer:

Til § 458.

187) Sidste Linie „2 Mile“ forandres til „15 Kilometer“.

Til § 476.

188) I 1ste Stykke, Linie 5, ændres Ordene „Fængsel (jfr. alm. borgerlig Straffelovs § 25)“ til: „simpelt Fængsel“.

Til § 488.

189) I 3die Stykke, Linie 1—2, udgaa Ordene „i ikke forfalden . . . overhovedet ikke“.

190) Som et nyt Punktum i dette Stykkes Slutning tilføjes:

„Som Følge heraf kan Udlæg ikke gøres i ikke forfalden Tyende- eller Arbejdsløn.“

Til § 501.

191) 2det Stykke affattes saaledes:

„Henhører Hovedsagen under Underret, har Sysselmanden at vejlede Parterne i Overensstemmelse med Grundsætningerne i § 399“.

Til § 513.

192) I sidste Punktum udgaa Ordene: „Besværing til højere Øvrighed eller“, og imellem Ordene „eller“ og „anlægge“ indskydes: „— i de i § 516 angivne Tilfælde —“.

Til § 514.

193) Paragraffen udgaa.

Til § 515.

194) 1ste—3die Stykke udgaa.

195) 4de Stykke, Linie 1: „Besværingen“ ændres til: „Besværing til Retten“.

196) 4de Stykke, Linie 2—4. Ordene: „, eller — for saa vidt Besværingen grundes paa højere Øvrigheds Afgørelse — efter at denne maa betragtes som endelig (jfr. § 514, sidste Stykke). Dog kan Justitsministeriet saavel som“ ændres til: „Dog kan“.

197) 9de Stykke, Linie 3. Ordene: „saavel Justitsministeriet som“ udgaa.

198) 10de Stykke. Ordene: „Justitsministeriet eller“ udgaa.

Til § 516.

199) 2det Stykke, Linie 4. Ordene: „Justitsministeriet eller“ udgaa.

Til § 517.

200) Paragraffen udgaa.

Til § 522.

201) I 2det Stykke, Linie 4, udgaa Ordene: „til højere Øvrighed eller“.

Til § 528.

202) 2det Stykke, 1ste Linie. „Fogeden“ rettes til: „Sysselmanden“.

Til § 535.

203) Stykke 1, Linie 5—6. Ordene „den almindelige Tidende, som ved kgl.

Anordning bestemmes til retslige Bekendtgørelser,“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 540.

204) Stykke 1, Linie 7: „tinglæste“ ændres til „tinglyste“.

205) I 1ste Stykkes sidste Linie forandres „en Uge“ til „to Uger“.

Til § 547.

206) Sidste Linie. Ordene „den i § 535 ommeldte Tidende“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 551.

207) Stykke 2, Linie 2—3. Ordene „den til retslige Bekendtgørelser bestemte almindelige Tidende“ rettes til „Statstidenden“.

Til § 561.

208) Stykke 1, Linie 7—8. Samme Rettelse.

Til § 563.

209 a) Stykke 1, Linie 5: „tinglæst“ ændres til „tinglyst“.

b) Samme Stykke, sidste Linie. „Tinglæsning“ ændres til „Tinglysning“.

Til § 564.

210) Linie 2. Ordene „til højere Øvrighed eller“ udgaa.

Til § 571.

211) I 1ste Stykke, Linie 4—11, udgaa Ordene: „Besværing til gøres gældende ved“.

212) 2det Stykke udgaa.

Til § 572.

213) Ordene: „til højere Øvrighed eller“ udgaa.

Til § 579.

214) I 2det Stykke, sidste Linie, forandres „Politikasse“ til „Kommunens Kasse“.

Til § 580.

215) Ordene: „givne Kendelse“ ændres til: „trufne Afgørelse“.

Til § 582.

216) Linie 7—8. „Kapitel 48“ ændres til „Kap. 48—51“.

Til § 583.

217) I Linie 2 udgaa Ordene: „Besværing til højere Øvrighed“.

218) I Linie 3—5 udgaa Ordene: „, saaledes at det Besværing til Retten“.

Til § 586.

219) Paragraffen affattes saaledes: „Klager vedrørende de i § 585 omhandlede Forretninger gøres gældende ved Besværing til Retten i Overensstemmelse med de i §§ (513 og 515) givne Regler, medmindre den klagende vil bestride selve den af Rekvirenten paastaede Ret eller gøre Erstatningsansvar gældende mod Rekvirenten eller Sysselmanden, i hvilke Tilfælde han har at anlægge almindeligt Søgmaal overensstemmende med § 516.“

Til § 597.

220) I 2den Linie efter „kunne“ indskydes: „ikke“.

Til § 611.

221) Linie 1—6. Ordene: „Spørgsmaal om . . . dens Løsgivelse“ ændres til: „en Arrestforretning“.

222) 2det og 3die Punktum udgaa.

Til § 612.

223) I 1ste—3die Linie udgaaer Punktummet: „Er der rejst Besværing — foreligger“.

Til § 623.

224) Stykke 1, Linie 3. „Fængsel (jfr. alm. borgerlig Straffelov § 25)“ ændres til „simpelt Fængsel“.

Til § 634.

225) 2det Stykke, Linie 2. Ordene: „Justitsministeriet saavel som“ udgaa.

226) Sidste Punktum udgaa.

Til § 636.

227) Linie 1. Ordene: „Klage over de“ ændres til „De“.

228) Linie 4—5. Ordene: „kan kun gøres gældende ved Besværing til højere Øvrighed overensstemmende med Reglerne i Kap. 47“ ændres til: „kunne ikke angribes ved Besværing til Retten eller Søgemaal“.

Til § 638.

229) Stykke 2, Linie 4. „Afgørelsen“ rettes til „Opgørelsen“.

Til § 643.

230) Ordene „Spørgsmaal om Boets Overtagelse, Bestyrelse“ ændres til: „Spørgsmaal om Boets Overtagelse afgøres af Underretten ved Skyldnerens Hjemting. Spørgsmaal om Boets Bestyrelse“.

Til § 644.

231) 1ste Stykke, sidste Punktum, udgaar.

Til § 656.

232) Sidste Stykke affattes saaledes: „Over de i den forløbne Uge tinglyste Dokumenter tilstilles der en Gang ugentlig Rettens Kontor en Fortegnelse til Opslag, der først fjernes ved Udgangen af den følgende Uge.“

Til § 662.

233) 6te—8de Linie fra „ved Besværing“ o. s. v. udgaar med Undtagelse af Ordene „ved Søgemaal i første Instans“.

Femte Afsnit.

Af Udvalget:

Til § 665.

234) „Anke“ rettes i 2den og 4de Linie til „Appel“ og „Ankefrist“ i 4de Linie til: „Appelfrist“.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 668.

235) I næstsidste Linie forandres: „Sysselmandens“ til „Fogdens“.

Til 3die Bog.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 674.

236) I Litra d., 6te Linie, indsættes efter „angaar“: „Vold paa Person, som ikke har haft betydelig Skade til Følge, eller naar den sigtede forhen for Vold paa Person har været dømt til Fængsel paa Vand og Brød eller højere Straf, og der ikke er forløbet 10 Aar efter Udstaaelsen af denne Straf til Udøvelsen af den Handling, for hvilken han sigtes, endvidere naar Sigtelsen alene angaar“.

Af Udvalget:

Til § 674.

237) 4de Stykke udgaar.

238) 5te Stykke udgaar, og efter b. indsættes:

„Som politiske anses Overtrædelser af Lovbestemmelser, der værner om Statens Selvstændighed samt Sikkerhed udadtil og indadtil, Statsforfatningen, Tronfølgeordenen, Kongen, Kongehuset, Tronfølgeren, Rigsforstanderen, Statsraadet, naar det fører Regeringen, Rigsretten, Højesteret, de lovgivende Forsamlinger, disses Medlemmer samt Statsborgernes politiske Valgfrihed“.

Til § 699.

239) Under f., Linie 3 tilføjes efter „1876“: „og Lov om Beskyttelse for Vandforsyningsanlæg af 24. April 1896 § 3“.

Under h. tilføjes i Linie 2 efter „§ 278, 2. Stk.“: „jfr. Lov om Handel med Gødnings- og Foderstoffer af 26. Marts 1898 § 11, 2. Stk.“

Under m. tilføjes i Linie 2 efter „§ 38“: „jfr. Lov om samme Emne af 16. Marts 1900“.

Litr. „p.“ udgaar og Litr. „q.“-„t.“ ændres til Litr. „p.“-„s.“

Der tilføjes følgende ny Litr.:

„t. Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22. Marts 1897 § 17, 2. Stk.;

u. Lov om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 31. Marts 1900 § 27;

v. Lov om Tilsyn med Dampfartstøjer m. m. af 13. Februar 1903 § 30“.

I Linie 7 franedes ændres „1. Oktober 1895“ til „1. April 1903“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 707.

240) Paragraffen affattes saaledes:

„Offentlig Forsvarer bliver, for saa vidt sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller den valgte Forsvarer udebliver, altid at beskikke, naar Tiltale er rejst for Landsret, dersom Nævninger skulle medvirke ved Paakendelsen, eller der opstaar Spørgsmaal om at lægge Beslag paa sigtedes Formue i Henhold til § 849.

I andre Landsretssager, saavel som naar Tiltale er rejst for Underretten, kan fremdeles, under den anførte Forudsætning, en offentlig Forsvarer beskikkes, naar Retten ifølge Sagens Beskaffenhed anser saadant fornødent.

Førend Tiltale er rejst, bliver under den samme Forudsætning offentlig Forsvarer at beskikke, naar der skal afhøres Vidner, eller Besigtigelse skal ske eller Syn eller Skøn afgives til Brug under Domsforhandling, og Retten maa antage, at offentlig Forsvarer bliver at beskikke under denne, eller i øvrigt anser en Forsvarers Medvirkning for ønskelig. Dog bliver Retshandlingen ikke af den Grund at udsætte, naar det maa befrygtes, at Beviset derved vilde kunne spildes.

Offentlig Forsvarer bliver endelig at beskikke, naar Vidner eller Syns- eller Skønsmænds beedigede Forklaring begæres til Brug under en i Udlandet indledet Straffesag.

Beslutninger, hvorefter Forsvarer er beskikket, kunne ikke paaklages for højere Ret. Imod Beslutninger, hvorved Beskikkelse af Forsvarer nægtes, kan Kære til højere Ret finde Sted.“

Til § 708.

241) Paragraffen affattes saaledes:

„Naar en Landsrets Dom paaankes, og en Forsvarer ikke er antagen eller ikke møder, beskikkes altid en offentlig Forsvarer til at optræde under Forhandlingen for Højesteret.

Naar en Underretsdom paaankes, eller der i Anledning af Begæring om Genoptagelse af en Sag skal finde mundtlig Forhandling Sted for Landsret, bliver, med Hensyn til Beskikkelse af en offentlig Forsvarer til at optræde for denne, Reglen i § 707, 2det Stykke, at følge. Naar der i Anledning af Kære undtagelsesvis skal finde mundtlig Forhandling Sted for Landsret eller Højesteret, gælder Reglen i § 1020, 2det Stykke.“

Til § 713.

242) Paragraffens 1ste Stykke, 2det Punktum affattes saaledes:

„Forsvareren er dog, saa længe Tiltale ikke er rejst, uden for Besigtigelses-, Syns- eller Skønforretninger eller Afhørelse af Vidner til Brug ved Oplæsning under Domsforhandlingen, uberettiget til at tage Ordet eller samtale med Sigtede i Retsmødet, jfr. derimod § 879.“

Af *Udvalget*:

Til § 721.

243) Sidste Linie: „lodse“ rettes til „losse“.

Til § 734.

244) Efter Ordet „naar“ i 3die Linie indsættes: „Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter eller“.

Til § 737.

245) Der tilføjes Paragraffen som Slutningspunktum:

„Om de Forhandlinger, der af Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter eller til Sædeligheden finde Sted for lukkede Døre, maa ikke ske Meddelelse til nogen, hvem Adgang til at overvære dem ikke har været tilstedet. Overtrædelse heraf straffes med Bøder eller simpelt Fængsel.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 751.

246) I 1ste Stykke, 5te Linie, udgaa Ordene: „eller til Sysselmanden i det Syssel“.

Af *Udvalget*:

Til § 752.

247) I Litra b., Linie 1, indsættes efter „personlig“: „paa hans Bopæl her i Riget“, og disse Ord udgaa i Slutningen af Linie 1 og Begyndelsen af Linie 2.

248) I Litra d., Linie 3, udgaa „ordentligvis“.

Til § 756.

249) I Stykke 1, Linie 3—4 rettes „de til retslige Bekendtgørelser bestemte Tidender“ til „Statstidenden“.

Til § 759.

250) I 5te Linie indsættes „uberettiget“ foran „have forladt Mødet“.

Til § 767.

251) Ordene „om et offentligt. deres“ i Linie 12, ombyttes med „for saa vidt Lov eller anden Forskrift med Hensyn dertil paalægges dem.“

252) I Slutningen af samme Stykke forandres Punktum til Komma, og der tilføjes: „og da kun paa de Betingelser og i det Omfang, som Samtykket angiver.“

253) Næstsidste Stykke flyttes op efter Punkt 3), og der tilføjes i Slutningen af samme: „Dog skal i saa Fald Vidnesbyrdet aflægges for lukkede Døre og ikke udstrækkes ud over det for Øjemedet nødvendige.“

Til § 768.

254) I Stykke I, Linie 4, sættes „“ efter „Straffedom“, og Ordene: „som Æresoprejsning for“ udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

255) Sidste Punktum i Stykke 2 udgaa.

Af *Udvalget*:

Til § 770.

256) I Stykke I, Linie 4, indskydes efter „dette“: „efter Rettens Skøn“ og i Stedet for „Ulempe“ sættes: „Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne eller Ulemper for Vidnet“.

Af *Mindretallet* under Nr. 107:

Til § 778.

257) I Stykke I, Linie 2, sættes „“ efter „Ed“, og Resten af Paragraffen affattes saaledes: „Enhver, der er Medlem af et Trossamfund, for hvilket en gældende Edsformular haves, skal aflægge Ed efter denne. Den, der har været Medlem af et Trossamfund, anses for at henhøre til det, saa længe det ikke oplyses, af han er udtraadt deraf.

Anden højtidelig Forsikring i Eds Sted kan kun tilstedes, hvor særlig Lovhjemmel hertil haves for visse Trossamfund, jfr. Pl. 25. December 1771 § 2.

Henhører Vidnet ikke til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular haves, og er det ikke villigt til at aflægge Ed efter en af de gældende Edsformularer, har det at afgive sin Forklaring efter en Forsikring „under Strafansvar efter Loven“, hvilken Forsikring træder i Eds Sted.

Ved Edens Aflæggelse lover og sværger Vidnet, at det vil udsige den rene Sandhed og i sine Svar paa Spørgsmaalene intet fordølge, som kan tjene til Sagens Oplysning. Forinden Eden aflægges, skal Rettens Formand indskærpe Vidnet Edens Hellighed og betyde det Straffen for Mened. Skal Vidnet forklare uden Ed, indskræpes der det Pligten til at tale Sandhed for Retten og betydes der det, at Straffen for Mened vil ramme det, hvis det forklarer mod Sandheden.

Efter Edfæstelsen eller ovenfor nævnte Forsikring, hvor den finder Anvendelse, foregaa Vidnets Afhørelse.“

Af *Mindretallet* under Nr. 113:

258 a) I 1ste Stykke, 1ste Punktum, indsættes efter „Ed“: „eller anden højtidelig Forsikring“.

b) I Stedet for samme Stykkes 2det til 5te Punktum indsættes: „Enhver, der er Medlem af et Trossamfund, for hvilket en gældende Edsformular haves, skal aflægge Ed efter denne. Den, der har været Medlem af et Trossamfund, anses for at høre til det, saa længe det ikke oplyses, at han er udtraadt af det. Hører Vidnet ikke til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular haves, og er det ikke villigt til at aflægge Ed efter en af de gældende Formularer, har det at bekræfte sin Forklaring med en Forsikring „under Strafansvar efter Loven“, hvilken Forsikring træder i Eds Sted.“

c) 2det Stykke, Linie 5—7, Ordene: „, dog uden at Dommeren herved benytter de ved Forordning af 25. Juni 1842 og Lov af 19. April 1864 fastsatte Formaningstaler“ udgaa.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

259) Ny Paragraf efter § 781:

§ 782 a.

Politimesteren er berettiget til at indkalde Personer, som bo eller opholde sig i vedkommende Politikreds, til Møde for

at afgive Forklaring, uden Ed, om, hvad der med Hensyn til Efterforskningens Genstand maatte være dem bekendt. Udebliver den indkaldte uden lovligt Forfald (jfr. § 774), er Politimesteren berettiget til at paalægge ham en Bøde af indtil 4 Kr. til Politikassen, at udrede inden en Uge, for saa vidt Klage ikke fremsættes efter Reglen i § 868.

Vægrer den indkaldte sig ved at afgive Forklaring for Politimesteren, kan denne begære ham indkaldt for Retten til Vidneafhørelse (§ 864), men kan ikke træffe andre Tvangsforanstaltninger mod den vægrende.

Reglerne i den følgende Paragraf finde tilsvarende Anvendelse ved Indkaldelse til Afgivelse af Forklaring for Politimesteren.

Til § 785.

260) I Paragraffens Begyndelse rettes „Kun uberygtede Personer“ til: „Kun Personer, der ere uberygtede og kunne edfæstes, jfr. §§ 778 og 780.“

Af Udvalget:

Til § 787.

261) I Stykke 3, Linie 2, indskydes foran „Kvinder“: „ærbare“.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 793.

262) I 1ste og følgende Linier udgaa Ordene „eller under de i § 287... Forsikring.“

Af Mindretallet under Nr. 7:

263) Paragraffens 1ste Punktum affattes saaledes:

„Syns- og Skøns mænd have, under de i § 778 angivne Betingelser, at bekræfte deres Syn eller Skøn med Ed eller Forsikring i Eds Sted.“

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 795.

264) I Linie 6 udgaa Ordene: „eller Forsikring“.

Til § 797.

265) I Linie 6 ombyttes Ordene „det Syssel“ med „den Politikreds“.

Af Udvalget:

Til § 801.

266) Der tilføjes 1ste Stykke følgende Slutningspunktum:

„Samme Beføjelse som Politiet har enhver anden, naar den paagældende træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor. Kan i dette Tilfælde Forelæggelse for Retten ikke straks finde Sted, skal det beslagede uopholdelig afleveres til Politiet, som afkræver nøjagtig Forklaring om det forefaldne og paalægger vedkommende private, hvis Beslæggelsen ikke straks hæves, at møde for Retten, der træffer Afgørelse.“

Til § 811.

267) I trediesidste Linie ændres „anden Mands“ til: „en ikke Sigtets“.

Til § 816.

268) I Paragraffens sidste Stykke indskydes foran „Kvinder“: „ærbare“.

Til § 820.

269) I 2det Stykke, 3die Linie, ændres „fremdeles“ til „derefter“.

Af Flertallet under Nr. 6:

270) Der tilføjes 2det Stykke følgende Slutningspunktum:

„For saa vidt det imod den Sigtede fremkomne eller den Sigtedes egne Udtalelser dertil give Anledning, kan Dommeren rette Spørgsmaal til ham angaaende enkelte Punkter.“

Til § 821.

271) I sidste Linie forandres „;“ til „.“, hvorefter indskydes: „Ligeledes bør Dommeren, naar dertil findes Anledning, gøre Sigtede opmærksom paa Muligheden af, at Undladelse af at afgive Forklaring enten i det hele eller med Hensyn til Punkter, som maa antages at være ham bekendte, kan blive opfattet som en Omstændighed, der taler imod ham;“.

Til § 826.

272) I 1ste Stykke, 6te Linie, udgaa Ordene: „og ikke ville afstaa fra deres forbrøderiske Virken“.

Af Udvalget:

Til § 827.

273) I 2det Stykke, 1ste Linie, efter „Undvigelse“ indskydes: „, eller som kunne tjene til Sagens Oplysning“.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 829.

274) Sidste Stykke udgaa.

Til § 835.

275 a) I Linie 1—2, ombyttes Ordene „skellig Grund til at antage“ med „grundet Mistanke om“.

b) I Linie 3—4, ombyttes Ordene „og selv da kun,“ med: „og derhos“.

c) I 1ste Stykke, Nr. 1, Linie 1, og Nr. 2, Linie 1, udgaa Ordet „naar“.

d) I 1ste Stykke, Ltr. a., Linie 1 ombyttes „og“ med „eller“, og Ordet „særlig“ udgaa.

e) I 1ste Stykke, Ltr. b., Linie 1, indskydes efter „vil“: „gentage eller“.

f) 1ste Stykke, Ltr. c., affattes saaledes:

„efter Sagens Omstændigheder er særlig Grund til at antage, at han vil bestræbe sig for at modvirke Undersøgelsen ved at fjerne Gerningens Spor eller påvirke Medsigtede eller Vidner til at afgive urigtig Forklaring eller paa anden lignende Maade“.

Af Udvalget:

276) Paragraffens 2det Stykke affattes saaledes:

„Beslutter Retten Fængsling under Efterforskningen, fastsætter den i Forbindelse med Fængslingen en bestemt Tidsfrist, inden hvis Udløb Forundersøgelse maa begæres eller Tiltale rejses. Retten kan dog efter Begæring fra Paatalemyndigheden forlænge Fristen.“

Til § 839.

277) I 1ste Stykke, Linie 3, udgaa Ordet „de“.

278) I Stedet for 1ste Stykke, Nr. 4, 2det Punktum, indsættes: „Fangen har Adgang til Udlaan af Fængslets Bogsamling. Om han ønsker det, skal han, saa vidt muligt, søges beskæftiget ved Arbejde i Fængslet mod passende Godtgørelse.“

Af Flertallet under Nr. 6:

279) Nr. 6 udgaa.

280) I sidste Stykke, Linie 2, udgaa Ordene „eller for vedkommende Overøvrighed“.

Af Udvalget:

Til § 840.

281) I 5te Linie ændres Ordene „iagttages tillige“ til: „tages der tillige Hensyn til“.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 845.

282) 1ste Stykke affattes saaledes: „Den anordnede Fængsling bortfalder, naar Forfølgning frafalder eller Sigtede frifindes eller der dog kun paalægges ham Straf af Bøder eller simpelt Fængsel. Erklæres i de to sidstnævnte Tilfælde Appel, inden Løsladelsen er iværksat, bliver det dog paa dertil fra Paatalemyndighedens Side givne Anledning ved Kendelse af Retten at bestemme, om Løsladelse skal finde Sted.“

Til § 848.

283) Paragraffen udgaa.

Til § 862.

284) I Stykke 1, Linie 4, indsættes efter „Myndigheder,“: „indkalde Vidner,“.

Af Udvalget:

Til § 868.

285) I 1ste Linie indskydes efter Ordene „efter at“: „Forundersøgelse er begyndt eller efter at“ og i 3die Linie efter Ordet „indhente“: „henholdsvis Underfølgelsesrettens eller“.

Til § 871.

286) Der tilføjes i Slutningen af 1ste Stykke: „samt af de fornødne nærmere Begæringer om Indkaldelse af Vidner m.v.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 874.

287) Paragraffens 3 første Stykker affattes saaledes:

„Naar Begæring om Forundersøgelse er tagen til Følge, har Dommeren i Embeds Medfør, uden at yderligere Begæring udfordres, med størst mulige Hurtighed at foretage alle hensigtsmæssige Skridt til Opnaaelse af Forundersøgelsens Øjemed.

Parterne ere berettigede — Anklageren og Forsvareren efter Omstændighederne forpligtede — til at rette Begæring til Dommeren om Foretagelse af enkelte Undersøgelseshandlinger. Retten bedømmer, hvorvidt den begærede Retshandling tjener til Fremme af Undersøgelsens Øjemed, og kan til den Ende, inden Afgørelse træffes, forlange opgivet, hvad derved tilsigtes oplyst; Afslag paa Begæringen sker ved Kendelse. Ogsaa udenfor de Undtagelsestilfælde, hvor Overanklageren paataaler for Undersøgelsesretten, har han samme Ret og Pligt til at henvende saadanne Begæringer til den.“

Til § 876.

288) Paragraffens 1ste Stykke affattes saaledes:

„Uden Hensyn til, om Retsmødet er offentligt eller ikke, have Parterne ordentligvis Ret til at være til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen. Samme Ret har Overanklageren, selv om han ikke optræder som paatalende, og ligeledes Sigtedes Forsvarer (jfr. § 713).“

Til § 879.

289) I 1ste Stykke, 2den Linie, sættes „.“ efter „Dommeren“, og Resten af Sætningen udgaar.

Af *Udvalget*:

290) I Slutningen af 1ste Stykke tilføjes: „Efter Oplæsningen af en Tilførsel til Retsbogen angaaende en afbørt Persons Udsagn (§ 742) ere Paatalemyndigheden, Sigtede og Forsvareren berettigede til at fremføre Bemærkninger med Hensyn til

den skete Tilførsel. Saadanne Bemærkninger indføres i Korthed i Retsbogen.“

Til § 880.

291) I 2det Stykke, 2den Linie, udgaar Ordene: „begærer det og“.

Til § 883.

292) Sidste Punktum i 1ste Stykke udgaar.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 891.

293) I Stykke 2, Linie 5—6, ændres Ordene: „for hvilken der tidligere har været foretaget Forundersøgelse i Sagen“ til: „som tidligere har foretaget Forundersøgelse i Sagen“.

Af *Udvalget*:

Til § 900.

294) I Linie 4 og 5 rettes Ordet „to“ paa tre Steder til „fire“. I Linie 6 rettes „de begge“ til „tre af dem“.

Til § 911.

295) Ved Slutningen af 1ste Punktum tilføjes: „“, jfr. § 820“.

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 913.

296) I 2det Stykke tilføjes som ny Punktummer:

„Bevisførelse sigtende til at svække Vidnets Troværdighed i sin Almindelighed maa kun finde Sted paa den Maade og i den Udstrækning, som Retten tilsteder. Den bør nægtes, naar de tilsigtede Oplysninger ikke findes at være af væsentlig Betydning.“

Af *Udvalget*:

Til § 916.

297) I 1ste Stykke, 3die Linie, efter „Tingstedet“ tilføjes: „enten helt eller mod at blive til Stede i Nærheden.“

Af *Flertallet* under Nr. 6:

Til § 939.

298) I Paragraffens 3die Stykke, 3die

Linie, sættes „.“ i Stedet for „;“, og Resten af Stykket udgaar.

Af Udvalget:

Til § 955.

299) Stykke 4, Linie 2: Foran „Fængsel“ tilføjes: „simpelt“.

Af Flertallet under Nr. 6 med Undtagelse af *Gustav Hansen*:

Til § 957.

300) Paragraffen affattes saaledes: „Opstaar der Tvivl hos Nævningerne om den Fremgangsmaade, som de skulle iagttage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Affattelse, kunne de derom henvende sig til Rettens Formand. Denne meddeler dem den fornødne Vejledning enten i Raadslagningsværelset eller i Retssalen. Vælger Formanden den sidstnævnte Fremgangsmaade, foranlediges Nævningerne til at fremsætte deres Andragende i Retssalen. Rettens Formand kan derefter, inden han giver Vejledningen, hvis han finder det fornødent, lade Forhandlingen genoptage med Adgang for Parterne til at udtale sig.

Antage Nævningerne det for nødvendigt, at yderligere eller ændrede Spørgsmaal forelægges dem, henvende de sig derom til Rettens Formand, som foranlediger deres Andragende fremsat i Retssalen og Forhandlingen genoptagen med Adgang for Parterne til at udtale sig.“

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 962.

301) I 1ste Linie indskydes foran „straks“: „, for saa vidt Reglen i § 963 ikke finder Anvendelse.“

Til § 963.

302) I 3die Linie indskydes efter „skyldig“: „, eller er det omvendte Tilfældet.“

Til § 964.

303) I 2det Stykke sættes som 1ste Punktum:

„Erklære under den ny Domsforhandling Nævningerne atter, at den tiltalte ikke er skyldig, afsiger Retten Frifindelsesdom.“

Af Udvalget:

304) I 2det Stykke, Linie 2, udgaar Ordet „enstemmig“.

Til § 968.

305) I første Linie rettes „Reglen“ til: „Reglerne“.

Af Flertallet under Nr. 6:

Til § 971.

306) Der tilføjes i Slutningen af 1ste Stykke:

„Beskikkelse af Forsvarer finder ikke Sted.“

307) Stykke 2 og 3 udgaa.

Til § 984.

308) 1ste Stykke, sidste Punktum udgaar.

Til Kapitel 87.

309) Kapitlet udgaar.

Til § 990.

310) I Nr. 3, Linie 2, indskydes efter „urigtig“: „i Retsmødet given“.

Af Udvalget:

Til § 1059.

311) 2det Stykke, Linie 1: Ordene „Strafarbejde eller til Statsfængsel i over 2 Aar“ ændres til: „Statsfængsel i over 2 Aar eller til Strafarbejde.“

Til § 1068.

312) Linie 1: „eller“ ændres til: „og“.

Til Tiende Afsnit.

313) I Overskriften efter „Forhør“ tilføjes: „m. m.“

Til § 1075.

314) Som 2det Stykke tilføjes Paragraffen:

„For saa vidt der uden for Strafferetsplejen er Hjemmel for Anvendelse af saadanne Forholdsregler, som de i 3die Bog, 2det Afsnit omhandlede, for andre offentlige Formaalets Skyld, berøres de derom gældende Regler ikke af denne Lov.“

Til 4de Bog.

Af Udvalget:

315) I denne Bog optages Kapitlerne 13, 60, 97 og 98 under nedenauførte Overskrifter:

Fjerde Bog.
Slutnings- og Overgangsbestemmelser.

Kapitel a.
Slutningsbestemmelser.
(§§ 1075, 1079—1081).

Kapitel b.
Overgangsbestemmelser til første Bog.
(§§ 114—20).

Kapitel c.
Overgangsbestemmelser til anden Bog.
(§§ 663—668).

Kapitel d.

Overgangsbestemmelser til tredje Bog.
(§§ 1076—1078).

Til § 1079.

316) Paragraffen affattes saaledes:
„Bøder, som paalægges i Medfør af denne Lov, tilfalde, naar ikke anderledes i Loven er bestemt, Statskassen.“

Til § 1081.

317) Første Stykke affattes saaledes:
„Denne Lov træder først i Kraft, naar Love om Landets Inddeling i Rets- og Politikredse, om Lønninger m. m. for de i første Bog omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd og om Retsafgifter ere udkomne, og der derhos er forløbet 2 Aar efter den Dag, da det Nummer af Lovtidenden udgaar, hvori den kundgøres.“

318) I 2det Stykkes sidste Linie ændres Ordene: „er Overret for Færøerne“ til: „træder i færøske Appelsager i Stedet for Landsover- samt Hof- og Stadsretten“.

Bærentsen.	Frijs-Frijsenborg.	Goos, Ordfører.	Gustav Hansen.	Octavius Hansen.	
Høst.	Ole Jensen.	P. G. C. Jensen.	Johansen.	Johnsen.	Jørgensen.
	Nellemann, Ordfører.	H. P. Pedersen.	Sehested.	Steffensen, Formand.	

Bilag 1.

Fjerde Afsnit.

Eksekution og Tvangsauktion.

Kapitel XXIX.

Almindelige Betingelser for Eksekution.

§ 324.

Eksekution kan ske paa Grundlag af:

- 1) Domme og Kendelser, afsagte af Domstole eller af andre Myndigheder, der efter Lovene ere beføjede til at afsige eksigible Kendelser.
- 2) Forlig, indgaaede for Forligskommissioner, Retter eller Overøvrigheder, for de sidstnævntes Vedkommende dog kun i saadanne Sager, hvor det ved Lovgivningen er paalagt dem at mægle Forlig, saavel som for Landvæsenskommissioner og andre Myndigheder, om hvilke Lovene bestemme, at de for dem afsluttede Forlig skulle kunne eksekveres.
- 3) Tinglæste Pantebreve, hvorved der for en bestemt angiven Pengesum gives Pant i fast Ejendom, naar de ere oprettede eller vedkendte for Notarius publicus eller for to Vitterlighedsvidner; Udlæget, som kan ske ikke blot for Kapitalen eller Afdrag paa samme, men ogsaa særskilt for Renter, kan dog ikke udstrækkes til andet end Pantet.
- 4) Bodmeribreve efter Reglerne i Søl. 1. April 1892 § 185.
- 5) Forlig, indgaaede for, og Domme, afsagte af danske Konsuler i de i Lov om danske Konsulers Doms- og Øvrighedsmyndighed m. m. af 15. Februar 1895 nævnte Tilfælde.

Udpantning samt Udsættelses- og Indsættelsesforretninger uden foregaaende Lovmaal og Dom kunne finde Sted under de i femte Afsnit angivne Betingelser.

§ 325.

I Henhold til Traktat, indgaaet paa Betingelse af Gensidighed, kan der ved Anordning tillægges Domme og Kendelser, afsagte af udenlandske Retter eller Myndigheder, samt udenlandske offentlige Forlig, for saa vidt de bestemme andet end Straf, Eksekutionskraft her i Riget, naar de ere forsynede med en af de i Anordningen angivne udenlandske Myndigheders Bevidnelse om at være udfærdigede i den

Form, der fordres til Eksekution, samt om at have den Egenskab at give Adgang til Eksekution efter den udenlandske Lovgivning.

Med Hensyn til Sverige har det sit Forblivende ved Lov 19. Februar 1861.

Uden for de i denne Paragraf nævnte Tilfælde kan Eksekution ikke ske umiddelbart paa Grundlag af en udenlandsk Dom eller Kendelse.

§ 326.

Eksekution foretages af Underretsdommeren, der i denne sin Virksomhed benævnes Foged.

Ved Eksekutionsforretningens Foretagelse har Fogden at sørge for, at tvende gode Mænd ere til Stede som Vidner. Disse ere tillige uden anden særlig Bemyndigelse kompetente til at foretage de under Forretningen forefaldende Vurderinger og andre lignende Skøn. Skulde de ikke være i Stand til rettelig at anslaa de forekommende Genstande, har Fogden at tilkalde andre Mænd, som hertil ere skikkede. Saa-vel Vidnerne som de, der tilkaldes for at udføre Vurderinger, have i Fogedprotokollen at underskrive en Forsikring paa Tro og Love om, at de ville udføre Vurderingen efter deres bedste Overbevisning.

Politiet er pligtigt paa Forlangende at understøtte Fogden, dersom han i sine Forretningers Udførelse møder saadan Modstand, som han ikke ved egen og Vidner-nes Hjælp tror at kunne overvinde, eller han af andre Grunde begærer Politiets Bistand.

§ 327.

Ingen Foged kan foretage Eksekutionsforretninger uden for sin egen Retskreds, medmindre disse blot ere at anse som Fortsættelse af en i Retskredsen paabegyndt Eksekution, i hvilket Tilfælde han i tilstødende Retskredse er kompetent til at foretage Eksekution i rørligt Gods. Dog er Fogden ikke pligtigt at rejse længere end 2 Mile ud over Grænserne af sin Retskreds.

§ 328.

Den, der vil have en Eksekution foretaget, skal for Fogden fremsætte sin Begæring herom, ledsaget af Udskrift af Dommen, Kendelsen eller Forliget eller af det originale Pantebrev eller Bodmeribrev, ligesom han ogsaa ved samme Lejlighed har at meddele alle de Oplysninger, som i øvrigt maatte være fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse om Forretningens Berømmelse.

Begæringen skal, hvis Fordringen, bortset fra Procesomkostninger og Renter, der ere paaløbne siden Processens Begyndelse, overstiger 400 Kroners Værdi, være skriftlig. I andet Fald kan den fremsættes mundtlig for Fogden, som da har at tage den til Protokollen.

Eksekution kan begæres under eet hos samme Skyldner efter forskellige Eksekutionsgrundlag.

§ 329.

Dommen eller Kendelsen maa være udfærdiget i lovmæssig Form. Er dette Tilfældet, vedkommer det ikke Fogden at undersøge eller afgøre, om Dommen eller Kendelsen maatte lide af saadanne Fejl eller Mangler, som kunde medføre en anden Afgørelse efter Anke eller Kære. Kun hvis Dommen eller Kendelsen ikke er udgaaet fra en lovlig bestaaende Domstol eller nogen til at afsige eksigible Dekreter beføjet Myndighed, eller den ikke ifølge sit Indhold kan fuldbyrdes, har Fogden at nægte Eksekution.

§ 330.

Under Eksekutionen af Forlig har Fogden at paakende alle Indsigelser mod Forligets Gyldighed, dog, hvad Retsforlig angaar, kun, for saa vidt Fogdens Kendelse ikke vilde indeholde en Bedømmelse af Rettens Handlinger.

Er den ved Forliget hjemlede Fordring knyttet til en Betingelse eller en Tidsfrist eller afhængig af Erlæggelse af en Modydelse, maa det ved Forligets eget Indhold eller ved andre offentlige Dokumenter eller ved Skyldnerens egen Indrømmelse være givet, at Betingelsen er indtraadt eller Tidsfristen udløben, eller at Forligshaveren fra sin Side har erlagt Modydelsen, for saa vidt ikke lovligt Tilbud herom fremkommer under selve Forretningen og da endnu kan betimelig fremsættes.

§ 331.

De i foregaaende Paragraf med Hensyn til Forlig opstillede Grundsætninger finde ogsaa Anvendelse paa de i § 324 Nr. 3 nævnte Pantebreve.

§ 332.

Den, der forlanger Eksekution efter en udenlandsk Dom eller Kendelse, maa samtidig med Begæringen herom forelægge Fogden de Oplysninger, som udkræves efter § 325.

§ 333.

Domme kunne fuldbyrdes, naar Fuldbyrdelesfristen er udløben, uden at lovlig Anke er bleven iværksat ved Ankestævnings Indlevering til Berømmelse inden denne Fristes Udløb. Fuldbyrdelesfristen, der regnes fra Dommens Afsigelse eller, jfr. § 109, fra dens Forkyndelse, er ved Underrets- og Appeldomme 4 Uger, ved Domme, afsagte af Landsretterne som 1ste Instans, 8 Uger.

Ved Domme, der paabyde en Handlings Foretagelse, kan Retten forlænge den nævnte Tidsfrist, hvis Domfældte findes at behøve længere Tid til at efterkomme Dommen.

Ansvar for Overtrædelse af en Dom, som paalægger at undlade noget, ifaldes ikke før den almindelige Fuldbyrdelesfristis Udløb.

Domme, hvorved der tilkendes nogen en Ret, kunne ikke før Udløbet af den almindelige Eksekutionsfrist afgive Hjæmmel til Udøvelse af saadan Ret.

§ 334.

Ved udtrykkelig Bestemmelse i Dommen kan Retten, naar Omstændighederne tale herfor, efter Paastand sætte Fuldbyrdelesfristen — herunder ogsaa den ved de to sidste Stykker af § 333 hjemlede Frist — til kortere Tid end den i § 333 angivne. I Forbindelse hermed kan det paa Domfældtes Begæring bestemmes, at Domhaveren skal stille Sikkerhed, dersom han inden Udløbet af den almindelige Fuldbyrdelesfrist vil eksekvere Dommen.

Ligeledes kan det efter Paastand i Dommen bestemmes, at Eksekution med eller uden foregaaende Sikkerhedsstillelse skal kunne iværksættes, uanset at Dommen betimelig paaankes.

Paastand om foranførte Bestemmelser maa fremsættes senest under den mundtlige Domsforhandling.

§ 335.

Kendelser, som bestemme noget, der skal fuldbyrdes, kunne eksekveres straks, saa snart de ere afsagte og givne beskrevne, medmindre andet fremgaar af Kendelsens eget Indhold.

Fuldbyrdeles af de i § 153, jfr. §§ 182 og 192, omtalte Kendelser kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 153 er forløben, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

§ 336.

Eksekution efter Forlig kan foregaa, saa snart Tidspunktet for Forligets Oplydelse er indtraadt. Ved Pantebreve kan Panthaveren skride til Eksekution, naar der er forløbet en Tid af 14 Dage fra Forfaldstiden at regne, og der derhos, for saa

vidt Skyldneren bor paa den pantsatte Ejendom, med 3 Dages Varsel er givet ham en i Overensstemmelse med Reglerne i Kap. VIII forkyndt Meddelelse om Dagen, paa hvilken Forretningen vil blive foretagen.

§ 337.

Naar Fuldbyrdselsesfristen er udløben, kan Eksekutionen ikke hindres ved senere iværksat Anke, medmindre saadant bestemmes af den Ret, til hvilken Sagen er indanket.

§ 338.

De i det følgende om Domme givne Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse paa Forlig og andre Eksekutionsgrundlag, dog med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

Kapitel XXX.

Fuldbyrdselse af Domme, der ikke lyde paa Udredelse af Penge.

§ 339.

Er der paalagt Domfældte en anden Ydelse end Penge, sker Dommens Eksekution, med de i §§ 340—342 nævnte Undtagelser, derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anslaaes i Penge, og at Vederlagsbeløbet inddrives efter de i Kap. XXXI opstillede Regler, for saa vidt ikke en efter Dommens Afsigelse indtraadt Umulighed eller andre lignende Omstændigheder efter den borgerlige Rets Grundsætninger har befriet Domfældte uden tillige at medføre Erstatningspligt for ham.

Hvis der ikke i selve Dommen er fastsat et Pengevederlag, som træder i Stedet for den Ydelse, hvorpaa Dommen principalt gaar ud, kan Domhaveren under Fogedforretningen faa fastsat det Pengebeløb, hvortil hans Interesse maa anslaaes. Kan Ydelsen i og for sig ikke anslaaes til Penge, kan Fogden i Stedet derfor sætte en Godtgørelse i Penge.

I Reglen har Fogden med Vidnernes Bistand at foretage Ansættelsen (§ 326); hvis disse ikke ere tilstrækkelig sagkyndige, kan Fogden udmelde andre, som, efter at have afgivet en Forsikring som den i § 326 omtalte, yde den fornødne Bistand.

Fogden har, saa vidt muligt, at tilkalde Domfældte, for at han kan afgive sine Oplysninger og Erklæringer, forinden Vederlagssummen bestemmes.

Derefter fastsætter Fogden Pengevederlaget ifølge sit Skøn over Omstændighederne og uden at være bunden ved Vidnernes eller de i deres Sted trædende Personers Anskuelse. Han har herved fornemlig at drage Omsorg for, at Domhaveren faar fuldstændig Erstatning, og i Tvivlstilfælde har han hellere at fastsætte denne rigeligt end at udsætte Domhaveren for at lide noget Tab ved, at Dommen ikke efterkommes.

Anlægger Domhaveren i Anledning af, at Dommen ikke efterkommes, Straffesag ifølge § 345, kan det ham tilkommende Pengevederlag fastsættes under denne Sag i Stedet for under Fogedforretningen.

§ 340.

Skal Domfældte fravige Besiddelsen af en fast Ejendom eller tilstede Domhaveren en vis Raadighed over den, har Fogden, saa vidt gørligt, umiddelbart at fremtvinge Dommens Efterlevelse ved Domfældtes Udsættelse eller paa anden lignende Maade.

§ 341.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal udlevere en rørlig Ting, har Fogden ligeledes umiddelbart at sætte Dommen i Værk ved at fratage Domfældte Tingen, om

fornødent med Magt. Forefindes Tingen ikke under Forretningen, kan Domhaveren fordre sin Interesse ansat til Penge paa den i § 339 omtalte Maade og Beløbet inddrevet.

§ 342.

Skal Domfældte ifølge Dommen udføre et Arbejde eller træffe andre lignende Foranstaltninger, kan Fogden efter Domhaverens Paastand tillade denne at lade saadant foretage ved andre, saaledes at Udlæg derefter kan gøres overensstemmende med næste Kapitel for det efter en af Fogden godkendt Regning hertil medgaaede Beløb, dersom dette efter Omstændighederne findes at være den letteste og hurtigste Maade, hvorpaa Domhaveren kan komme til sin Ret. Er Domfældte tilpligtet at udstede eller underskrive et Dokument, kan Fogden udfærdige dette med samme Virkning, som om han af Domfældte var bleven befuldmægtiget hertil. Er Domfældte tilpligtet at stille en Sikkerhed, kan Fogden udtage saa meget af hans Gods, som hertil er fornødent, og over dette haves da samme Sikkerhedsret som over udlagt Gods.

Er Domhaveren kendt berettiget til at udføre en Handling mod at erstatte den herved bevirkede Skade, eller Domfældte kendt pligtig at foretage noget imod at faa Udgifterne derved erstattede af Domhaveren, er Fogden pligtig til paa vedkommendes Forlangende, om fornødent med sagkyndiges Bistand, at afgøre Spørgsmaal om Udførelsen af Dommen saavel som at bestemme Størrelsen af den Erstatning, der skal udredes i Forbindelse med Dommens Fuldbyrkelse.

§ 343.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal undlade noget, kan Domhaveren, naar Dommen overtrædes, dersom det ikke i Dommen selv er bestemt, hvilket Ansvar der skal være forbundet hermed, under en Fogedforretning paa den i § 339 bestemte Maade faa sin Interesse anslaaet i Penge og Beløbet inddrevet efter Kap. XXXI. For saa vidt Domhaveren i Anledning af Dommens Overtrædelse anlægger Sag i Henhold til § 345, kan Erstatningen fastsættes under denne i Stedet for under Fogedforretningen.

§ 344.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal erlægge en Række Ydelser, eller kan Dommen overtrædes ved en Række Handlinger, kan Domhaveren, hver Gang Dommen tilsidesættes, gaa frem efter §§ 339—343.

§ 345.

Den, der modvillig undlader at efterkomme en Dom, hvorved det er ham paalagt at foretage noget, saavel som den, der forsætlig overtræder en Dom, hvorved det er ham paalagt at undlade noget, kan, hvad enten Domhaveren gaar frem efter §§ 339—343 eller ikke, under en af denne anlagt Sag dømmes til Straf af Bøder eller Fængsel, hver Gang en særskilt Tilsidesættelse af Dommen foreligger. Saadan Sag kan dog ikke anlægges, naar Domhaveren i Mindelighed eller ved Anvendelse af ovennævnte Fremgangsmaade har opnaaet sin Ret eller Sikkerhed for den, ligesom i saa Fald en allerede anlagt Sag bliver at hæve og Fuldbyrkelsen af en idømt Straf undlades eller standses. At Domfældte har udstaaet Straf efter en i Medfør af nærværende Paragraf erhvervet Dom, udelukker ikke Domhaveren fra at anvende den i §§ 339—343 ommeldte Fremgangsmaade.

Naar Straffedom er afsagt over Domfældte, har Politiet paa Domhaverens Begæring at yde Bistand til hans Rets Gennemførelse ved at opsøge og fratage Domfældte de ham frakendte Ting, hindre ham i at foretage Overtrædelsehandlinger, tilintetgøre, hvad der er foretaget i Strid med Domhaverens Ret, og deslige.

§ 346.

Ved de foregaaende Paragraffers Forskrifter er der ikke gjort nogen Indskrænkning i Domhaverens Ret til at benytte de foreløbige Retsmidler for at sikre sig i Henseende til Dommens Efterkommelse.

Kapitel XXXI.

Fuldbyrdelse af Domme, der lyde paa Udredelse af Penge.

§ 347.

Domme, der lyde paa Betaling af Penge, kunne fuldbyrdes ved Eksekution i Domfældtes Formue. Med Hensyn til Bøder, der idømmes i borgerlige Retstrætter, følges de om Eksekution af Bødedomme gældende Regler, jfr. Lov om Strafferetsplejen §§ 384, 386 og 392.

Derimod kan Domfældte ikke underkastes Gældsfængsel.

Det har sit Forblivende ved de gældende Regler om Afsoning af Underholdsbidrag til usøgte Børn og lignende Ydelser af familieretlig Natur.

§ 348.

Eksekution kan kun udstrækkes til saa meget af Domfældtes Gods, som, efter Fradrag af, hvad der kan forudses at ville medgaa til Fyldestgørelsen af Trediemands fortrinligere Krav, i Henhold til stedfunden Vurdering behøves til Dommens Fyldestgørelse og til Dækning af de Omkostninger, som efter Domhaverens Paastand og Fogdens Skøn om dennes Rigtighed ville medgaa til Retsgebyrer eller andre nødvendige Udgifter, saasom ved det udlagtes Flytning, Opbevaring indtil Auktionen m. v.

For saa vidt Eksekutionen foretages for Honorar til Rekvirentens juridiske Konsulent, fastsættes dettes Størrelse af Fogden under Hensyn til Sagens Beskaffenhed og Ulejligheden med Inddrivelsen, selv om ingen Indsigelse mod Størrelsen af det fordrede Beløb fremsættes.

§ 349.

Eksekution iværksættes under lagttagelse af de i det følgende givne Regler, derved, at Fogden giver Domhaveren Udlæg til Forauktionering i Domfældtes rørlige eller urørlige Gods eller i ham tilkommende Rettigheder eller Fordringer paa andre, jfr. endvidere §§ 350, 403 og 404.

Er Godset behæftet eller i Forvejen udlagt til andre, kan der gives sekundært Udlæg deri.

Hvis rede Penge forefindes, blive disse umiddelbart af Fogden at udbetale Domhaveren til Dækning af eller Afdrag paa Fordringen. Domhaveren kan ikke vægre sig ved at modtage Betaling i forfaldne Fordringer paa ham selv, hvis Rigtighed anerkendes.

§ 350.

Udlæg kan gøres i Domfældtes Leje-, Forpagtnings- eller Fæsterettigheder eller i andre Brugsrettigheder over faste Ejendomme paa den Maade, at Ejendommen ved Fogdens Foranstaltning administreres til hans Fordel, og Indtægterne af den benyttes til hans Dækning paa samme Maade som ellers de ved Tvangsauktion indvundne Pengebeløb, alt for saa vidt saadant kan ske uden at krænke andres Ret.

§ 351.

Udlagt Gods ansættes under Fogedforretningen til den Værdi, hvortil det skønnes under sædvanlige Omstændigheder at kunne udbringes ved offentlig Auktion efter Fradrag af de med Auktionen og Inkassationen forbundne Omkostninger. Hvor Salg ved Auktion ikke finder Sted (§ 403), tages der Hensyn til de Omkostninger, som Salg paa anden Maade vil medføre. Ved Udlæg i Fordringer eller i Rettigheder eller i Indtægterne af faste Ejendomme finder ingen Vurdering Sted, men Udlæggets Omfang og Udstrækning bestemmes ved et Skøn under tilbørligt Hensyn til de med den benyttede Fremgangsmaade forbundne Udgifter og Omkostninger.

§ 352.

Domfældte eller den, der under Forretningen optræder paa hans Vegne, jfr. § 363, er berettiget til at paavise de Ting, i hvilke Eksekution skal ske, og Dom-

haveren kan ikke gøre Indvendinger herimod, naar blot de paaviste Genstande efter Fogedvidnernes Vurdering eller Skøn afgive en til det Beløb, der skal inddrives, svarende Sikkerhed.

Dog behøver Domhaveren ikke at modtage Udlæg i fast Ejendom, naar der kan paavises rørligt Gods eller Fordringer, hvoraf Fyldestgørelse kan faas, saavel som ej heller i Løsøregenstande, hvis Opbevaring eller Realisation maatte være særlig vanskelig, eller i Fordringer, som maa anses for omtvistede eller usikre. Ej heller kan Domhaveren nødes til at søge sin Fyldestgørelse paa anden Maade, naar der kan gives ham Udlæg til Forauktionering. For saa vidt andet Gods kan paavises, behøver han ikke at modtage sekundært Udlæg i Genstande, som i Forvejen ere udlagte til andre, eller hvorover andre have erhvervet Rettigheder, for hvilke Udlægshaveren maa staa tilbage.

§ 353.

Paaviser hverken Domfældte eller nogen paa hans Vegne Genstande, hvori Udlæg kan ske, tilfalder det Dombaveren at udvælge de Genstande, hvori han vil søge Fyldestgørelse.

Dog har Fogden herved at paase, at de for Domfældte mest undværlige Genstande først udlægges, saa at altsaa en Ejendoms nødvendige Besætning og de til dens Drift uundværlige Avlsredskaber saavel som Haandværksredskaber og andre til Domfældtes Næringsdrift uomgængelig fornødne Ting ikke udlægges, saa længe andre mere undværlige Genstande forefindes.

Gødning saavel som Straa og Hø samt Føde- og Sædekorn, for saa vidt til Ejendommens Drift findes fornødent, maa ikke ved Udlæg skilles fra Ejendommen, men bliver at betragte som et Tilbehør til den; ej heller maa Sæd paa Marken ombugges eller anden Afrøde indhøstes, førend den er moden hertil.

Det har endvidere sit Forblivende ved den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser om, at de befalede Brandredskaber ej kunne skilles fra Ejendommen.

§ 354.

Naar Fyldestgørelse søges paa den i § 350 omhandlede Maade, har Fogden at overgive Administrationen af vedkommende Ejendom til en af ham valgt Bestyrer og at paalægge Fæstere, Forpagtere, Lejetagere og andre at betale deres Afgifter til denne, samt i øvrigt at iværksætte de Trangsforanstaltninger, som ere fornødne, for at Ejendommens Frugter og Indtægter kunne komme Domhaveren til Nytte.

Den af Fogden indsatte Bestyrer aflægger til de af Fogden bestemte Tider til denne Regnskab for Indkomsterne af Ejendommen og afleverer Overskuddet til Fogden efter Fradrag af Driftsudgifter og øvrige Administrationsomkostninger, derunder hans eget Honorar.

For saa vidt Ejendommens Bestyrelse maatte give Underskud, hæfter Domhaveren herfor, og Fogden kan med Hensyn hertil afkræve ham en Sikkerhedsstillelse, naar han anser det fornødent.

Naar Domhaveren er bleven dækket for sin Fordring med paaløbende Renter og Omkostninger, overleveres Ejendommen igen til Skyldneren.

Alle Spørgsmaal angaaende Ejendommens Bestyrelse, Regnskabsaflæggelsen og den tvungne Administrations Ophør afgøres af Fogden, naar Domhaveren, Skyldneren eller andre i Ejendommen interesserede i den Anledning fremføre Klager eller Indsigelser.

§ 355.

Udlæg kan ikke gøres i de for Skyldneren og hans med ham samlevende Hustru og Børn fornødne Senge og Sengklæder samt nødvendigste Linned og Gangklæder.

Endvidere kan Skyldneren fordrø, at der skal levnes ham Genstande, som høre til de vigtigste Livsfornødenheder eller ere nødvendige til hans Næringsvejs Udøvelse, indtil et Vurderingsbeløb af 20 Kr. eller, dersom han er Familieforsørger, af 60 Kr. Disse Genstande er han selv berettiget til at undtage fra Udlæget efter eget Valg; er han ikke til Stede under Eksekutionsforretningen, bør der gives dem, der ellers ere til Stede i hans Hus, Anledning til paa hans Vegne at foretage et saadant

Valg. Denne Ret til at undtage Genstande indtil en vis Værdi fra Udlæget, indtræder dog ikke, naar Udlæg gøres for Skatter eller andre Afgifter til det offentlige, og kommer heller ikke til Anvendelse med Hensyn til Genstande, som ere særlig givne til Pant for den Fordring, -i Anledning af hvilken Udlæg søges.

§ 356.

Eksekution maa ikke gøres i over- eller underordnede Militæres Uniformstykker, Vaaben eller andre til deres tjenstmæssige Udrustning og Forsyning fornødne Genstande.

Ej heller maa Eksekution gøres i civile Embeds- eller Bestillingsmænds Embedsdragter eller i Genstande, som af dem holdes og bruges til deres Embeders eller Bestillingers Udførelse.

§ 357.

Eksekution kan kun gøres i Rettigheder, som paa den Tid, Forretningen foretages, alt ere erhvervede, derimod ikke i fremtidige Erhvervelser, saasom ventendes Arv.

Eksekution kan iværksættes i Dødfældtes Fordringer paa andre, selv om de ere betingede eller endnu ikke forfaldne, naar de dog kunne angives og betegnes med tilstrækkelig Bestemthed. Er Udlæg sket i falden Arv, kan Arvekravet ikke uden Dødfældtes Samtykke forauktioneres, forinden Arveparten kan fordres udbetalt.

Udlæg kan ikke gøres i det, som Skyldneren maatte kunne erhverve ifølge gensidig bebyrdende Kontrakt, der ikke endnu er fuldstændig opfyldt fra hans Side, naar det, der af ham skal ydes, er personligt Arbejde eller Tjeneste eller andet, som Udlægshaveren ikke er eller ved Udlægforretningen sættes i Stand til at give eller udføre.

Dog skal ovenstaaende Forskrift ikke medføre nogen Indskrænkning i den hidtil bestaaende Adgang til for Underholdsbidrag til uægte Børn og lignende Ydelser af familieretlig Natur at holde sig til Skyldnerens Arbejds- eller Tjenesteløn eller lignende Indtægt.

§ 358.

I saadant Gods, som ellers ifølge dets Natur kunde være Genstand for Eksekution, kan Udlæg ikke gøres, naar det ved Retshandler med Trediemand eller ved dennes Bestemmelser retsgyldig er fastsat, at Kreditorer ikke kunne søge Fyldestgørelse i Godset.

§ 359.

I endnu ikke forfalden Embeds- eller Bestillingsløn eller i lignende Indtægter samt i ikke forfaldne Ventepenge, Pensioner og hermed i Klasse staaende Understøttelser, som udredes af Statskassen, Kommunekasser eller andre offentlige Kasser, kan Udlæg ikke gives.

§ 360.

Undtagne fra Eksekution ere fremdeles: 1) De militære Underklassers Tjenestemolumenter i Overensstemmelse med Lov 21. Marts 1874 § 2, 2) Dagpenge og lignende Udredelser til Embedsmænd eller andre, som udføre offentlige Hverv, samt Rejseudgifter og Tærepenge, der ere udbetalte til indkaldte Vidner eller Synsmænd, 3) Underholdspenge, som ifølge Øvrighedsresolution, Forlig eller anden lignende Bestemmelse udredes til Hustruer eller Børn, 4) Understøttelse og Hjælp til trængende, som gives af det offentlige, Stiftelser eller andre veldædige Indretninger, 5) Midler og Penge, der udenrigs fra indsættes i Nationalbanken, samt Klasselotterigevinster, 6) Skipperens og Skibsmandskabets om Bord i Skibet værende Ejendele, som udkræves til Tjenesten om Bord, naar Skibet er udklareret for en Rejse og i øvrigt sejlfærdigt.

§ 361.

Livrenter, Overlevelsesrenter, Lavforsikringssummer og lignende mod Vederlag erhvervede Indtægter ere, for saa vidt ikke andet ved Retsforholdets Stiftelse retsgyldig er bestemt, ikke undtagne fra Eksekution, medmindre særlig Lovhjemmel derfor haves.

Kapitel XXXII.

Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme.

§ 362.

Er det fornødne Eksekutionsgrundlag til Stede, og finder Fogden ikke i øvrigt noget til Hinder for at efterkomme Begæringen om Eksekution, berammer han en Tid til Forretningens Foretagelse, saa vidt muligt i Overensstemmelse med Domhaverens Ønske.

Eksekutionsforretningen skal i Reglen begynde paa Domfældtes Bopæl, medmindre Fogden skønner, at der ifølge de foreliggende Omstændigheder er Anledning til Afvigelse herfra.

Naar Dommen lyder paa Udlevering eller Afstaaelse af Ting, kan Eksekutionsforretningen begynde, hvor disse forefindes.

Har Domfældte ingen Bopæl i Riget, kan Eksekutionsforretningen begynde, hvor Domfældte antræffes, eller hvor Ting, som kunne tjene til Fyldestgørelse, forefindes.

§ 363.

Forretningen kan ikke fremmes, medmindre der under den gives behørigt Møde fra Domhaverens Side.

Derimod kan den foregaa, selv om Domfældte ikke træffes til Stede. Dog skal i dette Tilfælde, hvis ingen anden fremtræder som befuldmægtiget til at give Møde for Domfældte, Fogden opfordre hans Hustru, Børn over 18 Aar, Tyende eller andre i hans Tjeneste staaende eller til Husstanden hørende voksne Personer, som ere til Stede, til at varetage hans Tarv under Forretningen. Ere saadanne ikke heller at antræffe, eller ere de uvillige til at optræde, rettes en lige Opfordring til hans Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbejdsherre, for saa vidt nogen af disse er til Stede.

§ 364.

Forretningen begynder med, at Fogden opfordrer vedkommende til ved Fordringens Fyldestgørelse og de Domfældte til Last faldende Omkostningers Betaling at afværge Eksekutionens videre Fremgang. Sker dette ikke, skrider Fogden efter Domhaverens nærmere Begæring til at foretage de fornødne Eksekutionshandlinger i Overensstemmelse med Kapitel XXXI.

§ 365.

Naar Domfældte ikke paaviser behørig Udlægsgenstande, er han efter Domhaverens Begæring pligtig paa Fogdens Forlangende at aabne sine Værelser og Gemmer, for at det kan ses, om heri indeholdes Genstande, som egne sig til Udlæg. I Vægningstilfælde, saavel som naar ingen træffes til Stede, der er i Stand til at efterkomme Forlangendet, kan Fogden skride til den fornødne Magts Anvendelse. I fornødent Fald er Fogden ligeledes beføjet til at undersøge Domfældtes Person, hvis der er Grund til at antage, at han har skjult Værdigenstande paa sig. Dog kan en saadan Undersøgelse alene ske efter en af Grunde ledsaget Kendelse.

§ 366.

Skyldneren er pligtig under Eksekutionsforretningen paa Forlangende at opgive redelig og overensstemmende med Sandheden, hvad han ejer til Fyldestgørelse af Fordringen, samt i øvrigt at meddele alle i saa Henseende fornødne Oplysninger. Er Skyldneren ikke til Stede, kan Rekvirenten begære Forretningen udsat og med et af Fogden bestemt Varsel lade ham tilsige til Møde, hvilket af Rekvirenten kan forlanges afholdt paa Fogdens Kontor.

Vægrer Skyldneren sig ved at fremkomme med Opgivelser og Oplysninger, eller undlader han uden lovligt Forfald at møde ved Forretningens Fortsættelse, kan Rekvirenten forlange ham hensat i simpelt Fængsel, indtil han opfylder sin Pligt i saa Henseende, dog ikke ud over 6 Maaneder.

§ 367.

Naar Skyldneren under en Eksekutionsforretning eller paa en Tid, da han maatte forudse en saadan, i egennyttig Hensigt for at unddrage sin Kreditor den ham tilkommende Fyldestgørelse, foretager noget, der gaar ud paa, at hans lovlige Ejendele eller Fordringer skulle unddrages fra at udlægges til paagældende Kreditor, bliver han at anse med Straf efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 260.

§ 368.

Fra Domfældtes Side kan der med den i § 329 givne Begrænsning fremsættes Indsigelser imod Eksekutionens Fremme enten i det hele eller for en Del eller paa den paastaaede Maade.

I Anledning af de fremsatte Indsigelser kan Domhaveren ytre sig.

Om nogen yderligere Ordveksling skal finde Sted, beror paa Fogdens Tilladelse.

§ 369.

Trediemand kan fremsætte Indsigelse imod Eksekutionen, naar dennes Foretagelse paa den paastaaede Maade vilde stride imod hans Ret. Han har i saa Fald blot at møde under Forretningen, fremsætte sin Indsigelse til Protokollen og søske Fogdens Kendelse, hvorefter den indtrædende Trediemand er at anse som Part i Forretningen.

§ 370.

Forhandlingerne for Fogden foregaa mundtlig.

Under Forhandlingerne for Fogden kan Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn eller personlig Afhørelse af Parterne ikke finde Sted, medmindre Fogden mener undtagelsesvis at burde tilstede det. Finder en saadan Bevisførelse Sted, foretages den efter de for Underretssager gældende Regler.

Enhører Hovedsagen under Underret, har Fogden at yde Parterne Vejledning i Overensstemmelse med Grundsætningerne i § 277.

§ 371.

I Fogedprotokollen optages:

- 1) Angivelse af Tid og Sted for Forretningen, Parternes Navne, Eksekutionsgrundlagets Beskaffenhed;
- 2) Betegnelse af Fogden og Vidnerne;
- 3) Beretning om Forretningens Gang i Almindelighed.

I Tilfælde af Tvist optages i Fogedprotokollen en ordret Angivelse af de fremsatte Paastande. Derhos lader Fogden i det Omfang, som af ham skønnes hensigtsmæssigt, Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng protokollere, dog ikke ordret, men kun efter deres væsentlige Indhold. Det tilførte oplæses og vedkendes.

§ 372.

Udsættelse kan kun undtagelsesvis gives under Forretningen, naar ikke Parterne ere enige derom.

Derimod kan Fogden beslutte eller tilstaa en Standsning i Forhandlingerne, naar Omstændighederne kræve det. Fogden har da paa Domhaverens Forlangende ved Bevogtning eller paa anden Maade at træffe de fornødne Foranstaltninger for at opretholde den samme Tilstand, indtil Forretningen atter fortsættes. Parterne skulle paa behørig Maade underrettes om Tiden herfor.

§ 373.

I opstaaende Tvistigheder afsiger Fogden Kendelse umiddelbart efter Forhandlingernes Slutning eller dog snarest muligt.

Kendelsen, der skal være ledsaget af Grunde, indføres fuldstændigt i Protokollen. Dens Fuldbyrkelse kan ikke hindres ved Anke eller Kære.

§ 374.

I Fogedprotokollen optegnes nøjagtigt alle de enkelte Genstande, hvori Udlæg gøres; ved hver enkelt Genstand tilføjes dens Værdi efter den stedfundne Ansættelse.

Fogden erklærer derefter til Protokollen de optegnede Genstande for udlagte til Domhaverens Fyldestgørelse og betyder Domfældte, at han fra nu af ikke uden at paadrage sig Strafansvar kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Udlægshaverens Ret. Er Domfældte ikke til Stede, gives der den eller dem, som i Henhold til § 363 tilkaldes paa hans Vegne, Paalæg om at give Domfældte en saadan Betydning, og efter Omstændighederne kan lignende Betydning gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det udlagte er.

§ 375.

Hvor der gives Udlæg i fast Ejendom, uden at der tillige gives Udlæg i dens Indtægter, forbliver den indtil Tvangsauktionen i Domfældtes Besiddelse, medmindre denne findes at ødelægge eller forringe Ejendommen, i hvilket Tilfælde den kan sættes under en af Fogden valgt Mands Bestyrelse.

Udlægsforretningen maa, for at kunne gøres gældende imod dem, der i god Tro ved Retshandler maatte erhverve Rettigheder over Ejendommen, tinglæses ved dennes Værneting.

§ 376.

Udlagt Løsøre maa, naar Udlægshaveren modsætter sig det, ikke forblive i Domfældtes Besiddelse, medmindre denne stiller antagelig Sikkerhed for dets Tilstedeblivelse i uforringet Stand; Udlægshaveren er selv berettiget til at tage udlagt Løsøre i sin Bevaring, dog, hvis det udlagtes Værdi betydeligt overstiger hans Fordring, eller Fogden i øvrigt finder Grund til at forlange saadant, kun imod Sikkerhedsstillelse.

Hvor udlagt Løsøre ikke lades tilbage i Domfældtes Besiddelse, og det heller ikke tages i Forvaring af Udlægshaveren, har Fogden at træffe de fornødne Foranstaltninger til det udlagtes Bevaring paa Domfældtes Bekostning.

§ 377.

Naar Gældsbreve udlægges til Forauktionering, maa de forsynes med en Paategning om Udlæget, hvis dette skal kunne gøres gældende imod Trediemand, der senere i god Tro har faaet Gældsbrevet overdraget til Ejendom eller Pant, eller imod Skyldneren, der senere i god Tro har ydet Betaling paa Kapitalen til den, hos hvem Udlæget er sket, mod Kvittering paa eller Udlevering af Gældsbrevet.

Hvor der gøres Udlæg i Fordringer af anden Beskaffenhed, maa der meddeles Skyldneren Underretning herom, da denne i Mangel heraf befris ved i god Tro at betale til den, hos hvem Udlæget er sket. Det samme gælder for Skyldneren efter et Gældsbrev for Rentebetalingers Vedkommende.

Med Hensyn til Udlæg i registreringspligtige Skibe har det sit Forblivende ved Reglen i Skibsregistreringslov 1. April 1892 § 49.

§ 378.

Kan den Ting, hvori Udlæg gøres, ikke overleveres til Udlægshaveren eller den Mand, som efter Fogdens Bestemmelse skal have den i Bevaring, paa Grund af Trediemands Ret til at besidde Tingen, bliver det efter Omstændighederne ifølge Udlægshaverens Begæring af Fogden at tilkendegive vedkommende Trediemand, at Domfældte ikke er beføjet til at modtage Tingen, naar Trediemands Ret til dens Besiddelse ophører.

§ 379.

Naar de i de foregaaende Paragraffer givne Bestemmelser ere iagttagne, bortfalder den Ret til efter lovlig Omgang at fyldestgøres af det udtagte, som Udlæget giver, ikke ved Skyldnerens paafølgende Død eller Konkurs, jfr. dog Konkurslovens § 23, eller ved senere af andre Kreditorer iværksat Udlæg, ligesom Skyldneren ej heller ved senere Retshandler gyldig kan overdrage Trediemand nogen mod Udlægshaverens Ret stridende Rettighed over det udlagte.

Dog taber Udlægshaveren i Løsøre, som er forblevet i Skyldnerens Besiddelse, sin af Udlæget flydende Sikkerhedsret over for Skyldnerens Kreditorer i Tilfælde af Konkurs eller senere Udlæg, naar han ikke inden 12 Uger efter Udlægsforretningens Slutning skrider til Tvangsauktion, eller faar det udlagte bragt ud af Skyldnerens Besiddelse, medmindre han ved Anke eller Kære eller Trediemands Ret har været hindret i at fremme Tvangssalget, eller Trediemands Ret er til Hinder for at betage Skyldneren Besiddelsen

§ 380.

Viser den stedfundne Tvangsauktion, at Udlægshaveren ikke bliver fyldestgjort af det udlagte, eller kan en Udlægshaver, der ikke har faaet tilstrækkeligt Udlæg til at dække sin Fordring, senere paavise Gods, hvori der kan gøres Eksekution, er han berettiget til at forlange Eksekutionsforretningen genoptaget og fortsat efter de oven for givne Regler. Omvendt er den, hos hvem Udlæget er sket, berettiget til at begære Forretningen genoptaget og det skete Udlæg i det hele eller for en Del hævet, naar den Fordring, hvorfor det er gjort, i det hele eller for en Del er bortfalden, efter at Udlæget er sket.

Ligeledes kan Fogden efter Domhaverens Begæring genoptage Eksekutionsforretningen og træffe ny Bestemmelse om Bevaringen og Administrationen af det udlagte, naar Tiden, som vil hengaa forinden Auktionen, betydeligt vil blive forlænget ved, at Anke eller Kære er rejst imod Udlægsforretningen, eller naar Domfældtes Forhold med Hensyn til udlagt Gods, som er forbleven i hans Besiddelse, giver Anledning dertil, eller naar Bekosteligheden ved det udlagtes Bevaring eller lignende Grunde opfordrer dertil.

§ 381.

Ogsaa i andre Tilfælde end de i § 380, jfr. § 379, 2det Stykke, nævnte kan Eksekutionsforretningen genoptages efter Begæring af Trediemand eller en af Parterne, naar alle vedkommende samtykke deri.

§ 382.

En sluttet Eksekutionsforretning kan paaankes eller paakæres overensstemmende med Reglerne i Kapitel XXXVII.

Kendelser, der afsiges af Fogden, kunne først gøres til Genstand for Anke eller Kære, efter at hele Eksekutionsforretningen er sluttet.

§ 383.

Anke eller Kære imod Eksekutionsforretningen maa i Reglen rejses inden 4 Uger, efter at Eksekutionsforretningen er endelig sluttet, eller, for saa vidt Eksekutionsgrundlaget paa lovlig Maade ophæves eller forandres, 4 Uger, efter at dette er sket.

Dog kan Landsrettens Justitiarius indtil et Aar efter Eksekutionsforretningens Slutning, efter et fra vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, tillade Anke eller Kære, naar ganske særegne Omstændigheder tale herfor.

Kapitel XXXIII.

Almindelige Bestemmelser for Tvangsauktion.

§ 384.

Udlæg til Forauktionering giver Ret til, efter de i det følgende opstillede Regler, at sætte det udlagte til offentlig Auktion og gøre sig betalt af Auktionssummen, jfr. dog § 403.

Med Hensyn til Forauktionering af haandfaet Pant forbliver det ved den gældende Ret, dog saaledes at Auktionen foretages af Fogden.

Det samme gælder om Forauktionering, foretaget af Statskassen som Pant-haver for krediterede Toldafgifter i de en Oplagshaver betroede Oplagsvarer, om Auktion, foretaget af Toldvæsenet i Medfør af Lov om Told- og Skibsafgifter 4. Juli 1863 § 50, og om den af Skipperen efter Søløv 1. April 1892 § 157 foranstaltede offentlige Auktion over oplagt Gods.

Bortsalg af udlagt Løsøre, hvis Vurderingssum under Udlægsforretningen ikke overstiger 100 Kr., foregaar paa samme Maade som Bortsalg af udpantet Løsøre indtil samme Værdi (§ 452).

§ 385.

Tvangsauktion over udlagt Gods foretages i Reglen af den Foged, som har iværksat Udlæget.

Auktionen bliver i Almindelighed at afholde i den Jurisdiktion, hvor Udlæget er sket. Dog er Rekvirenten, for saa vidt Udlæget er foretaget i en Landjurisdiktion, berettiget til at lade de udlagte Genstande bortsælge i den ved Udlægsstedet nærmeste Købstad eller Handelsplads eller, for saa vidt Løsøre angaar, med Fogdens Billigelse andet Steds.

Dette Steds Foged er da pligtig at afholde Auktionen; dog skal ogsaa den Foged, som har foretaget Udlæget, være beføjet til at afholde Auktionen, dersom Rekvirenten ønsker det, og han selv dertil er villig.

Den i Søløvens § 20, 5te Stykke, omhandlede Auktion foretages af Fogden paa Rederiets Hjemsted.

§ 386.

Ved Auktioners Afholdelse er særlig Tilkaldelse af Vidner ikke fornøden.

Politiet er forpligtet til paa Begæring at yde Fogden Bistand i Overensstemmelse med, hvad der i § 326 er bestemt.

§ 387.

Ved Begæringen om Tvangsauktion forholdes der efter de oven for i § 328 givne Regler, dog at her desuden Udskrift af Udlægsforretningen maa medfølge, medmindre Tvangsauktionen skal foretages af den samme Foged, som har foretaget Udlægsforretningen, i hvilket Tilfælde en simpel Paaberaabelse af Udlægsforretningen med Angivelse af dens Datum er tilstrækkelig.

§ 388.

Finder Fogden, at Grundlaget for Tvangsauktionen er i Orden, og at i øvrigt Intet er til Hinder for det udlagtes Forauktionering, har han at foretage de til Auktionens Afholdelse fornødne Skridt i Henhold til den fremsatte Begæring, navnlig ved at udstede de fornødne Bekendtgørelser angaaende Auktionen, i hvilken Anledning han kan afkræve Rekvirenten de nødvendige Oplysninger.

Det bliver at iagttage, at Auktionen ikke maa foregaa, førend den ordentlige Ankefrist af 4 Uger er udløben. Fremlægges Bevis for, at der inden denne Fristes Udløb af nogen af de oprindelige Parter lovlig er rejst Anke eller Kære mod Udlægsforretningen, enten selvstændigt eller som et Tilbehør til Dommen, bliver det udlagtes Forauktionering at stille i Bero.

Dog kan Fogden, naar de udlagte Genstande ere udsatte for Fordærvelse eller væsentlig Værdiforringelse ved at henligge saa længe, som Iagttagelsen af foranstaaende Bestemmelser vilde kræve, eller naar deres Bevaring er forbundet med uforholdsmæssig Bekostning, lade Auktionen afholde til et tidligere Tidspunkt, end de ovenangivne Regler hjemle.

§ 389.

Til Omkostninger ved Forauktioneringen regnes ikke blot de egentlige Auktionsudgifter, Gebyrer, Inkassationsaalær, Leje af Lokale, Bekostning ved Varernes Opbevaring og desl., men ogsaa Fogdens Udlæg til Porto, Bekendtgørelser m. v. Til Auktionsomkostningerne henregnes endvidere ved Tvangsauktioner over faste Ejendomme Udgifter ved disses Bestyrelse og Drift efter Udlæget indtil det endelige Salg, for saa vidt den, der har udredet dem, har Krav paa Andel i Købesummen.

Kapitel XXXIV.

Tvangsauktion over Løsøre.

§ 390.

Bekendtgørelse om Auktion over udlagt Løsøre skal ske mindst 8 Dage før Auktionens Afholdelse, jfr. dog § 384, sidste Stykke, og § 402. Den skal i det mindste 2 Gange indrykkes i den af Egnens offentlige Tidender, som ved Bekendtgørelse fra Justitsministeriet hertil bestemmes, saaledes at den første Bekendtgørelse sker med det nævnte Varsel og den anden en af de nærmeste Dage før Auktionen. Fremdeles skal der om Auktionen ske Opslag ved Plakater og foregaa offentligt Udraab, for saa vidt saadant paa Auktionsstedet er sædvanligt ved frivillige Auktioner.

§ 391.

Bekendtgørelsen skal indeholde tydelig og nøjagtig Angivelse af Tiden og Stedet, naar og hvor Auktionen holdes, samt en almindelig Betegnelse af de Genstande, som skulle bortsælges, med Fremhævelse af de særlig værdifulde iblandt dem.

§ 392.

Auktionsrekvirenten antager en Inkassator, som har at stille en af Fogden nærmere bestemt Sikkerhed. Det paahviler Inkassator at være til Stede ved Auktionen og afgøre, om han vil give den enkelte bydende Kredit eller ikke, samt at indkræve Auktionspengene.

Inkassator er som Selvskyldner ansvarlig for, at Beløbene af de af ham antagne Bud blive betalte, medmindre andet er vedtaget.

§ 393.

Fogden har at paase, at der ved Auktionsvilkaarene, som i øvrigt forfattes af Rekvirenten, indrømmes vederhæftige Købere den paa Egnen ved frivillige Auktioner sædvanlige Kredit, dog uden Fogdens Billigelse ikke ud over 3 Maaneder.

Det beror paa Auktionsrekvirenten, om han ved Auktionsvilkaarene vil paalægge Køberne at udrede Auktionsomkostningerne, eller om han vil fritage Køberne herfor og lade dem forlods udrede af Auktionssummen; i førstnævnte Tilfælde blive de at ansætte til visse Procent eller en vis Andel af hver Krone.

§ 394.

Trykte Auktionskataloger kunne udstedes af Rekvirenten med Fogdens Billigelse, naar denne efter Beskaffenheden eller Værdien af de Genstande, der skulle sælges, finder saadant stemmende med alle Parters Interesse, og udredes Udgifterne dertil i saa Fald af Auktionsbeløbet.

Finder Fogden ikke Udstedelse af trykte Auktionskataloger nødvendig, staar det dog enhver i Tvangssalget interesseret frit for paa egen Bekostning at udstede saadanne, dog inden for de Frister, som af Fogden bestemmes.

§ 395.

Ved Auktionens Begyndelse oplæses Auktionsvilkaarene, som tillige skulle opslaaes til almindelig Efterretning paa et iøjnefaldende Sted i Lokalet, eller, hvis Auktionen afholdes under aaben Himmel, da der, hvor den holdes eller begyndes. I trykte Auktionskataloger indføres Auktionsvilkaarene straks efter Titelbladet.

Naar dette er iagttaget, kunne de paa Auktionen bydende ikke paaberaabe sig Uvidenhed om Auktionsvilkaarene.

§ 396.

Fogden opraaer derefter de enkelte Genstande til Salg.

Ere Auktionskataloger eller specificerede Auktionsplakater udgivne, bortsælges Tingene i den Orden, disse angive, medmindre Fogden tilsteder Afvigelser herfra;

men i modsat Fald er Skyldneren berettiget til at bestemme den Orden, hvori de udlagte Genstande skulle oppraabes.

Ved hver enkelt Genstand optegnes i Protokollen eller det dertil hørende Auktionskatalog Auktionskøberens Navn og Budets Størrelse.

Hvis Betalingen erlægges kontant ved Hammerslaget, gøres derom Bemærkning.

§ 397.

Udlægshavere ere ingen Sinde berettigede til at modsætte sig, at ældre eller yngre Udlægshavere i samme Løsøre skride til Tvangsauktion efter de her opstillede Regler. Dog bør, hvor Auktionen afholdes ifølge Begæring af en yngre Udlægshaver, de af samme flydende Omkostninger ikke komme en ældre Udlægshaver til Skade, ligesom Beløbet bliver at anvende til hans Fyldestgørelse, forinden noget kan komme den yngre Udlægshaver til gode (jfr. neden for § 400.)

Det afgøres efter de hittil gældende Retsregler, om Panthavere kunne modsætte sig vedkommende Genstandes Realisation.

§ 398.

Naar Auktionen er holdt i Overensstemmelse med ovenstaaende Regler, er den med Hensyn til sit Udfald bindende for alle dem, hvis Rettigheder over det bortsolgte ifølge den borgerlige Rets Regler samt Bestemmelsen i § 397 ophøre ved Tvangssalget.

§ 399.

Inden 14 Dage henholdsvis efter Auktionen eller den fastsatte Kredittids Udløb har Inkassator at aflægge Regnskab til Fogden over Auktionsbeløbet og til ham at indbetale, hvad der efter Fradrag af, hvad der tilkommer ham selv, bliver tilovers. I Inkassationsaalær maa i Reglen ikke beregnes mere end 4 pCt. af de Beløb, hvorpaa der gives Kredit, og 2 pCt. af dem, der betales kontant; dog kan Fogden, naar Inkassationen skønnes ikke at kunne faas udført for denne Betaling, tillade, at Inkassationsaalæret sættes højere.

§ 400.

Fogden har derefter uden Ophold at udbetale Auktionsrekvirenten den ham tilkommende Del af Auktionspengene og at afgive det mulig tiloversblevne til Skyldneren, med mindre flere hos Fogden have anmeldt Krav paa Deltagelse i det ved Auktionen indkomne, eller det af Skøde- og Pantebøgerne, hvis Bestyrer Fogden har at afkræve Attest i saa Henseende, kan ses eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaring, af Fogden erfares, at saadant Krav haves.

I dette Tilfælde har Fogden at affatte et Udkast til Auktionssummens Fordeling mellem samtlige vedkommende ifølge deres Rettigheders Beskaffenhed.

§ 401.

Fogden skal ufortøvet meddele enhver af de i foregaaende Paragraf omhandlede Personer, som har bekendt Bopæl inden Riget, særskilt Underretning (§ 81) om, at Udkastet henligger til Eftersyn paa hans Kontor. Har nogen af de nævnte Personer ikke bekendt Bopæl inden Riget, er for hans Vedkommende offentlig Indkaldelse i den almindelige Tidende, som ved kgl. Anordning bestemmes til retslige Bekendtgørelser, tilstrækkelig, med mindre han har ladet møde ved Udlægsforretningen eller gjort Anmeldelse for Fogden ved en her i Riget bosat Fuldmægtig, i hvilket Tilfælde Underretning bør gives denne.

Fremkommer der ikke inden 4 Uger efter Underretningens Meddelelse eller efter Bekendtgørelsen Indsigelse imod Fogdens Udkast, iværksættes Fordelingen af Auktionsbeløbet, saa snart det er indkommet, i Overensstemmelse med Udkastet, dog uden at nogens Ret i øvrigt er prækluderet herefter. Opstaar der Tvist om Fordelingen, som det ikke lykkes Fogden ved sin Mægling at bilægge, henviser han de stridende Parter til almindelig Rettergang. Indsigelser mod Fordelingen, der ikke behørig følges inden 14 Dage, anses som ikke fremkomne.

Den Del af Auktionssummen, med Hensyn til hvilken ingen Uenighed er til Stede, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet; men den Del, som er Genstand for Tvist, tilbageholdes indtil Sagens endelige Afgørelse. Det paahviler Fogden at drage Omsorg for de indkomne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugtbargørelse i Mellemtiden.

§ 402.

Ere de udlagte Genstande udsatte for hurtig Fordærvelse eller Tab i Værdi, eller er deres Bevaring forbunden med uforholdsmæssig Bekostning, kan Fogden lade Auktion afholde med kortere Bekendtgørelsesfrister, end de angivne Regler medføre.

§ 403.

Er Udlæg foretaget i Værdipapirer, som have Kurs paa Københavns Børs, eller i udenlandske Statspapirer, Aktier og lignende Effekter, paa hvilke Kurs noteres paa fremmede Børs, har Fogden efter Udlægshaverens Begæring at besørge disse Effekter, der ikke blive at forauktionere, solgte ved et paalideligt Pengeinstitut.

§ 404.

Naar Udlæg er givet i Fordringer af anden Beskaffenhed end de i foregaaende Paragraf omhandlede, kan Udlægshaveren, i Stedet for at stille dem til Auktion, efterhaanden, som de forfalde, lade dem indkræve hos den eller dem, der ere pligtige at betale samme, ved en af ham antagen Inkassator, som har at stille en af Fogden nærmere bestemt Sikkerhed. Rekvirenten er pligtig snarest muligt at underrette Fogden om, hvem han har antaget til Inkassator.

Inkassator kan legitimere sig som berettiget til at indkræve Fordringerne ved en Udskrift af Udlægsforretningen, forsynet med Fogdens Paategning om, at han er antaget til og autoriseret som Inkassator. Gøres der Indsigelse mod det beregnede Inkassationssalær af nogen i Tvangssalget interesseret, fastsættes det af Fogden under Hensyn til det med Inkassationen forbundne Arbejde fra 2 til 6 pCt. af det indkomne Beløb.

§ 405.

De Pengebeløb, der indkomme, naar der gaas frem efter §§ 403 og 404, indbetales til Fogden, som derefter har at gaa frem efter Reglerne i §§ 400 og 401.

Kapitel XXXV.

Tvangsauktion over fast Ejendom.

§ 406.

Samtidig med, at Udlægshaveren indgiver Begæring om Auktion, har han til Fogden at afgive Udkast til Auktionsvilkårene, ledsaget af en Anmodning om, at Skyldneren saavel som den eller de, der i Egenskab af Pant- eller Udlægshavere eller af andre Grunde skulle tage Del i Auktionssummen, eller hvis Stilling som Brugs-havere, servitutberettigede eller desl. i øvrigt kan blive berørt ved Salget, maa blive indkaldte til et Møde. Med denne Anmodning skal der følge fornøden Attest af Skøde- og Pantebogen og Udskrift af det senest tinglyste Adkomstdokument. Hvor Ejendommen bestaar af flere Matrikelnumre, der ere behæftede paa samme Maade, er een Pantebogsattest tilstrækkelig for dem alle. Panteattesten og den nævnte Udskrift skal Retsskriveren levere inden 5 Dage efter Begæringen.

Naar ifølge en Udlægshavers Begæring om Tvangsauktion Indkaldelse til det i den følgende Paragraf ommeldte Møde har fundet Sted, kunne andre Pant- eller Udlægshavere, saa længe førstnævntes Forfølgning ikke er bortfalden, ikke begære Ejendommen stillet til Auktion (jfr. § 416), og en i fornævnte Tidsrum foretagen Arrest eller Eksekution i Ejendommen kan ikke paaføre Forfølgningshaveren eller andre i Tvangssalget interesserede nogen Udgift.

Dog skal en Panthaver, som foruden i selve den faste Ejendom har Pant i dertil hørende Besætning, Inventarium, Avl og Afgrøde, eller Maskiner, Driftsmateriel og Inventarium, eller noget herunder hørende, og som deri har gjort Udlæg forinden Auktionsvilkaarenes Vedtagelse, kunne fordrø, at en Auktion, der af en anden Kreditor er begært afholdt over Ejendommen uden saadant Tilbehør eller kun med en Del deraf, skal omfatte de til ham pantsatte Løsørengstande af omhandlede Art. Paa Auktionen optraades da Ejendommen alternativt, nemlig først uden det nævnte Tilbehør, og uden at der paalægges Køberne de ved Udlæget heri foraarsagede Omkostninger, og dernæst med saadant Tilbehør og saaledes, at de nævnte Omkostninger paalægges Køberen.

§ 407.

Naar Fogden har modtaget behørig Begæring om Tvangsauktion efter § 406, 1ste Stykke, har han med 14 Dages Varsel at indkalde de i foregaaende Paragraf nævnte Personer til et Møde paa hans Embedskontor eller Tingstedet.

Indkaldelsen sker ved, at der gives Skyldneren og dem, hvis Interesse i Tvangsalget kan ses af Pantebogsattesten eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaringer, kommer til Fogdens Kundskab, særskilt Underretning, for saa vidt de eller de for dem ved Udlægsforretningen mødte eller særlig opgivne Fuldmægtige have bekendt Bopæl inden Riget (§ 81). Har nogen af de paagældende ikke bekendt Bopæl inden Riget, eller finder Fogden i øvrigt paa Grund af de foreliggende Omstændigheder Anledning dertil, sker Indkaldelsen tillige ved en almindelig Opfordring til at melde sig, som indrykkes efter Fogdens nærmere Bestemmelse indtil 3 Gange i de i §§ 401 og 390 nævnte Tidender.

Indkaldelsen skal indeholde Oplysning om Auktionsrekvirentens eller hans Fuldmægtigs Navn og Adkomst til at stille Ejendommen til Salg. tydelig Betegnelse af Ejendommen efter Beliggenhed og Størrelse, Angivelse af Ejerens Navn samt Tilkendegivelse om, at Udkast til Auktionsvilkaarene, af hvilke enhver mod sportelmæssig Betaling kan faa Udskrift, henligger til Eftersyn for vedkommende paa Fogdens Kontor. Auktionsrekvirenten har at tilstille de foran ham berettede, hvem særskilt Underretning gives, en Afskrift af hans Udkast til Auktionsvilkaarene; at dette er sket, bliver i fornødent Fald at godtgøre paa Mødet.

Derhos skal Tid og Sted for Mødet angives med tilstrækkelig Bestemthed og Nøjagtighed, ligesom det i Indkaldelsen udtrykkelig skal bemærkes, at den, der udelbiver, udsætter sig for at miste den Indflydelse paa Auktionsvilkaarenes Affattelse, som han ellers kunde udøve.

§ 408.

I Auktionsvilkaarene skal der, hvis ikke saavel Skyldneren som alle de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer samtykke i en anden Fremgangsmaade, tilstaa Køberen en passende Frist til Tilvejebringelsen af den Del af Købesummen, som skal udbetales. For en Trediedel af dette Beløbs Vedkommende skal Fristen i det mindste være 3 Maaneder fra Auktionens Datum; men med den Del, der overstiger fornævnte Trediedel, skal der gives Henstand til den første 11. Juni eller 11. December Termin, som indtræffer mindst 3 Maaneder efter foranførte Trediedels Forfaldsdag. Omkostningerne ved Auktionen, som blive at udrede af Køberen, medmindre han ved Auktionsvilkaarene er fritaget herfor, kunne fordres betalte inden 8 Dage.

Enhver af de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer er pligtig at finde sig i, at der i Auktionsvilkaarene indrømmes de ovennævnte Betalingsfrister med Hensyn til hans Andel i Auktionsudbyttet, ligesom han kan gøre Krav paa, at Auktionsrekvirenten for sit Vedkommende underkaster sig dem.

Derimod staar det enhver af de nævnte Personer med Hensyn til hans Andel af Auktionssummen frit for at indrømme længere Betalingsfrister, give Tilsagn om Prioriteters Henstaaen i Ejendommen eller i andre Maader tilstaa Køberen lempeligere Vilkaar. Det bliver i saa Fald paagældendes egen Sag at paase, at der i Auktionsvilkaarene optages fornøden Tilkendegivelse herom, eller at saadant sker ved et Tillæg til disse eller ved en Tilførsel i Auktionsprotokollen enten i det i § 407 omtalte Møde eller i de senere Møder.

Den, som er kontraktmæssig forpligtet til at lade sin Pantefordring, uanset Ejendommens Salg, forblive indestaaende i den, har ikke noget Krav paa Fyldestgørelse af Auktionsudbyttet, men kun paa, at hans Ret bevares. Paa den anden Side kan selvfølgelig ingen Panthaver derved, at den pantsatte Ejendom sættes til Tvangsauktion, tvinges til at modtage Betaling, førend hans Fordring efter de almindelige Regler er forfalden.

Naar ikke andet med fælles Samtykke vedtages, har Køberen at forrente Auktionskøbesummen med den hver enkelt Panthaver lovlig tilkommende Rente og, for saa vidt Købesummen mere end dækker samtlige Prioriteter, for det overskydende Beløbs Vedkommende med 4 pCt. fra Hammerslagets Dato at regne.

§ 409.

Dersom der paahviler Ejendommen Grundbyrder, Udredelse af Livrente, Afgægt eller lignende Forpligtelser, som have Prioritet forud for al Pantegæld, bliver Ejendommen, medmindre den dertil berettigede samtykker i andet, at opraabe med Forpligtelse til at udrede saadan Byrde uden for Købesummen. De Ydelser af den nævnte Art, der ere forfaldne inden den endelige Auktion, paalægges det Køberen at betale inden 14 Dage fra Hammerslaget, eller, for saa vidt dette gives paa Approbation, efter at saadan er meddelt.

Have saadanne Byrder sekundær Prioritet, opraabes Ejendommen først med Forpligtelse til at overtage og udrede dem som anført uden for Købesummen. Opnaas derved ikke et til fuld Dækning af de forud prioriterede Krav tilstrækkeligt Bud, sker nyt Opraab uden saadan Forpligtelse. Byrden vil da være at omsætte til Kapitalværdi efter Lovgivningens almindelige Regler, og den berettigede have Ret til Dækning af Købesummen, saa vidt tilstrække kan, forud for de senere Prioritetshavere, saaledes at Udbetaling finder Sted til de i forrige Paragraf fastsatte Tider og med Rente af 4 pCt. fra Hammerslagets Dato. Paa lignende Maade forholdes med Hensyn til Brugsretigheder, Servitutter o. desl., saaledes at deres Kapitalværdi i fornødent Fald ansættes ved Skøn af Fogden, efter at alle vedkommende have haft Lejlighed til at udtale sig desangaaende.

Dersom der paahviler Ejendommen betingede eller uvisse Fordringer, kan den berettigede fordre, at der af Købesummen og efter Prioritetens Beskaffenhed afsættes det fornødne Beløb til hans Fyldestgørelse. Det afsatte Beløb, der indbetales til Fogden, frugtbares af denne (jfr. § 427).

§ 410.

I Auktionsvilkaarene bør der optages det fornødne angaaende den Sikkerhedsstillelse, som kan fordres af den bydende, dersom han vil nyde godt af de i § 408 omhandlede Henstande.

Hvis Ejendommen skal overleveres, inden Betaling finder Sted, bør der stilles Sikkerhed for en Trediedel af det Beløb, som Auktionskøberen er pligtig at udbetale, foruden for de af Auktionen flydende Omkostninger. Dersom der med Ejendommen sælges Besætning, Inventarium, Avl, Afgrøde, Driftsmateriel, Maskiner eller andet Løsøre, som efter Fr. 28. Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153 kan pantsættes i Forening med Ejendommen, skal Sikkerheden dog mindst omfatte det fulde Beløb af disse Genstandes Vurderingssum under Fogedforretningen, og for Avl og Afgrøde, som da ikke var høstet, det Beløb, hvortil Værdien af samme ansættes af Fogden efter Raadførelse med de interesserede. For Købstadejendomme skal Sikkerheden mindst svare til den halvaarlige Lejeindtægt og for bortforpagtede Ejendomme mindst til 1 Aars Forpagtningsafgift.

Saafernt Ejendommen ikke skal overleveres, inden Købesummen er berigtiget, kan der kun fordres Sikkerhed for en Fjerdedel af det Beløb, som Køberen skal udbetale, foruden for Auktionsomkostningerne. Sikkerheden bør bestaa i indenlandske Værdipapirer, der have Kurs paa Københavns Børs, eller i Panteobligationer i faste Ejendomme, som fyldestgøre, hvad der efter de gældende Regler kræves til umyndiges og offentlige Stiftelsers Midlers Betryggelse. Fogden kan tilstaa den bydende en kort Frist af indtil 8 Dage til at tilvejebringe Sikkerheden, naar der kun ikke mangler Sikkerhed for de Omkostninger, som maatte flyde af, at der maa afholdes en ny Auktion.

Medens enhver af de i Salget interesserede er pligtig at lade sig nøje med foranførte Sikkerhed, staar det derimod til enhver af dem for sit Vedkommende ganske at frafalde Fordring paa Sikkerhed eller at lade sig nøje med en ringere reel Sikkerhed eller med blot personlig Sikkerhed.

Hvis paagældende ikke har ladet Tilkendegivelse herom optage i Auktionsvilkaarene, kan han ved selve Auktionen før eller efter Budenes Modtagelse afgive sin Erklæring herom.

§ 411.

Ligesom Rekvirenten har at iagttage de oven for i §§ 408—410 givne Regler, saaledes er saavel han som enhver anden af de i Tvangssalget interesserede Personer ubeføjet til uden Nødvendighed i Auktionsvilkaarene at optage eller til dem at lade tilføje andre usædvanlige eller byrdefulde Betingelser, som kunne antages at ville afskrække Køberne.

§ 412.

I det i § 407 omhandlede Møde have de indkaldte at fremkomme med deres Indsigelser imod eller Ændringsforslag til det af Rekvirenten gjorte Udkast til Auktionsvilkaar saavel som med de Tilføjelser, som enhver for sit eget Vedkommende vil have optaget i Auktionsvilkaarene. Dog er hermed ikke sigtet til den eller dem, som anse sig ejendomsberettigede til det udlagte eller tro sig i Besiddelse af Servitutter, Grundbyrder eller lignende Rettigheder over Ejendommen, for saa vidt disse skulle gaa forud for alle dem, der skulle have Dækning gennem Tvangssalget.

§ 413.

Fremkommer ingen Indsigelse eller anden Bemærkning fra nogen af de indkaldte eller andre, som møde for at varetage deres Tarv i Anledning af Salget, anses de samtlige at vedtage, at Tvangssalget ogsaa for deres Vedkommende skal foregaa i Henhold til det fremlagte Udkast til Auktionsvilkaar. Dog har Fogden paa Embeds Vegne at paase, at Auktionsvilkaarene ikke vilkaarlig afvige fra de i §§ 408—411 givne Regler, medmindre udtrykkelig Samtykke hertil haves fra alle vedkommende, og at der ikke i Auktionsvilkaarene indsættes Bestemmelser, som ere i Strid med de ifølge Panteattesten bedre prioriterede, ikke mødende Panthaveres Rettigheder. Han har fremdeles at sørge for, at Størrelsen af de Omkostninger, Restancer og mulige andre Ydelser, som det paalægges Køberen at udrede uden for Købesummen, oplyses og udtrykkelig opgives, i alt Fald ved Angivelse af deres højeste Beløb.

Fremsættes der Indsigelser, Ændringsforslag eller Begæringer om Tilføjelser til det forelagte Udkast til Auktionsvilkaar, skal Fogden ved sin Mægling søge at tilvejebringe Enighed om Auktionsvilkaarene; men lykkes dette ikke, har han, efter at Parterne have ytret sig, at afgøre den opstaaede Tvist ved en Kendelse, der afsiges snarest muligt, samt derefter at drage Omstorg for, at Auktionsvilkaarene affattes i Overensstemmelse med den trufne Afgørelse.

Fogden kan, dersom Auktionsvilkaarene ikke skønnes at kunne endelig fastsættes i det i § 407 omhandlede Møde, tilstaa de fornødne Udsættelser, som i Reglen ikke maa overstige 8 Dage. Fremkommer der Paastande om at forandre Rekvirentens Udkast til Auktionsvilkaarene til Skade for nogen indkaldt, som ikke har givet Møde, skal Fogden udsætte Sagens Afgørelse til et følgende Møde, til hvilket de paagældende udeblevne, som have bekendt Bopæl inden Riget, særlig skulle kaldes, samtidig med at det meddeles dem, hvilke Paastande der ere fremsatte. Udeblive de da, anses de at samtykke i, at Paastanfen tages til Følge. Har nogen af de paagældende ikke bekendt Bopæl her i Riget, er for hans Vedkommende offentlig Indkaldelse med 8 Dages Varsel i den i § 401 ommeldte Tidende tilstrækkelig.

§ 414.

Er der Uenighed om, hvor vidt eller i hvilken Orden paagældende skulle fyldestgøres i Auktionssummen, kan det undlades i Auktionsvilkaarene at optage nogen Angivelse af, til hvem af dem der skal betales; men det kan, naar Fogden finder Grund til at give herom nedlagt Paastand Medhold, i Stedet for bestemmes, at den

omstridte Del af Købesummen skal indbetales til Fogden, som i saa Fald har at forholde sig efter de neden for i § 427 givne Forskrifter, samt derhos tillige har at drage Omsorg for at indkræve Beløbet, i fornødent Fald ad Rettens Vej ved en dertil af ham antagen Sagfører.

§ 415.

Særskilt Vurdering af Ejendommen til Auktionsefterretning finder kun Sted, naar det i det i § 407 omhandlede Møde vedtages, eller i Tilfælde af Tvist af Fogden kendes nødvendigt. Han udmelder i saa Fald tvende kyndige Mænd til at beskrive og vurdere Ejendommen. Personer, som bo uden for Retskredsen, kunne udmeldes, saafremt der ikke i denne findes de fornødne sagkyndige. For Udmeldelsen bliver i intet Tilfælde at erlægge Betaling, hvorimod Mændene have Krav paa Betaling efter § 11 i Lov om Udlaan af umyndiges Midler af 19. Marts 1869. Forretningen bør af Mændene fremmes saa hurtigt som muligt og kan foretages med Aftens Varsel til Ejeren, givet paa Ejendommen, selv om han ikke der er til Stede. Den afgives skriftlig under Eds Tilbud og kan udfærdiges uden Brug af Stempel. Auktionsrekvirenten har at tilvejebringe og tilstille Mændene de nødvendige Oplysninger.

§ 416.

Naar Auktionsvilkaarene ere fastsatte enten ved Overenskomst eller ifølge Fogdens Kendelse, kan, foruden Auktionsrekvirenten, enhver Udlægshaver og enhver Panthaver, hvis Fordring er forfalden, fordre, at der skrives til Auktion i Henhold til den begyndte Forfølgning, og med den af samme følgende Retsvirkning. Det samme gælder, hvis Auktionsrekvirenten frafalder Forfølgningen paa det i § 407 omhandlede eller et senere i Henhold til § 413 afholdt Møde.

Hverken Rekvirenten eller den Udlægs- eller Panthaver, som, efter at den oprindelige Rekvirent har frafaldet Forfølgningen, begærer samme fremmet, kan paaføre de Fordringshavere, der have Prioriteter eller reelle Rettigheder forud for ham, nogen Udgift i Anledning af Forfølgningens Fremme, men maa selv bære de herved foranledigede Omkostninger, saafremt disse ikke kunne dækkes af Auktionsudbyttet uden Tab for de fortrinsberettigede. For Omkostningerne vil den paagældende have at stille Sikkerhed efter Fogdens Bestemmelse.

§ 417.

Fogden har, saasnart Auktionsvilkaarene ere fastsatte, af egen Drift og uden yderligere Opfordring at tillyse Auktionen.

Dette sker ved, at en Bekendtgørelse af det i næste Paragraf angivne Indhold 3 Gange indrykkes i den til retslige Bekendtgørelser bestemte almindelige Tidende samt uden for Kjøbenhavn tillige i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad med et Varsel af mindst 14 Dage fra den første Indrykkelse at regne. Fogden kan derhos, naar det af nogen vedkommende forlanges, og han finder det tjenligt, ogsaa foranstalte Auktionen bekendtgjort i andre Aviser, endogsaa udenlandske.

Bortfalder Auktionen, har Fogden at aflyse den ved Bekendtgørelse een Gang i de nævnte indenlandske Blade.

§ 418.

Bekendtgørelsen skal indeholde en nøjagtig Betegnelse af Ejendommen og Ejerens Navn, dens Størrelse, Beliggenhed og andre Forhold, som kunne antages at have væsentlig Indflydelse paa Værdien, naar og hvorledes Ejendommen kan tages i Øjesyn, samt derhos en tydelig Angivelse af Tid og Sted for Auktionens Afholdelse.

Tillige skal Bekendtgørelsen indeholde Oplysning om, hvor Auktionsvilkaarene og Vurderingsforretningen, for saa vidt en saadan er optaget, henligge til Eftersyn for lysthavende.

§ 419.

Paa Auktionsdagen kan der vel modtages Erklæringer om Lempelser i Udbetaling, i Betalingsfrister, i Sikkerhedsstillelse o. s. v. og af Fogden gøres Bemærkninger vedkommende Ejendommens Tilstand eller om andre faktiske Forhold eller

derved nødvendiggjorte Tillæg til eller Forandringer i Auktionsvilkaarene, men ikke fremsættes Indsigelse imod disse, saaledes som de ere fastsatte i Henhold til § 413, undtagen for saa vidt der ankes over, at Fogden ikke herved har iagttaget, hvad der paaligger ham at paase efter den nævnte Paragrafs første Stykke. Fremsættes saadan Anke, skal Fogden, for saa vidt det rejste Spørgsmaal ikke i Medfør af § 414 udskydes til senere Afgørelse, afgive sin Kendelse for, hvorvidt han anser Anken beføjet, og hvorledes i bekræftende Fald Auktionsvilkaarene ville være at ændre. Heller ikke kan det formenes dem, der ville fremkomme med de i § 412, 2det Punktum ommeldte Paastande at fremsætte saadanne, der da kunne imødegaaes af andre vedkommende, dog uden at der kan afsiges Kendelse om andet end om, hvorvidt Auktionen desuagtet kan fremmes eller ikke. Saadanne Paastande kunne dog efter Omstændighederne give Hjemmel for Fogden til efter vedkommendes Begæring eller af egen Drift at udsætte Auktionen. Afsiges Fogdens Kendelse i de ovennævnte Tilfælde ikke straks under Auktionen, blive de paagældende af ham med Aftens Varsel at indkalde til at paahøre Kendelsen, og, for saa vidt Auktionen derefter skal fremmes, berammes samtidig, medmindre Anke eller Kære paa Stedet erklæres og paa Forlangende Sikkerhed stilles for det ved Auktionens Udsættelse forvoldte Tab, Tiden og Stedet, da Auktionen atter skal afholdes. Bekendtgørelse herom sker med 8 Dages Varsel i de i § 417 nævnte indenlandske Blade.

Ved Auktionens Begyndelse oplæses Auktionsvilkaarene, Panteattesten og saa meget af tidligere Protokolliførsler eller af andre Dokumenter, som Fogden finder fornødent at meddele de lysthavende, medens de øvrige Salget vedkommende Dokumenter bør være til Stede og til lysthavendes Eftersyn.

§ 420.

Ejendommen opraaes derefter enten delvis eller samlet og enten med eller uden Alternativer, eftersom Vilkaarene give Anledning til. Budene optegnes, efterhaanden som de gøres, enten i Protokollen eller paa et særskilt Ark med Tilføjelse af de bydendes Navne. Hvis Størrelsen af det mindste Overbud ikke er fastsat i Auktionsvilkaarene, staar det til Fogden at fordre, at Overbud skulle have en i Forhold til Genstandens Betydenhed passende mindste Størrelse, ligesom Fogden i det hele har at lede Auktionen og sørge for, at denne fremmes med Ro og Orden og uden unødvendigt Ophold. Naar ingen efter derom 3 Gange gentagen Opfordring gør Overbud, standses Opraabet, og Resultatet indføres i Protokollen. Der gives vedkommende Lejlighed til at gøre de Bemærkninger med Hensyn til Sikkerhedsstillelse, ny Auktion, Auktionens Hævelse og deslige, hvortil der maatte være Anledning, og Fogden afgør derefter det fornødne, dersom det behøves, ved en Kendelse. Hvis Salg skal finde Sted, bekræftes det vedkommende Bud ved Hammerslag.

- § 421.

Enhver, som ifølge § 416 kan fordre Auktionens Frømme, har, for saa vidt han ifølge sin Fordrings Beskaffenhed kan antages at ville faa Del i den budne Købesum, Ret til, dersom andet ikke er vedtaget ved Auktionsvilkaarenes Fastsettelse, at gøre Fordring paa, at Hammerslag gives den højstbydende, som kan tilfredsstille de Fordringer, der lovmedholdelig stilles med Hensyn til Sikkerheden for Budets Opfyldelse. Fremsættes en saadan Fordring ikke, og Rekvirenten ikke hører til dem, der ville faa Del i den budne Købesum, hæves Auktionen ved en af Fogden afsagt Kendelse, og det paahviler Rekvirenten at udrede de med Auktionen forbundne Omkostninger. Ligeledes hæves Auktionen, naar intet Bud gøres, medmindre anden Auktion er begæret i Overensstemmelse med den følgende Paragraf. Den afsagte Kendelse kan om fornødent eksekveres hos Rekvirenten.

§ 422.

Dog kan Skyldneren saavel som enhver af dem, hvis Rettighed over Ejendommen ved Tvangssalg vil bringes til at ophøre, for saa vidt der ved første Auktion intet Bud sker, eller han ikke ifølge det skete Bud vil faa fuld Dækning for sit Krav, fordre en anden Auktion afholdt, naar han straks paa Auktionsstedet erklærer saa-

Bilag til Bet. o. Lovf. om Rettens Pleje.

dant, imod at han stiller Sikkerhed for Betalingen af de af den ny Auktion flydende Omkostninger, for saa vidt disse ikke maatte blive dækkede ved et højere Bud. Flere Auktioner afholdes ikke, medmindre alle de, som ifølge § 416 kunne fordre Auktionens Fremme, samtykke heri, i hvilken Henseende bemærkes, at de, der ikke gøre Indsigelse, anses at samtykke. Gøres paa anden eller en senere Auktion intet Bud, eller fremsættes der ikke af nogen dertil berettiget Fordring paa Hammerslag, hæver Fogden Auktionen ved Kendelse som i § 421 foreskrevet.

Den, som er højstbydende ved første Auktion, er, dog ikke i længere Tid end 6 Uger, bunden ved sit Bud for det Tilfælde, at der ikke ved anden Auktion skulde ske lige saa højt eller højere Bud, eller det skete Bud formedelst manglende Sikkerhedsstillelse ej kan antages. Gives der ved anden Auktion hverken Hammerslag til ham eller til nogen anden, er den højstbydende ved første Auktion løst fra sit Bud, og Forpligtelse til at vedstaa Budet paahviler heller ikke den eller de højstbydende ved anden Auktion.

§ 423.

Naar en anden Auktion skal finde Sted, maa herom udgaa en ny Bekendtgørelse med 14 Dages Varsel, der i det mindste indrykkes een Gang i de i § 417 nævnte offentlige Blade.

Det skal i Bekendtgørelsen udtrykkelig bemærkes, at det er anden og sidste Auktion.

§ 424.

Enhver Pant- eller Udlægshaver er, for saa vidt han under Auktionen har gjort det højeste Bud og herved vil faa Andel i Auktionssummen uden dog fuldt ud at fyldestgøres, berettiget til at forlange sig Ejendommen udlagt for dette, naar han paa Auktionen, forinden Adgang til at byde er sluttet, tilkendegiver denne Hensigt og derved giver fornøden Opfordring til at gøre Overbud. Han har da at forlange Auktionen standset og derefter med Udskrift af det stedfundne samt med Bevis for, at han har opfyldt Auktionsvilkaarene, at henvende sig til Fogden for af denne at faa sig Ejendommen udlagt paa hidtil gældende Maade.

§ 425.

Den højstbydende har ikke ved nogen af Auktionerne Ret til at fordre Hammerslag.

Den i Auktionsvilkaarene betingede Sikkerhedsstillelse (jfr. § 410) kan først forlanges, naar Hammerslag tilbydes; dog kan Fogden, naar der af vedkommende fremsættes Paastand herom, forlange, at ubekendte eller uvederhæftige Personer straks skulle stille en mindre Sikkerhed efter Fogdens Skøn, hvis deres Bud skal komme i Betragtning.

§ 426.

Den, der har erholdt Hammerslag, er forpligtet til at berigtige Købesummen ved Betaling enten umiddelbart til de i Auktionsvilkaarene angivne Personer eller til Fogden, dersom dette maatte være bestemt i Henhold til § 414. Det først forfaldende Afdrag paa Købesummen erlægges, for saa vidt ikke andet er bestemt i Auktionsvilkaarene, eller for saa vidt ikke Samtykke fra vedkommende til Udsættelse eller til paagældende Prioritets Overtagelse haves, til den eller de først berettigede, for saa vidt tilstrække kan, og anvendes saaledes i Almindelighed først til Dækning af resterende Skatter og Afgifter, hvis Prioritet er bevaret, og som ikke ere betingede udradede uden for Købesummen.

§ 427.

I det Tilfælde, at Betalingen efter § 414 skal erlægges til Fogden, har denne snarest muligt, efter at Hammerslag er givet, at gøre et Udkast til Auktionssummens Fordeling imellem de i Tvangssalget interesserede Personer, hvilke derpaa med 14 Dages Varsel indkaldes til et Møde. Indkaldelsen, der skal indeholde Tilkendegivelse om, at Udkastet ligger til Eftersyn paa Fogdens Kontor, hvor enhver vedkommende mod sportelmæssig Betaling kan faa en Afskrift af det, sker ved en almindelig Op-

fordring til at melde sig, som indrykkes een Gang i den til retslige Bekendtgørelser bestemte almindelige Tidende, hvorhos der bliver at give dem, hvis Interesse i Tvangsalget kan ses af Skøde- og Pantebøgerne, eller paa anden Maade, saasom ved de tidligere stedfundne Forhandlinger, er kommen til Fogdens Kundskab, særskilt Underretning, for saa vidt de have bekendt Bopæl inden Riget (§ 81).

Fremkommer der i det berammede Møde ingen Indsigelse mod Fogdens Udkast, foretages Fordelingen af Købesummen, efterhaanden som den indkommer, i Overensstemmelse med det, dog uden at herved nogens Ret til Del i den i øvrigt prækluderes.

Fremsættes derimod Indsigelser, og lykkes det ikke Fogden ved Mægling at tilvejebringe Enighed, henviser han de stridende Parter til almindelig Rettergang. Forfølges en gjort Indsigelse ikke behørig inden 4 Uger, anses den som ikke fremsat.

Den Del af Auktionssummen, med Hensyn til hvilken ingen Indsigelse er fremsat, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet, men den Del af den, som er Genstand for Tvist, tilbageholdes, for saa vidt den er indkommen eller maatte indkomme, indtil Sagens endelige Afgørelse.

Fogden har at sørge for de indkomne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugtbargørelse i Mellemtiden.

§ 428.

I Tilfælde af, at Auktionskøberen ikke efterkommer Auktionsvilkaarene, er Rekvirenten saavel som enhver af de Personer, som ifølge deres Fordringers Beskaffenhed have Krav paa at faa Del i Købesummen, berettiget til at fordrø, at Ejendommen sættes til en eneste Auktion paa Auktionskøberens Risiko og Regning, i Henshold til de vedtagne Auktionsvilkaar med de af Forholdets Natur flydende Lempelser, saaledes at han bliver pligtig at tilsvare, hvad der maatte bydes mindre, uden at have Krav paa, hvad der maatte bydes mere end Auktionskøbesummen.

Fogden har paa vedkommendes Begæring at tillyse Auktionen i Overensstemmelse med de for den anden Auktion i § 423 givne Regler.

Ovenanførte Fremgangsmaade udelukker ikke, at enhver af de til Deltagelse i Auktionskøbesummen berettigede for sin Del, eller efter Omstændighederne Fogden paa samtliges Vegne, anvender eller lader anvende almindelig Retsforfølgning imod Auktionskøberen.

§ 429.

Fogden har at udstede Auktionsskøde til Køberen paa Tvangsauktionen, eller hvem denne har overdraget sin Ret, naar de for Skødes Erholdelse i Auktionsvilkaarene satte Betingelser ere opfyldte, eller Bevis føres for, at alle vedkommende have faaet, hvad der tilkommer dem, eller de samtykke i, at Skøde maa udstedes. Oplyses det for Fogden, at en Kreditor, der efter tinglæst Forskrivning eller Udlæg har Krav paa Dækning af Købesummen, trods lovligt Tilbud har vægret sig ved eller erklæret sig ude af Stand til at meddele behørig Kvittering til Udslettelse i Pantebogen, eller at han hverken har Bopæl her i Riget eller har opgivet nogen her bosiddende Person som befuldmægtiget til paa hans Vegne at modtage Beløbet, kan dette afgives til Fogden til Bevaring og Frugtbargørelse efter § 427, sidste Stykke, og skal hans Erklæring herom i det af ham udfærdigede Skøde afgive Hjemmel for, at vedkommende Dokument kan udlettes ved Skødets Tinglæsning.

Bestaar det solgte af flere særskilte Ejendomme, skal Fogden, naar det forlanges af Køberen, eller hvem der træder i hans Sted, og naar de derpaa hvilende Hæftelser ere helt afgjorte eller vedkommendes Samtykke tilvejebragt, give særskilt Skøde eller Overdragelsesdokument paa hver særskilt Ejendom. Forlanges en Ejendom delt, skal det samme iagttages, naar de lovbestemte Betingelser for Delingen ere godtgjorte at være til Stede.

Køberen er i Mangel af anden Bestemmelse i Vilkaarene pligtig at tage Skøde eller Overdragelsesdokument og berigtige Købet i enhver Henseende inden 1 Aar efter Hammerslaget.

§ 430.

Køberen paa Tvangsauktionen er, naar den i § 438 angivne Frist af 4 Uger er forløben, uden at der er rejst Anke eller Kære, og han har fyldstgjort Auktions-

vilkaarene, berettiget til at lade de Hæftelser, til hvis Dækning der efter Auktionens Udfald intet udkommer, udslette af Skøde- og Pantebogen.

§ 431.

I Honorar til Auktionsrekvirentens juridiske Konsulent kan der i det højeste paalægges Køberen at betale for samtlige i Forbindelse med Auktionen staaende Forretninger $\frac{1}{2}$ pCt. af Købesummen, naar denne overstiger 10,000 Kr., og hvis den er ringere, kun Salærer fra 20 til 50 Kr. foruden Rejseomkostninger.

For saa vidt nogen af de øvrige mødende har Krav paa Salær, bestemmes dette ikke procentvis i Forhold til Købesummen eller Størrelsen af den Fordring, som de skulle værne om, men i Forhold til Ulejligheden ved Mødet og Sagens Beskaffenhed i det hele ligeledes med Tillæg af Rejseomkostninger.

Hvor der tvistes om Størrelsen af et fordret Salær, afgør Fogden, hvis Overenskomst ikke kan opnaas ved hans Mægling, Spørgsmaal herom ved Kendelse.

Kapitel XXXVI.

Proceduren af Tvistigheder, der opstaa under Tvangsauktionen.

§ 432.

Under Tvangsauktionen kunne de oprindelige Parter ikke fremsætte saadanne Indsigelser, som vedrøre Lovligheden af Udlæggsforretningen eller de forud for samme liggende Retshandlinger.

Indsigelser, som ikke høre til de i Kap. XXXV omhandlede, kunne af Trediemand fremsættes under Auktionsforretningen, naar han formener, at Auktionens Fremme paa den paastaede Maade vil komme i Strid med hans Ret.

§ 433.

Proceduren under Auktionen eller Forberedelserne til samme foregaar efter de Regler, som i §§ 368, 369 og 370 ere givne om Tvistigheders Forhandling under Eksekutionsforretninger.

§ 434.

Hvad der skal optages i Auktionsprotokollen, afgøres efter de i § 371 opstillede Grundsætninger.

Dog blive de i Rskr. 13. Juni 1783 og Pl. 3. September 1823 indeholdte Bestemmelser, hvorefter visse Løseauktioner ikke behøve at foretages til Protokollen, fremdeles at anvende med de Lempelser, som følge af Reglerne i nærværende Kapitel.

§ 435.

De i § 372 om Udsættelse og Standsning givne Regler komme ogsaa til Anvendelse paa selve Auktionens Afholdelse, jfr. dog § 419, 1ste Stykke i Slutningen.

§ 436.

I opstaaede Tvistigheder forholdes der med Kendelses Afsigelse efter § 373.

§ 437.

Imod en sluttet Auktionsforretning kan der rejses Anke eller Kære overensstemmende med de nærmere Bestemmelser herom i det følgende Kapitel.

Kendelser, der afsiges under Auktionen eller Forberedelserne til denne, kunne først paaankes eller paakæres, efter at hele Auktionsforretningen er sluttet, jfr. dog § 419.

§ 438.

Anke eller Kære over Auktionsforretningen maaf i Reglen rejses inden 4 Uger, efter at Auktionsforretningen er sluttet, eller, for saa vidt foregaaende Retshandlinger ere paaklagede for højere Ret, 4 Uger, efter at disse ere ophævede eller forandrede.

Dog kan Anke eller Kære inden Forløbet af et Aar tillades paa samme Maade, som i § 383, 2det Stykke, er bestemt om Udlæg.

Kapitel XXXVII.

Retsmidlerne imod de til Dømmes tvungne Fuldbyrdelse henhørende Fogedforretninger m. m.

§ 439.

Klager over Fogedforretninger, som vedrøre selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbyrdelse der er Spørgsmaal, gøres gældende ved Anke til den Landsret, under hvilken Fogden staar. Har den, der vil rejse saadan Anke, tillige Klager af den i denne Paragrafs 2det Stykke angivne Beskaffenhed, blive disse at inddrage under Anken.

Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gøres gældende ved Kære til den Landsret, under hvilken Fogden staar.

§ 440.

Under Ankesagen eller Kæremaalet er den for Fogden stedfundne Procedure ikke bindende, og der er endog intet til Hinder for, at ny Paastande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Fogden afgivne protokollerede Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng.

I øvrigt gælde de om Anke og Kære fra Underret til Landsret givne Regler med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur.

§ 441.

Anke fra Landsret til Højesteret i de her omhandlede Tilfælde finder kun Sted, naar den Fordring, i Anledning af hvilken Eksekution er sket, har været Genstand for Landsrettens Afgørelse i første Instans eller dog ifølge sin Beskaffenhed i Tilfælde af Retstvist vilde henhøre under samme. Dog kan, om end Fordringen ikke er af den anførte Beskaffenhed, Højesterets Justitiarius i Forening med to af ham tiltagne Medlemmer af Retten tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Højesteret. Begæring herom fremsættes og behandles paa den i § 246 omtalte Maade.

Om Anken til Højesteret gælde de almindelige Regler i Kap. XXI.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære er ikke Genstand for yderligere Kære til Højesteret, medmindre det i første Stykke af denne Paragraf omtalte Udvalgte undtagelsesvis meddeler Tilladelse hertil.

§ 442.

For saa vidt Fogder, der i Medfør af nærværende Lovs Bestemmelser modtage Indbetalinger eller Deposita, maatte findes pligtige at udrede Erstatning til private i Anledning af deres Embedsførelse i saa Henseende, er Statskassen ansvarlig for saadan Erstatnings Udredelse, dersom den ikke kan faas hos vedkommende Embedsmand eller i hans Bo.

Femte Afsnit.

Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

Kapitel XXXVIII.

Udpantning.

§ 443.

Udpantning kan kun finde Sted i de i Lov om Udpantning m. m. af 29. Marts 1873 § 1 og senere Love nævnte Tilfælde samt

1) for Renterestancer af den i Henhold til Lov 8. April 1851 om Selvejendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods, jfr. Lov 27. Januar 1852 § 4, Lov 3. Marts 1852 § 2 og Lov 8. Februar 1854 § 2, stiftede Pengegæld, og

2) for den Betaling, som i Henhold til Brandpolitilov for Landet af 2. Marts 1861 § 22, jfr. Lov 1. Marts 1889 og Bkg. 30. Marts 1889 § 23, og Lov om Brandvæsnet i Købstæderne af 21. Marts 1873 § 10 og dertil sig sluttende Reglementer tilkommer de af vedkommende Amtmænd og Kommunalbestyrelser antagne Skorstensfejere, for saa vidt den ikke er bestemt til et fast aarligt Vederlag af Kæmnerkassen.

Ligesom det altid staar i Rekvirentens Magt at indtale sin Fordring ved sædvanlig Rettergang, saaledes skal det ogsaa være ham tilladt, naar Fogden finder, at Omstændighederne tale derfor, at benytte Udpantning for en Del af den ham tilkommende Fordring og indtale Resten ved sædvanlig Rettergang.

Tilbyder Skyldneren delvis Betaling, bør denne modtages.

§ 444.

Udpantningsretten følger Fordringen, saa at den tilkommer enhver, som med Hensyn til samme er traadt i den oprindelig berettigedes Sted, og vedvarer indtil et Aar, efter at Fordringen er forfalden til Betaling. Imidlertid er det i Henseende til Fristens Beregning tilstrækkeligt, at Udpantning er begæret inden Udløbet af ovennævnte Tidsrum, naar den derefter med tilbørlig Hurtighed fremmes af Rekvirenten.

I det i Lov om Underholdsbidrag til Børn, der ere avlede uden for Ægteskab m. m., af 12. April 1892 § 4 nævnte Tilfælde afbrydes Fristen ved Indgivelse af Begæring til Politimesteren (Magistraten) om Bidragets Udbetaling, naar bemeldte Myndighed derefter uden Ophold foretager de fornødne Skridt til Bidragets Inddrivelse.

§ 445.

Den, der begærer Udpantning foretagen, har herom skriftlig at henvende sig til Fogden. Begæringen ledsages, for saa vidt Fordringen støttes paa eller godtgøres ved skriftlige Dokumenter, af disse, og ellers af saadanne Oplysninger, som maatte være fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse, om Udpantning kan finde Sted. Finder han efter det foreliggende intet til Hinder for Udpantning, afsiger han ved Paategning paa Begæringen en Kendelse, gaaende ud paa, at den forlangte Udpantning kan foretages, dog paa Rekvirentens Ansvar, for saa vidt Fordringens Rigtighed angaar, hvilken Kendelse ikke særskilt kan paalægges. I modsat Fald nægter han den begærede Udpantning ved en Kendelse, der er Genstand for Kære efter Reglerne i foregaaende Afsnit.

§ 446.

Efter at Udpantning er bevilget, har Rekvirenten eller, i de Tilfælde, i hvilke Foranstaltningen til Udpantningens Iværksættelse paaligger Fogden i Embeds Medfør, denne at drage Omsorg for, at Begæringen om den samme paategnede Kendelse mindst 6 Dage før Forretningens Foretagelse i Overensstemmelse med Reglerne i Kapitel VIII forkyndes for Skyldneren.

Ved Inddrivelsen af Statsskatter, Bankrenter, Brandpenge, Kommuneskatter og alle andre Afgifter til det offentlige, saavel som af Tiendevederlag, Brokorn og alle andre deslige Indtægter, som inddrives ved Udpantning hos Beboerne af et Sogn eller en Kommune, er det tilstrækkeligt, at Bekendtgørelse om, at Restancen af Fogden er godkendt til Inddrivelse, og at denne vil finde Sted uden videre Varsel, uden Nævnelse af de enkelte Skyldneres Navn, sker mindst 8 Dage, før Udpantningen foregaar, i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad eller ved Opslag paa offentlige Steder eller ved Trommeslag eller ved Læsning til Kirkestævne efter Stedets Skik og Brug.

§ 447.

Udpantning iværksættes af Fogden; dog kan Udpantning paa Landet, naar Fordringen ikke overstiger 100 Kr. og Genstanden for Udpantningen ikke er faste Ejendomme, ske ved Sognefogden. Naar Rekvirenten afgiver Begæringen, forsynet med Paategning om den i Overensstemmelse med foregaaende Paragraf skete Forkyndelse, henholdsvis til Fogden eller Sognefogden, skulle disse efter Fristens Udløb uden ufornoden Henstand iværksætte Udpantningen. Ogsaa hos de til Hæren eller Søværnet hørende Militærpersoner iværksættes Udpantning af den civile Foged eller Sognefogden; men den, som skal foretage Udpantningen, har forud at underrette den paagældende Chef om den forestaaende Udpantning.

For saa vidt der med Hensyn til visse Fordringer i Lovgivningen er tildelt Fogden en videregaaende Virksomhed i Henseende til Forretningens Kundgørelse og Foretagelse og det udlagtes Realisation m. m. samt foreskrevet bestemte Frister, inden hvilke det fornødne i disse Henseender skal være foranstaltet, forbliver det ved de herom givne Bestemmelser, ogsaa med Hensyn til det for Forsømmelser i saa Henseende fastsatte Ansvar.

§ 448.

I Sager, som angaa Inddrivelse af Underholdsbidrag, skal det ikke være fornødent til Fogden at indgive særlig skriftlig Begæring om Udpantning, og Fogdens Kendelse om denne kan paategnes Overøvrighedens Resolution, hvorved Bidraget er fastsat eller et om sammes Størrelse indgaaet Forlig er stadfæstet. Naar saadan Resolution een Gang er forkyndt for den eller de vedkommende, kan Forkyndelsen af Fogdens Udpantningskendelse for de enkelte forfaldne Bidrag derhos gyldig ske paa Landet ved Sognefogden og i Købstæderne ved en Politibetjent eller en enkelt Stævningsmand. Det paahviler fremdeles Fogden, naar Begæring om Inddrivelse af slige Bidrag er fremsat og funden begrundet, selvstændig at besørge det fornødne til denne Inddrivelse, derunder indbefattet Realisation af de udlagte Genstande og Auktionsbeløbets Indfordring.

§ 449.

Udpantningen skal foruden Hovedfordringen omfatte alle af Forretningen samt Godsets Bevarelse og Realisation flydende Omkostninger, og Gebyrerne kunne ikke fordres forudbetalte. Ud kommer der ikke ved Realisationen et til at dække Fordringen og Omkostninger tilstrækkeligt Beløb, fortsættes Udpantningen, uden at der i saa Fald gives Varsel efter § 446. Udpantning foregaar i øvrigt efter de i foregaaende Afsnit om Udlæg givne Regler, dog at Rekvirentens Møde under Forretningen ikke er nødvendigt. Er Fordringen, hvorfor Udpantningen foretages, en anden Ydelse end Penge, skal henholdsvis Fogden eller Sognefogden, efter saa vidt muligt at have hørt Skyldnerens Erklæring herover, efter sit Skøn med Vidneres Bistand, men uden at være bunden ved deres Anskuelse, ansætte Ydelsen til et Pengevederlag.

De Udpantninger, som foretages af Sognefogden, ske i Overværelse af to af ham tilkaldte Vidner, som ere pligtige at følge ham; er Udpantningen saa almindelig, at ingen Vidner kunne have i den Ry, hvori den foregaar, udmelder han dertil to Mænd af den nærmeste By. Han indfører Forretningen i en ham af Fogden leveret og af denne autoriseret Protokol, hvis Anskaffelse bekostes af vedkommende Politikasse.

Møder Rekvirenten ikke under Forretningen, skal henholdsvis Fogden eller Sognefogden være pligtig at modtage det fordrrede eller Afdrag herpaa, naar saadant tilbydes under Forretningen, med samme Virkning, som om Betalingen var sket til

Rekvirenten, ligesom det i saa Fald paahviler den, der foretager Udpantningen, at bestemme, om det udlagte skal forblive hos Skyldneren, og ellers drage Omsorg for, at det paa passende Maade bevares.

§ 450.

Foretages Udpantningsforretningen af Fogden, kunne Indsigelser fremsættes under Forretningen.

Under den for Fogden foregaaende Forhandling om rejste Indsigelser kan ordentligvis kun Rekvirenten faa Udsættelse for at begrunde sin Paastand. Er Rekvirenten ikke mødt, eller kan han ikke straks skaffes til Stede, og Fogden ikke finder, at en fremsat Indsigelse straks kan forkastes eller tages til Følge, udsættes Forretningen, og Parterne underrettes om, naar Forretningen paa ny foretages, hvorefter den videre Forhandling mellem Parterne sker i Overensstemmelse med de i Kapitel XXXII indeholdte Regler.

Ved Paakendelsen af rejste Indsigelser er Fogden ikke bunden ved den i Overensstemmelse med § 445 givne Kendelse om Forretningens Fremme. Kendelser, hvorved en fremsat Indsigelse tages til Følge, kunne henholdsvis paaankes eller paakæres i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Afsnit (jfr. navnlig §§ 439 ff.).

§ 451.

Foretages Udpantningsforretningen af Sognefogden, kunne Indsigelser fremsættes dels under Forretningen, dels i Løbet af 14 Dage efter Forretningens Afholdelse.

Fremsættes Indsigelsen under Forretningen, skal Sognefogden antegne Indsigelsen i Protokollen, men i øvrigt fremme Forretningen samt derefter tilstille Fogden en Udskrift af Protokollen. Indsigelser, som fremsættes efter Forretningen, rettes til Fogden. Efter Forløbet af 14 Dage fra Forretningens Afholdelse træffer Fogden Afgørelse om fremsatte Indsigelser; findes det fornødent, kan han forinden give Parterne Lejlighed til ved Møde for Fogedretten at ytre sig om Indsigelserne. Finder Fogden en fremsat Indsigelse grundet, berigtiger han selv eller ved Sognefogden Fejlen eller ophæver ved Kendelse den stedfundne Forretning i det hele eller for en Del. Forkastes Indsigelsen, stadfæster Fogden Forretningen som endelig. Om Afgørelsen meddeles Parterne Underretning. Afgørelser, hvorved en fremsat Indsigelse tages til Følge, kunne henholdsvis paaankes eller paakæres i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Afsnit (jfr. navnlig §§ 439 ff.).

§ 452.

Rekvirenten maa ikke skride til Realisation af det udpantede førend efter Forløbet af 4 Uger efter Udpantningen eller, for saa vidt Indsigelse efter § 451 er fremsat, dens Stadfæstelse, medmindre de udpantede Genstande øjensynlig ere udsatte for Fordærvelse eller væsentlig Værdiforringelse ved at henligge saa længe (jfr. dog §§ 453 og 454). Realisationen foregaar i øvrigt, naar enten Udpantningens Genstand er fast Ejendom eller Udpantningen har omfattet Løsøre til Værdi af mindst 100 Kroner, i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Tvangsauktion i Kapitel XXXIII; i modsat Fald bortsælges det udpantede mod kontant Betaling ved offentlig Auktion, som afholdes paa Landet af Sognefogden og i Købstæderne af Politiet, efter at der mindst 3 Dage forud har fundet een Bekendtgørelse Sted henholdsvis ved Kirkestævne eller ved Indrykkelse i det Blad, i hvilket Bekendtgørelser fra Politiet pleje at offentliggøres.

§ 453.

Den, som finder sig forurettet ved en Udpantning, kan, hvad enten Indsigelse har været fremsat under Forretningen eller ikke, gøre sin Klage gældende henholdsvis ved Anke eller Kære i Overensstemmelse med de i foregaaende Afsnit indeholdte Regler om Retsmidler imod de til Dømmes Fuldbgyrdelse sigtende Fogedforretninger. Ligeledes bliver der at forholde efter de der givne Regler med Hensyn til det Spørgsmaal, om Forauktioneringen skal udsættes, naar Anke eller Kære er rejst imod Ud-

pantningsforretningen. Fristen til Anke eller Kære regnes fra Forretningens Dato eller, for saa vidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 451, dens Stadfæstelse; Oprejsning kan ikke gives efter 6 Maaneder fra det nævnte Tidspunkt.

§ 454.

Har den, hvem Udpantning er overgaaet, andre Indsigelser at gøre gældende mod denne saadanne, der gaa ud paa, at Fordringen ikke ifølge Lovgivningen kan inddrives ved Udpantning, eller at der ved dennes Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, kan han, for saa vidt han ikke vil gøre Ansvar mod Fogden gældende, og han ikke allerede har rejst Anke eller Kære imod Forretningen efter § 453, indbringe Spørgsmaal om disse Indsigelsers Gyldighed til Prøvelse i første Instans.

Dette Søgmaal, som i øvrigt bliver at behandle efter de almindelige Regler, kan uden Hensyn til Rekvirentens Værneting anlægges i den Retskreds, hvor Udpantningen er gjort; men det maa i det seneste anlægges inden 8 Uger fra Forretningens Dato eller, for saa vidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 451, dens Stadfæstelse.

Naar Sag er anlagt imod Rekvirenten af Udpantningsforretningen inden Udløbet af de i § 452 ommeldte 4 Uger, kan Rekviritus mod at stille Sikkerhed standse Rekvirentens Ret til at bortsælge det udpantede, saa længe indtil det til Prøvelse af Udpantningsforretningen anlagte Søgmaal er afgjort ved endelig Dom; Paastanden kan i saa Fald rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse. Er Rekvirentens Ret til at skride til Realisation ikke paa den anførte Maade standset, kan Paastanden rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse, for saa vidt det udpantede ikke allerede maatte være bortsolgt, men i modsat Fald kun paa Skadesløsholdelse.

§ 455.

Ligesom Rekvirenten, derunder indbefattet Staten, Kommuner, andre Myndigheder eller juridiske Personer, naar Udpantningen under et i Medfør af § 453 eller § 454 anlagt Søgmaal findes ulovlig foretagen, i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler har at erstatte Skyldneren al af Forretningen flydende Skade, saaledes vil han ogsaa have at godtgøre Skyldneren Sagens Omkostninger i alle Instanser, saafremt Fordringen ikke skyldtes eller ikke var forfalden, da Udpantningen foregik, og det derhos ikke er Skyldneren, der har fremkaldt eller bestyret den urigtige Opfattelse af Retsforholdet, som Rekvirenten har gjort gældende.

Kapitel XXXIX.

Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

§ 456.

Det skal fremdeles i samme Tilfælde som hidtil staa vedkommende berettigede aabent at fordre Fogdens Hjælp til at indsættes i eller udsætte andre af Besiddelsen af fast Ejendom eller efter Omstændighederne af rørligt Gods, uden at sædvanligt Eksekutionsgrundlag er til Stede. Ogsaa skal Fogdens Hjælp fremdeles ligesom hidtil kunne fordras til at gøre Forældre- eller Værgemyndighed gældende med Hensyn til umyndige, uden at sædvanligt Eksekutionsgrundlag er til Stede.

Naar en Panthaver i Henhold til D. L. 5—7—8 og 9 vil træde til sit Pant, skal dette ske ved en af Fogden foretagen Indsættelsesforretning.

§ 457.

Foruden at det i de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde selvfølgelig staa Rekviritus frit for at fremføre sine Indsigelser imod Forretningens Fremme for Fogden til Paakendelse i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Kap. XXXII, skal det, naar Rekviritus har andre Indsigelser imod Forretningen at gøre gældende end saadanne, som gaa ud paa, at den ikke lovlig kunde finde Sted uden sædvanligt

Eksekutionsgrundlag, eller at der ved dens Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, være ham tilladt, for saa vidt han ikke vil gøre Ansvar imod Fogden gældende, og han ikke allerede har rejst Anke eller Kære, at anlægge Regressøgmaal i første Instans imod Rekvirenten. Under dette Søgmaal, som maa anlægges inden 8 Uger, kan der da efter Omstændighederne saavel tilkendes ham Erstatning i Anledning af den formentlig ulovlige Forretning som ogsaa gives Dom for, at Forretningen bør være ophævet.

§ 458.

Imod Fogdens Afgørelser under de i § 456 omhandlede Forretninger kan der benyttes henholdsvis Anke eller Kære i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Retsmidler imod de til Dommes Fuldbyrkelse sigtende Fogedforretninger (jfr. navnlig §§ 439 ff.).

Sjette Afsnit.

De foreløbige Retsmidler.

Kapitel XL.

Arrest.

§ 459.

Til Sikkerhed for et Krav, der lyder paa Penge eller Penges Værd, kan Arrest paa Gods finde Sted, naar

- 1) Udlæg for Kravet ikke endnu kan gøres i Godset, og derhos
- 2) enten Fordringen er forfalden, eller der er Grund til at befrygte, at Skyldneren ellers ved at bortflytte eller forstikke sit Gods eller paa anden Maade vilde umuliggøre eller dog væsentlig vanskeliggøre Adgangen til i sin Tid at opnaa Dom og gøre Eksekution.

Med Hensyn til Arrest for Bodmerigæld har det sit Forblivende ved Sølø 1. April 1892 § 185.

§ 460.

Arrest paa Person som Sikkerhedsmiddel for Fordringer af den i § 459 ommeldte Beskaffenhed kan kun anvendes paa Skyldnere, der staa i Begreb med at forlade Landet for bestandigt eller paa ubestemt Tid, i Anledning af forfaldne Fordringer, for hvilke de ifølge denne Lovs Regler vilde kunne sagsøges ved danske Retter.

§ 461.

Arrest paa Gods kan ikke foretages i Ting, hvori der ikke vilde kunne gøres Eksekution for den paagældende Fordring.

Naar et Skib er udklareret for en Rejse og i øvrigt sejlfærdigt, kan Skipperen og Skibsmandskabet ikke arresteres for Gæld.

I Overensstemmelse med de gældende Regler kan der tilstaa Fritagelse for Arrest for de i Laane- og Sparekasser samt andre lignende Institutioner indsatte Summer og disses Renter, saa længe de indestaa samme Steds.

§ 462.

Arrest kan afværges, og foretagen Arrest faas ophævet, naar Skyldneren stiller fornøden Sikkerhed for den Fordring med Renter og Omkostninger, i Anledning af hvilken Arrest søges.

Om den tilbudne Sikkerhed ifølge Størrelse og Beskaffenhed er fyldestgørende, bedømmes af Fogden efter et Skøn.

§ 463.

Arrest paa Gods medfører, at Skyldneren fra det Øjeblik, Arrestdekretet er afsagt, bliver uberettiget til at forflytte, forbruge, tilintetgøre eller ved Retshandler raade over de arresterede Genstande, derunder oppebære arresterede Fordringer.

For at Arrestens Retsvirkning skal kunne gøres gældende over for en godtroende Trediemand, saaledes at de foretagne Retshandler tabe Gyldighed, er det nødvendigt, at Tinglæsning af Arrestdekretet har fundet Sted ved Skyldnerens personlige Værneting eller, hvis Arresten er gjort i fast Ejendom, ved dennes Værneting. Er Arrest foretagen i Gælds brev, udfordres derhos, at der paa dette er gjort en Paategning herom, og naar Arrest er gjort i Fordringer, der ikke grundes paa Gælds brev, maa der gives Skyldneren efter Fordringen Underretning om Arresten, hvilket ligeledes bliver at iagttage over for Skyldneren efter et Gælds brev for Rentebetalingens Vedkommende.

Med Hensyn til Arrest i registreringspligtige Skibe har det sit Forblivende ved Skibsregistreringslov i. April 1892 § 49.

§ 464.

Arrestekvirenten er i Reglen ikke berettiget til at lade de arresterede Genstande tage fra Skyldneren. Dog kan Fogden ved rørligt Gods, naar de arresterede Genstandes Beskaffenhed eller Skyldnerens Person og Forhold opfordre dertil, bestemme, at de arresterede Genstande skulle tages under Bevogtning af ham selv eller af nogen, der hertil af ham beskikkes paa Skyldnerens Bekostning.

§ 465.

Arrest paa Person sker ved Hensættelse i Gældsfængsel ved Fogdens Foranstaltning. Hvis Skyldneren ved Henførelsen til eller Opholdet i Gældsfængslet vilde lide Skade paa Helbred, kan Gældsfængsel ikke anvendes eller kun med saadanne Lempelser, som Fogden skønner fornødne.

I Gældsfængslet maa der ikke paalægges Skyldneren anden Indskrænkning i Henseende til hans Levevis, end Fængslets Orden med Nødvendighed kræver.

§ 466.

Gældsfængsel kan ikke anvendes, naar en til Fordringens Størrelse svarende Sikkerhed kan faas ved Arrest paa Gods.

§ 467.

Arrest paa Person kan ikke anvendes for Fordringer, der ere mindre end 100 Kr.

For Fordringer under 200 Kr. maa Fængslingens Varighed ikke overstige 4 Uger, for Fordringer under 400 Kr. 8 Uger, for Fordringer under 1,000 Kr. 12 Uger, for Fordringer under 2,000 Kr. 16 Uger, for Fordringer under 4,000 Kr. 20 Uger, for større Fordringer 24 Uger.

§ 468.

Selv om de i foregaaende Paragraf angivne Tider ikke ere forløbne, ophører Skyldnerens Fængsling i alle Tilfælde:

- 1) saa snart Eksekution kan gøres for den Fordring, til Sikkerhed for hvilken Arresten er foretaget, enten ifølge en under Arrestforfølgningssagen eller paa anden Maade erhvervet Dom eller ifølge et offentligt Forlig;

- 2) saa snart den arresterede Skyldners Bo her i Landet er taget under Konkursbehandling;
- 3) saa snart den arresterede Skyldner oplyser, at han intet ejer, hverken her i Landet eller andet Steds, hvori Eksekution kunde gøres for Fordringen.

§ 469.

Den arresteredes Hensættelse i Gældsfængsel sker paa Rekvirentens Regning. De herved foranledigede Udgifter kunne ikke fordres godtgjorte af Skyldneren.

§ 470.

De Udgifter, hvis Udredelse paahviler Rekvirenten ved Gældsfængsels Anvendelse, ere dels Underholdspenge til Skyldneren, dels Varetægtspenge til Arrestforvareren.

Underholdspengene fastsættes til 8 Kr. om Ugen i Tiden fra 1ste Maj til 1ste November og 10 Kr. om Ugen i Tiden fra 1ste November til 1ste Maj. Varetægtspengene fastsættes til 2 Kr. om Ugen til alle Tider paa Aaret.

Andre i Anledning af Gældsfængslets Anvendelse fornødne Udgifter, saasom til Lokale, til dettes Renholdelse, til fornødne Sengklæder og Boskab m. m., udredes af det offentlige. Skyldneren har selv at bekoste Lys og Varme.

§ 471.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Underholds- og Varetægtspenge har Rekvirenten at erlægge henholdsvis til Skyldneren og til Arrestforvareren forud for mindst en Uge ad Gangen, første Gang inden eller ved Skyldnerens Indsættelse i Gældsfængslet og senere inden det hertil svarende Klokkeslet hver Ugedag derefter.

Undlader Rekvirenten at betale paa foranførte Maade, er Skyldneren berettiget til straks at løslades, og han kan ikke mere fængsles for samme Fordring.

§ 472.

Arrestforretninger udføres af Fogden. Ved deres Foretagelse benyttes Vidner paa den Maade, som i § 326 er foreskrevet.

Den i § 326, sidste Stykke, givne Forskrift er ogsaa anvendelig paa Arrestforretninger.

§ 473.

Hvilken Foged der er pligtig eller berettiget til at foretage Arrestforretninger, afgøres efter de i § 327 givne Regler.

§ 474.

Den, der vil erhverve Arrest paa nogens Gods eller Person, har at indgive skriftlig Begæring herom til vedkommende Foged, ledsaget af de Dokumenter og øvrige Oplysninger, som ere forhaanden.

I Reglen har Fogden før Forretningens Foretagelse at afkræve Rekvirenten en Sikkerhedsstillelse, reel eller personlig, med Hensyn til det Erstatningsbeløb, som vilde tilkomme den, hos hvem Arresten er gjort, i Tilfælde af dennes Ulovlighed; kun hvor de foreliggende Oplysninger skønnes at indeholde et fuldstændigt Bevis for Arrestens Lovlighed, er Sikkerhedsstillelse uforuden, saa længe ikke Beviset svækkes ved det under Forretningen oplyste. Dog bør der ikke en Gang mod Sikkerhedsstillelse indrømmes Arrest, naar det ifølge det for Fogden oplyste skønnes, at Fordringen er ugrundet. Alle Spørgsmaal om Sikkerhedsstillelsens Art og Størrelse afgør Fogden efter sit Skøn.

Søges Arrest for en af de i § 290 ommeldte Fordringer, kan der ikke afkræves Arrestrekvirenten Sikkerhedsstillelse, medmindre der fra Skyldnerens Side under Arrestforretningen fremkommer saadanne Indsigelser, som kunne fremsættes under den i Anledning af Fordringen anlagte Sag, jfr. Kap. XXV.

§ 475.

Arrestforretningen begynder paa Skyldnerens Bopæl eller i Mangel af en saadan paa hans sædvanlige Opholdssted, men kan dog efter Omstændighederne, navnlig naar der er Fare ved Opsættelse, eller naar Skyldneren ikke har Bopæl i Riget eller staar i Begreb med at forlade dette, begynde paa det Sted, hvor Personen eller Forretningens Genstand forefindes.

§ 476.

Med Hensyn til Parternes Møde under Forretningen m. m. gælde de i § 363 givne Regler.

§ 477.

Arrestforretningen begynder med, at Fogden opfordrer paagældende til ved Sikkerhedsstillelse eller Betaling at tilfredsstille Rekvirenten, hvorpaa han, naar dette ikke straks sker, efter Afgørelse af mulige Indsigelser skrider til Arrestens Udførelse.

§ 478.

Arresten kan kun udstrækkes til saa meget af Skyldnerens Gods, som i Henhold til den under Forretningen foretagne Vurdering behøves til at sikre Rekvirentens Fordring i Forbindelse med de sandsynlige Udgifter ved Arresten.

§ 479.

Med Hensyn til Valget af de Genstande, hvori Arresten gøres, forholdes der efter de i §§ 352 og 353 givne Forskrifter, ligesom der i øvrigt ved Arrestforretningers Foretagelse, med de af Forholdets Natur følgende Lempelser, gaas frem efter de om Eksekutionsforretninger i §§ 365—373 givne Regler.

§ 480.

I Fogedprotokollen optegnes nøjagtigt alle de enkelte Genstande, hvori Arrest gøres, og ved hver enkelt Genstand tilføjes dens Værdi efter den stedfundne Ansættelse.

Fogden erklærer derefter til Protokollen de optegnede Genstande for belagte med Arrest til Arrestekvirentens Sikkerhed. Det betyder Skyldneren, at han fra nu af ikke uden at udsætte sig for Strafansvar efter Straffelovens § 253 kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Arrestekvirentens Ret. Er Skyldneren ikke til Stede, gives der den eller dem, som i Henhold til § 363 tilkaldes paa hans Vegne, Paalæg om at give ham en saadan Betydning. Efter Omstændighederne kan et lignende Paalæg gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det arresterede er.

Er Arrest paa Person paalagt, tilkendegives det af Fogden Skyldneren, hvis han er til Stede, at han er belagt med Gældsfængsel, hvorefter Fogden beordrer ham straks henbragt til Gældsfængslet. I modsat Tilfælde er det Rekvirentens egen Sag at drage Omsorg for Udførelsen af Arrestkendelsen ved Skyldnerens Indsættelse i Gældsfængsel, og han kan hertil fordrø Politiets Bistand. Saa snart Indsættelsen i Gældsfængslet er sket, har Rekvirenten øjeblikkelig at meddele Fogden Underretning herom; denne gør, efter at have hørt Arrestforvarerens Forklaring, fornøden Bemærkning i Fogedprotokollen om Tiden og Klokkeslettet for Indsættelsen.

§ 481.

Hvis der ikke allerede er anlagt Retssag i Anledning af den Fordring, for hvilken Arrest er gjort, skal Rekvirenten, naar Skyldneren ikke under eller efter Forretningen har frafaldet Forfølgning, inden en Uge efter Arresten anlægge saadan Sag, under hvilken han tillige skal nedlægge særskilt Paastand paa, at Arrestens Foretagelse stadfæstes. Retten kan bestemme, at Spørgsmaal vedrørende Arrestens Stadfæstelse forhandles særskilt, jfr. § 94.

Er Retssag i Anledning af paagældende Fordring svævende ved første Instans, bliver der inden fornævnte Frist at anlægge en særskilt Arrestsag ved den samme Ret, ved hvilken hin Sag behandles. Det er Retten forbeholdt at bestemme, at Arrest-

sagen skal sættes i Forbindelse med Hovedsagen, saavel som at den ene af disse Sager skal udsættes, indtil den anden er paakendt, jfr. §§ 94 og 95.

Er Dom falden i første Instans i Retssagen, hvorunder den Fordring er indtalt, for hvilken Arresten er gjort, anlægges Arrestsagen ved den Ret, af hvilken hin Sag er bleven paakendt. Retten kan i Tilfælde af Anke udsætte Arrestsagens Forhandling i det hele eller for en Del, jfr. § 95.

Naar Arrestforfølgning finder Sted som særskilt Sag, er Forligsmægling unødvendig.

Reglerne om Arrestens og Fordringens Forfølgning blive med de fornødne Lempelser at anvende, naar Arrest er afværget ved Sikkerhedsstillelse.

Arrest for Bodmerigæld behøver ikke at forfølges til Stadfæstelse.

§ 482.

Kommer Skyldneren, efter at Arrest er gjort, under Konkurs, eller dør han, og offentligt Skifte uden Gælds Vedgaaelse finder Sted efter ham, bortfalder Arrestrekvirentens Forpligtelse til at anlægge Retssag i Anledning af Fordringen eller Arresten. Den af Rekvirenten i Anledning af Arresten stillede Sikkerhed løsgives dog først, naar 8 Uger ere gaaede efter Arrestens Foretagelse eller, hvis Sag har været anlagt og hæves, 8 Uger efter Ophævelsen, og der derhos ikke fra Boets Side er rejst Sag om Erstatning. Er dette sket, maa det endelige Udfald af Sagen afventes.

§ 483.

Under Arrestsagen paakendes det, om Arresten er lovlig gjort. Er Retssag i Anledning af den paagældende Fordring svævende, og Arrestsagen ikke behandles i Forbindelse med Hovedsagen, kunne Indsigelser mod Fordringens Rigtighed ikke fremføres under Arrestsagen. I øvrigt kunne alle andre Indsigelser vedkommende Arrestens Lovlighed fremsættes og paakendes under Arrestsagen, uden Hensyn til, om de tilforn have været undergivne Fogdens Afgørelse.

§ 484.

Klager fra dens Side, hos hvem Arresten er gjort, sigtende til at bevirke Ophævelse af den foretagne Arrest som ulovlig gjort, kunne over for Arrestrekvirenten alene fremføres henholdsvis under Arrestsagen eller den i Anledning af Fordringen anlagte Retssag.

§ 485.

Arresten kan ophæves saavel ved Dommen i Arrestsagen som ved Dommen i Hovedsagen.

Arresten bortfalder først, naar Ankefristen for den Dom, hvorved den kendes ugyldig, er udløben, uden at Anke er iværksat, medmindre andet er bestemt i Dommen.

§ 486.

Forsømmer Arrestrekvirenten den ham ifølge det foregaaende paahvilende Forpligtelse til inden den i § 481 ommeldte Frist at anlægge Arrestsag eller at anlægge Sag i Anledning af Fordringen, eller afvises eller hæves nogen af disse Sager, kan Arresten fordres ophævet, dog uden at Arrestrekvirenten af denne Grund er udelukket fra igen at gøre Arrest for den samme Fordring.

§ 487.

En paalagt Arrest kan i det hele eller for en Del ophæves af Fogden paa Grund af Omstændigheder, som ere indtrufne efter Arrestens Foretagelse. Paa Grund af formelle Fejl ved Forfølgningssagen kan Arresten kun fordres ophævet i Medfør af § 486.

Forinden Arresten ophæves, skal Fogden saa vidt muligt give Arrestrekvirenten Løjlighed til at ytre sig, medmindre Grunden til Ophævelsen er Udeblivelse med de anordnede Underholds- og Varetægtspenge.

Imod Fogdens Kendelse kan der, hvad enten den gaar ud paa at ophæve Arresten eller nægte dens Ophævelse, iværksættes Anke eller Kære i Overensstemmelse med Reglerne om Anke eller Kære imod de til Dømmes Fuldbgyrdelse sigtende Fogedforretninger, jfr. navnlig §§ 439 ff.

Fogdens Ophævelsesdekret kan ikke hindres fra at træde i Virksomhed ved Anvendelse af Anke eller Kære.

§ 488.

Befindes en Arrest i det hele ulovlig, enten fordi den Fordring, for hvilken den er iværksat, ikke ved endelig Dom befindes grundet hverken i det hele eller for en Del, eller fordi Arresten selv, bortset fra Fordringens Rigtighed, lider af Mangler, som medføre dens Ugyldighed, og som kunde have været undgaaede af Arrestrekvirenten ved fornøden Agtpaaagivenhed, er Arrestrekvirenten pligtig at yde den, hos hvem Arresten er gjort, Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde. Befindes Arresten ulovlig for en Del, er Arrestrekvirenten pligtig at erstatte den, hos hvem Arresten er gjort, det særlige Tab og den særlige Kreditspilde, som maatte være en Følge af, at der er blevet givet Arresten en for stor Udstrækning.

Bortfalder eller ophæves en gjort Arrest paa Grund af efterfølgende Omstændigheder, tilkommer der den, hos hvem Arresten er gjort, Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde, naar det maa antages, at Arresten, om den var bleven behørig forfulgt og holdt ved Magt, vilde have medført saadant Ansvar.

§ 489.

Krav paa Erstatning i Anledning af Arresten kan gøres gældende mod Arrestrekvirenten enten som Modkrav under Arrestsagen eller under et selvstændigt Søgmaal i første Instans, hvilket sidste dog først kan anlægges, naar Arresten enten ved Dom er kendt ugyldig eller ved Fogdens Kendelse (§ 487) ophævet; saadant selvstændigt Søgmaal maa i saa Fald anlægges inden 12 Uger.

§ 490.

Ophæves Arresten af overordnet Ret, for hvilken Fogdens Nægtelse (§ 487) af at ophæve Arresten er indbragt, kan der ved samme Dom tillægges den, hos hvem Arresten er gjort, den ham tilkommende Erstatning hos Arrestrekvirenten.

§ 491.

Vil nogen drage Fogden til personligt Ansvar i Anledning af hans Embedsforhold med Hensyn til Arrestens Foretagelse eller Nægtelse, maa dette ske ved Anke.

§ 492.

Fogdens Nægtelse af Arrest er Genstand for Kære efter Reglerne i Kap. XXXVII.

Kapitel XLI.

Forbud.

§ 493.

Ved Forbud, foretaget af Fogden, kan der gives en eller flere bestemte private Personer saavel som Repræsentanter for Stat eller Kommune i disses Egenskab som Ejere af faste Ejendomme eller som Medkontrahenter i Kontraktsforhold Paalæg om at undlade Handlinger eller Foretagender, som stride imod Forbudsrekvirentens Ret, og som de paagældende paa Grund heraf, selv uden Forbudet, vilde være uberettigede til at foretage.

Forbud mod Ægteskab kan finde Sted ligesom hidtil.

§ 494.

Forbud kan gøres, uagtet det ikke for Fogden bevises, at de Handlinger, der skulde forbydes, ere stridende mod Forbudsrekvirentens Ret; men denne maa i saa Fald stille Sikkerhed for den Skade og Ulempe, som ved Forbudet kan foraarsages den paagældende.

Dog maa Forbud end ikke imod Sikkerhedsstillelse iværksættes, naar det maa antages, at det er ulovligt.

§ 495.

Forbud kan kun gøres, naar den, mod hvem Forbudet rettes, ved Gerning eller Ord har givet Grund til at antage, at han vil foretage de Handlinger, som skulle forbydes. Kan fyldestgørende Bevis i saa Henseende ikke fremskaffes for Fogden, kan det paalægges Forbudsrekvirenten at stille Sikkerhed som Betingelse for at faa Forbud iværksat.

Forbudet bør ikke meddeles, naar det skønnes, at en af Rekviritus tilbudt Sikkerhed eller den Straf, som Lovens almindelige Regler hjemle for Retskrænkelsen, yder Rekvirenten tilstrækkeligt Værn.

§ 496.

I de i de tvende foregaaende Paragraffer omhandlede Tilfælde bestemmer Fogden ifølge Skøn over samtlige Omstændigheder Sikkerhedens Art og Størrelse.

§ 497.

Den, der modvillig overtræder et for ham ved Fogden nedlagt Forbud, kan under en af Forbudsrekvirenten anlagt Sag dømmes til Straf af Bøder eller Fængsel og i Forbindelse hermed efter Omstændighederne til Erstatning. Spørgsmaalet om Idømmelse af Straf og Erstatning kan dog udsættes, indtil Forbudssagen er afgjort.

Naar Forbud ved Fogden er nedlagt, har Politiet paa Forbudsrekvirentens Begæring at yde Bistand til Forbudets Opretholdelse ved at hindre paagældende i at foretage Overtrædelsehandling, tilintetgøre, hvad der maatte være foretaget i Strid med Forbudet, og deslige.

§ 498.

Enhver, der, vidende om et Forbud, yder den, mod hvem Forbudet er rettet, Bistand til de forbudne Foretagenders Udførelse, bliver, for saa vidt Forbudet stadfæstes, erstatningspligtig over for Forbudsrekvirenten.

§ 499.

I øvrigt blive med de Lempelser, som følge af Forholdets Beskaffenhed, de Regler at anvende, som i det foregaaende Kapitel, navnlig §§ 472—476 samt §§ 480—481 og 483—492, ere givne om Arrest.

§ 500.

Forbud imod en Fordrings Udbetaling, et Skibs Afsejling eller overhovedet en Genstands Forflyttelse eller anden Raadighedsudøvelse over den er, naar Hensigten hermed er at søge Sikkerhed for Fyldestgørelsen af Krav af den i § 459 ommeldte Art, uden Hensyn til, hvorledes Forretningen benævnes, i et og alt at betragte som Arrest i den paagældende Fordring eller Genstand. Som en Følge heraf blive de i forrige Kapitel om Arrest givne Regler i alle Henseender at anvende paa saadanne Forretninger.

Syvende Afsnit.

Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. samt Konkurs.

Kapitel XLII.

Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v.

§ 501.

Med Hensyn til Behandlingen af Dødsboer, saavel som af de øvrige Boer, der omhandles i Skifteloven af 30. November 1874 med dertil sig sluttende Love, har det sit Forblivende ved den gældende Ret med de Forandringer, som følge af de i denne Lov indeholdte Regler.

§ 502.

Naar en paa offentlig Skifte anmeldt Fordring eller et der fremsat Krav med Hensyn til de under Skiftebehandling værende Midler modsiges af nogen iblandt Boets vedkommende, og det ikke lykkes at tilvejebringe Forlig ved Mægling af Skifteretten, afgør denne, om paagældende Paastand skal bestrides af Boet, hvilket sidste ogsaa kan besluttes af Skifteretten, hvor denne paa Embeds Vegne finder at burde modsætte sig den, eller om Boet ikke skal optræde som Part, men overlade vedkommende selv at udføre Tvisten.

§ 503.

Skal en Paastand eller Fordring bestrides fra Boets Side, har Skifteretten snarest muligt herom at underrette den, der har fremsat Paastanden eller anmeldt Fordringen, samt tilkendegive ham, at han maa forfølge sit Krav ved sædvanlig Rettergang mod Boet. Anlægges Sag ikke af den paagældende inden 4 Uger herefter, bliver Boet at opgøre, som om Paastanden ikke var bleven fremsat, eller Fordringen ikke var bleven anmeldt.

Overlades det til den, som modsiger Fordringen eller Paastanden, selv at udføre Tvisten, har Skifteretten at tilkendegive ham, at han inden 4 Uger maa anlægge Retssag imod den, som har anmeldt Fordringen eller nedlagt Paastanden, da der i modsat Fald ved Boets Opgørelse ikke vil blive taget Hensyn til hans Indsigelse imod Fordringen eller Paastanden.

De ovennævnte Underretninger fra Skifteretten meddeles paa den Maade, denne finder hensigtsmæssig; det er tilladt at benytte anbefalet Brev.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist paa Skiftet er opstaaet, overlade Spørgsmalets Afgørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behøves, pligtig at afsige en Kendelse, ved hvilken Spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift.

§ 504.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager kunne anlægges ved det Steds Underret, hvor Boet behandles, eller, for saa vidt Sagen ifølge dens Genstand henhører under Landsret, ved den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar.

Dog skal det, hvor en Fordring bestrides af Boet, altid staa den, der nedlægger Paastanden eller anmelder Fordringen, frit for at anlægge Sagen ved Underret uden Hensyn til dens Genstand.

§ 505.

Boet er i de i § 503, første Stykke, omhandlede Tilfælde selv at anse som Modpart, hvorfor Stævningen lyder paa det og forkyndes for Skifteretten paa Boets Vegne.

Det paahviler Skifteretten at sørge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 506.

Dommen i en i Henhold til § 503 anlagt Sag kan ikke, medmindre paagældende Parter fratogte Anke imod Dommen, eller den kun kan paaankes efter særlig Tilladelse, lægges til Grund for Boets videre Behandling, førend den almindelige Ankefrist er udløben ubenyttet.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge senere Paaanke, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, i fornødent Fald ved Omgørelse af det foretagne, hvis Skifte ikke endnu er sluttet, men efter den Tid maa enhver Forandring søges iværksat ved Paaanke af Repartitionen.

§ 507.

Spørgsmaal om Boets Overtagelse, Bestyrelse — derunder Fastsættelse af de i Skifteloven af 30. November 1874, § 31, 2det Stykke, og § 33, 2det Stykke, omhandlede Vederlag — Udlevering og, med de af §§ 502 og 503 flydende Begrænsninger, ogsaa om dets Opgørelse paakendes af Skifteretten. Tvistigheder angaaende disse Spørgsmaal behandles efter de for Underretssager foreskrevne Regler. Forligsmægling foregaar ved Skifteretten.

§ 508.

Kendelser eller Beslutninger af Skifteretten, der forefalde under Boets Behandling, kunne, for saa vidt der overhovedet er Adgang til at indbringe dem til højere Retsprøvelse (jfr. § 510), paakæres til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar. Boets Behandling bliver dog ikke desto mindre at fortsætte, men Skifteretten har i saa Fald at drage Omsorg for, at den ankendes Ret ikke foregribes ved Behandlingen, medens Kæremaalet staar paa.

Kæremaalet maa iværksettes inden 2 Uger, efter at paagældende Beslutning er tagen, eller Kendelse afsagt.

Dog kan Landsrettens Justitiarius efter et af vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, undtagelsesvis indtil 6 Maaneder, efter at Beslutningen er tagen eller Kendelsen afsagt, tilstede Kæres Iværksættelse, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Kære.

§ 509.

Den tilendebragte Skiftebehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kendelser og tagne Beslutninger, for saa vidt som disse ikke have været gjorte til Genstand for Kære, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar.

Anke maa iværksettes inden 4 Uger, efter at Skiftet i Henhold til Reglen i Lov af 30. November 1874 § 50 anses som sluttet.

Dog kan Oprensning imod Unkladelse af at iværksette Anke inden den foreskrevne Tid i øvrigt i Overensstemmelse med Reglen i § 508, sidste Stykke, gives indtil 1 Aar efter Skiftets Slutning.

§ 510.

Anke eller Kære kan ikke finde Sted imod de Bestemmelser, der af Skifteretten træffes ifølge Lov af 30. November 1874 §§ 16, sidste Stykke, 19, tredje Punktum, 23, 24, første Punktum, 27, sidste Punktum, 30, sidste Punktum, 32, 47, første Punktum, 51, første Stykke, og 75 samt denne Lovs § 502.

§ 511.

Anke foregaar i Overensstemmelse med de om Anke fra Underret til Landsret i tredje Afsnit givne Regler med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

Ankestævningen forkynnes for Skifteretten, der paa Boets Bekostning har at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Gennemse.

Den for Skifteretten stedfundne Procedure er ikke bindende, og der er endog intet til Hinder for, at Tillæg til og Rettelser i de tidligere Paastande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Skifteretten afgivne protokollerede Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng.

§ 512.

Kære foregaar med de Lempelser, som følge af ovenstaaende Bestemmelser, efter samme Regler som Kære til Landsret over Underrettens Afgørelser, jfr. § 289.

§ 513.

Naar en i Henhold til § 509 iværksat Anke har fundet sin Afgørelse ved Landsret, kan der i Reglen ikke ske yderligere Anke til Højesteret. Dog kan Højesterets Justitiarius i Forbindelse med to af ham tiltagne Medlemmer af Retten tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Højesteret. Andragende herom fremsættes og behandles paa den i § 246 fastsatte Maade.

Om Anke til Højesteret gælde de almindelige Regler i Kap. XXI.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære er ikke Genstand for yderligere Kære til Højesteret.

Kapitel XLIII.

Konkurs.

§ 514.

Med Hensyn til Behandlingen af Konkursboer har det sit Forblivende ved Reglerne i Konkursloven af 25. Marts 1872 og Lov om en forandret Affattelse af visse Paragraffer i Konkursloven af 15. April 1887 med de Forandringer, som følge af denne Lov.

§ 515.

Naar et i Konkursboet fremsat Krav eller en anmeldt Fordring modsiges, eller den Fortrinsret, som er tillagt samme paa den i Henhold til Konkurslovens § 87 forfattede Oversigt, bestrides, og det ikke lykkes at tilvejebringe Forlig imellem de paagældende (jfr. Konkurslovens § 88), har Skifteretten at fremkalde en Beslutning af Boets Vedkommende (jfr. Konkurslovens §§ 74 og 75), om og for hvilket Beløb Boet vil anerkende Fordringen, og hvilken Fortrinsret det vil indrømme den. Herom underretter Kurator snarest muligt den paagældende Fordringshaver samt tilkendegiver ham, at han, hvis han ikke vil finde sig i at behandles paa denne Maade, maa forfølge sit Krav ved sædvanlig Rettergang imod Boet. Underretningen meddeles paa den Maade, Skifteretten finder hensigtsmæssig; det er tilladt at benytte anbefalet Brev. Anlægges Sag ikke af den paagældende inden 4 Uger herefter, bliver Fordringen ved Boets videre Behandling og Opgørelse kun at anerkende for saa vidt og med den Fortrinsret, som Boet har indrømmet.

Fordringshavere, som have Interesse i at bestride en Fordring, uagtet Boet ikke vil modsige den eller den for samme paastaaede Fortrinsret, have Adgang hertil, for saa vidt der ikke af Boet er sluttet Overenskomst med vedkommende om Tvistens Genstand, og Sagens Forfølgning ikke udsætter Boet for Tab af Rettigheder. De paagældende Fordringshavere have i saa Fald at anlægge Retssag inden 4 Uger, efter at Boets Beslutning er taget. I modsat Tilfælde bliver der ved Boets Opgørelse ikke taget Hensyn til deres Indsigelser. De ere pligtige at lade Stævningen forkynde for Boets Kurator.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist er opstaaet, overlade Spørgsmaalets Afgørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behøves, pligtig at afsige en Kendelse, ved hvilken Spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift.

§ 516.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager kunne anlægges ved det Steds Underret, hvor Boet behandles eller, for saa vidt Sagen ifølge dens Genstand henhører under Landsret, ved den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar.

Dog skal det altid staa den, hvis Fordring eller nedlagte Paastand bestrides af Boet, frit for at anlægge Sagen ved Underret uden Hensyn til dens Genstand.

§ 517.

Boet er i de i § 515, første Stykke, omhandlede Tilfælde selv at anse som Modpart, hvorfor Stævningen lyder paa det og forkyndes for Kurator paa Boets Vegne. Det paahviler Kurator at sørge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 518.

Dommen i en i Henhold til § 515 anlagt Sag kan ikke, medmindre paagældende Parter frafalde Anke mod Dommen, eller den kun kan paaankes efter særlig Tilladelse, lægges til Grund for Boets videre Behandling, førend den almindelige Ankefrist er udløben ubenyttet.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge en senere Paaanke, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, i fornødent Fald ved Omgørelse af det foretagne, hvis Konkursbehandlingen ikke endnu er sluttet, men efter den Tid maa enhver Forandring søges iværksat ved Paaanke af Udloedingen.

§ 519.

Spørgsmaal om Boets Overtagelse, Bestyrelse — derunder Fastsættelse af de i Konkurslovens § 69 omhandlede Vederlag — Udlevering og, med de af § 515 flydende Begrænsninger, ogsaa om dets Opgørelse paakendes af Skifteretten. Tvistigheder angaaende disse Spørgsmaal behandles efter de for Underretssager foreskrevne Regler. Forligsmægling foregaar ved Skifteretten.

§ 520.

Imod Kendelser eller Beslutninger af Skifteretten, som forefalde under Boets Behandling, kan der uden for de i Konkurslovens § 137 angivne Tilfælde finde Kære Sted til den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar. Ligeledes er den i Konkurslovens § 48, 2det Stykke, omhandlede Beslutning Genstand for Kære til Landsretten. Med Hensyn til Kære imod den Beslutning af Skifteretten, hvorved en antagen Akkord forkastes, blive de i Konkurslovens § 138 fastsatte Begrænsninger at iagttage.

Den sluttede Konkursbehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kendelser ogtagne Beslutninger, for saa vidt som disse ikke have været gjorte til Genstand for Kære, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar. Den Beslutning af Skifteretten, hvorved en antagen Akkord er stadfæstet, kan dog kun i de i Konkurslovens § 139 nævnte Tilfælde indbringes til Prøvelse af Landsretten; dette sker ved Kære.

§ 521.

Ankefristen er 4 Uger.

Dog kan Landsrettens Justitiarius efter et af vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, undtagelsesvis indtil 1 Aar efter Konkursbehandlings Slutning, tilstede Anke, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Anke.

§ 522.

Kærefristen er 2 Uger.

Naar en Kendelse eller Beslutning, der forefalder under Konkursbehandlingen, er paakæret, bliver Boets Behandling ikke desto mindre at fortsætte, men Skifteretten har i saa Fald at drage Omsorg for, at den kærendes Ret ikke foregribes ved Behandlingen, medens Kæremaalet staar paa. Er der iværksat Kære imod den Beslutning, hvorved en Akkord stadfæstes, maa Boet ikke forinden Spørgsmalets endelige Afgørelse udleveres til Skyldneren, medmindre der drages Omsorg for at sikre den kærende. Et Kæreskrift, der ikke paaberaaber sig nogen af de i Konkurslovens § 139 ommeldte Ankegrunde, hindrer ikke Boets Udlevering til Skyldneren.

Oprejsning imod Oversiddelse af Kærefristen kan gives efter Reglen i § 521, sidste Stykke, dog ikke længere end i 6 Maaneder.

§ 523.

Ankestævning forkyndes for Kurator, hvem det paahviler paa Boets Bekostning at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Gemæle.

§ 524.

Med Hensyn til alt, hvad der efter Bestemmelserne i dette Kapitel skal iagttages af eller over for Boets Kurator, træder i Boer, hvor ingen Kurator er beskikket, Skifteretten i dennes Sted (jfr. Konkurslovens § 80).

§ 525.

I øvrigt finde med Hensyn til Anke og Kære i de ovenfor omhandlede Tilfælde Reglerne i §§ 511—513 tilsvarende Anvendelse.

Kapitel XLIV.

Auktioner i Dødsboer m. m. og i Konkursboer.

§ 526.

Naar pantsatte Genstande skulle bortsælges ved Tvangsauktion fra et Arv- og Gældsfragaalesbo eller et Konkursbo, skal Auktionen foretages af Skifteretten under Iagttagelse af de i Kap. XXXIII—XXXVI indeholdte Regler og i øvrigt med de Lempelser, som følge af Konkurslov 25. Marts 1872 og Skiftelov 30. November 1874, saaledes som disse Love og Loven om en forandret Affattelse af visse Paragraffer i Konkursloven af 15. April 1887 forandres ved de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser. Kurator i Boet har at udføre, hvad der paaligger Rekvirenten af en Tvangsauktion. Den, der besørger Inkassators Forretninger for Boet, fungerer ogsaa som saadan, for saa vidt Tvangsauktionen angaar.

§ 527.

I heromhandlede Boer skal enhver Underpanthaver i fast Ejendom og dermed som Tilbehør pantsat Løsøre være berettiget til inden en Maaned efter Konkursens Begyndelse, eller efter at Arv og Gæld i Dødsbo er fragaaet, at erklære, at han alene vil holde sig til sit Pant og frafalde Fordring paa Boet i øvrigt. I saa Fald kan enhver saadan Panthaver forfølge sin Panteret uafhængig af Skiftebehandlingen, dog uden Indskrænkning i Boets Adgang til at sætte Ejendommen til Tvangsauktion efter Reglerne i denne Lov, for saa vidt nogen Panthaver, der ikke benytter sig af heromhandlede Adgang til selv at forfølge sin Panteret, begærer det, eller for saa vidt Boet vil forsøge, om nogen Del af Pantets Auktionssum kan tilfalde det, hvorhos i heromhandlede Tilfælde den pantsatte Ejendom i Henseende til Skiftegebyret kun anses at henhøre til Boets Masse med Fradrag af Beløbet af de Pantefordringer, for hvis Vedkommende Fordring paa Boet uden for Pantet er frafalden.

§ 528.

For saa vidt der paa en af Boet rekvireret Tvangsaktion efter Budets Beskaffenhed ikke udkommer noget Overskud til de personlige Kreditorer, og ingen af de Pantekreditorer, hvis Fordringer helt eller delvis vilde erholde Dækning ved Budet, forlanger Bortsalg, bliver Auktionen at hæve, saafremt Panthaverne paa Boets For-

langende fra Auktionen at regne paatage sig det fornødne med Hensyn til Ejendommens Bestyrelse og holde Boet fri for Udgifter i den Anledning. I saa Fald er enhver af de nævnte Panthavere, uden Hensyn til, om hans Fordring ellers var forfalden, og om han maatte have anmeldt den i Boet, berettiget til at forfølge sin Panteret i Ejendommen, uafhængig af Skiftebehandlingen, i hvilket Tilfælde den pantsatte Ejendom ikke medtages ved Beregning af Skiftegebyret, men Panthaverne anses da at have frafaldet Krav i Boet.

§ 529.

Naar i øvrigt Afhændelse ved offentlig Auktion af et Bos Effekter skal finde Sted, sker dette efter Skifterettens Bestemmelse enten ved denne selv eller ved en beskikket Auktionsbestyrer.

Bilag 2.

Foreløbigt Ændringsforslag

af

Flertallet under Nr. 6

til

en forandret Paragraffølge og delvis Sammendragning af Bestemmelserne

i

Lovforslaget om Rettens Pleje.

Anm. Hvor der i dette Ændringsforslag er henvist til Paragraffer efter den her foreslaaede ny Paragraffølge, ere Tallene satte i Parentes.

Første Bog.

Første Afsnit.

Kapitel 1.

Retterne.

§§ 1—3 = Forslagets §§ 1—3,

§§ 4—10 = Forslagets §§ 5—11.

§ 11, jfr. Forslagets § 12, 1. Stk., 1. og 2. Pkt. og 2. Stk. samt § 178.

„Domsbehandling af Straffesager, i hvilke Bevisførelse skal finde Sted for Landsretten, foregaaer dels paa det Sted, hvor Landsretten har sit Sæde, dels paa andre af Justitsministeren ved Anordning dertil fastsatte Steder i Landsretskredsen. I Anordningen bestemmes, hvilke Dele af Landsretskredsen der skal henlægges til hvert af disse Tingsteder.

I borgerlige Sager kan Landsretten bestemme, at Domsforhandlingen helt eller delvis skal foregaa udenfor Rettens Sæde, naar saadant af Hensyn til Bevisførelsen skønnes hensigtsmæssigt. Sager, i hvilke saadan Bestemmelse er truffen, kunne

henvises til Behandling og Paakendelse paa de Ting, der i Henhold til Reglen i nærværende Paragrafs første Stykke afholdes udenfor Landsrettens Hovedtingsted.“

§§ 12—16 = Forslagets §§ 14—18.

§§ 17—19 = Forslagets §§ 20—22.

§ 20, jfr. Forslagets § 178.

„Der tilkommer Underretterne den samme Myndighed til at bestemme, at Domsforhandlingen skal foregaa udenfor Rettens Sæde, som ved § (11, 2det Stykke, 1ste Punktum) er tillagt Landsretterne.“

§§ 21—22 = Forslagets §§ 24—25.

Kapitel 2.

Retsmøder.

§ 23 = Forslagets § 4.

§ 24, jfr. Forslagets § 12, 1. Stk., sidste Pkt. og 3. og 4. Stk.

„Til Domsbehandling af Straffesager, i hvilke Bevisførelse skal finde Sted for

Landsretten, afholdes regelmæssigt Ting af Østre Landsret i Løbet af hver Maaned i Kjøbenhavn, og i øvrigt af hver Landsret en Gang i Løbet af hver 3 Maaned paa hvert af Tingstederne udenfor Kjøbenhavn; dog afholdes paa Bornholm intet Ting i Maanederne December, Januar og Februar.

Tiden for de ovennævnte regelmæssige Tings Begyndelse bestemmes for hvert Fjerdingaar af Landsrettens Justitiarius og bringes til almindelig Kundskab.

Overordentlige Ting til Domsbehandling af Straffesager, i hvilke Bevisførelse skal finde Sted for Landsretten, kunne afholdes saavel paa Rettens Hovedtingsted som paa dens andre Tingsteder, naar Landsrettens Justitiarius finder dette fornødent.“

§ 25 = Forslagets § 13, dog at der tilføjes som nyt Stykke: „Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn bestemmer selv Tiden for Rettens Møder.“

§ 26 = Forslagets § 19, dog at „Bytinget“ i Linie 1 ændres til „Kjøbenhavns Byret“.

§ 27, jfr. Forslagets § 23.

„For Underretterne udenfor Kjøbenhavn bestemmes ved kongelig Anordning Tiden for de ordentlige Retsmøder til Domsagers Behandling paa de enkelte Tingsteder indenfor hver Retskreds; herved iagttages, at der fastsættes forskellige Tingdage for de forskellige Tingsteder. Dommeren berammer i hvert enkelt Tilfælde Tiden for andre Retsmøder.“

§ 28 = Forslagets § 26.

§ 29 = Forslagets § 174, 1. Stk.

„Naar Hensyn til Retspersonalet eller Rettens øvrige Forretninger kræver det, eller Omstændighederne i øvrigt gøre det nødvendigt, kan Formanden afbryde begyndte Retsmøder eller afsige eller udsætte berammede Retsmøder, hvorom da Underretning snarest muligt bliver at give alle Vedkommende.“

Anm. Denne Bestemmelse maa gælde lige saa vel i Straffeprocessen som i Civilprocessen; §§ 898 og 906, 1. Stk., indeholde intet, der er i Strid med den.

Derimod lade Reglerne i §§ 173 og 174, 2. Stk., sig neppe sammenarbejde med de nærmest tilsvarende Regler i Bogen om Strafferetsplejen, hvilke findes spredte

paa flere forskellige Steder i denne (jfr. navnlig Modsætningen mellem „Ting“ og „Retsmøde“). — Se om §§ 173 og 174, 2. Stk. nedenfor.

§ 30, jfr. Forslagets §§ 175, 1. og 3. Pkt., og 734.

„Retsmøderne ere offentlige, hvor ikke det modsatte særlig er foreskrevet. Dog kan Retten undtagelsesvis paa Begæring af en Part eller i Embeds Medfør beslutte, at Forhandlingen skal foregaa for lukkede Døre, naar Hensyn til Sædeligheden eller Orden og Ro i Retslokalet kræver det. Det samme gælder i borgerlige Sager, naar offentlig Forhandling vilde tilføje nogen en ufornøden Krænkelser, og i Straffesager, naar Statens Forhold til fremmede Magter kræver det, samt med Hensyn til Retsbehandlinger, som finde Sted udenfor Domsforhandling, naar særegne Omstændigheder give Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning, eller det begæres af Værgen for en Sigtet under 18 Aar. Domme afsiges stedse i offentligt Møde.“

§ 31, jfr. Forslagets §§ 176 og 735.

„Rettens Beslutning om, at Dørene skulle lukkes, sker ved Kendelse, efter at Parterne have haft Lejlighed til at udtale sig. Kendelsen, der i borgerlige Sager ikke er Genstand for Kære, afsiges offentligt; om Dørene skulle lukkes under den forudgaaende Forhandling, afgør Rettens Formand.

Beslutning om, at Dørene skulle lukkes, kan træffes saavel ved Forhandlingens Begyndelse som i Løbet af denne; den kan straks eller senere indskrænkes til en Del af Forhandlingen.“

§ 32, jfr. Forslagets § 736, 1. Pkt., tildels.

„Naar det i Medfør af de foregaaende Paragraffer i en Straffesag besluttes, at Retsbehandlinger for en Ret, som bestaar af en enkelt Dommer, skulle foregaa for lukkede Døre, skal Retsvidne tilkaldes, overensstemmende med § (57).“

§ 33, jfr. Forslagets §§ 175, 2. Pkt., og 737.

„Naar Domsforhandlingen i en Straffesag holdes for lukkede Døre, have de ved den paatalte Handling forurettede Personer, fremdeles Dommere, Øvrighedspersoner, offentlige Anklagere, Sagførere, samt de, der ere indkaldte som Nævnninger til det paagældende Ting, Adgang til at overvære samme; endvidere kan der af Rettens Formand tilstedes enkelte andre Ad-

gang. Om de Forhandlinger, der af Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter eller til Sædeligheden finde Sted for lukkede Døre, maa ikke ske Meddelelse til nogen, hvem Adgang til at overvære dem ikke har været tilstedet. Overtrædelse heraf straffes med Bøder eller simpelt Fængsel.

Hvorvidt der i borgerlige Sager, i hvilke Forhandling finder Sted for lukkede Døre, kan tilstedes enkelte Personer, som ikke have med Sagen at gøre, Adgang, beror paa Rettens Formand. Det samme gælder, naar i en Straffesag Retshandlinger udenfor Domsforhandling foregaa for lukkede Døre.“

§ 34, jfr. Forslagets §§ 177 og 738.

„Adgang til offentligt Retsmøde kan nægtes Personer under 18 Aar samt enhver, der fremstiller sig i en saadan Tilstand, at hans Nærværelse vilde stride mod Rettens Værdighed eller god Orden, i Straffesager desuden Personer, der for Vold eller for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling have været straffede med offentligt Arbejde, Fængsel paa Vand og Brød eller Tvangsarbejde uden senere at have faaet Æresoprejsning. Rettens Formand kan under enhver Omstændighed, for at hindre, at Rummet overfyldes, begrænse Antallet af de Personer, som indlades.“

Anm. Af de Bestemmelser, som der i øvrigt kunde være Spørgsmaal om at optage i dette Kapitel, er § 178 føjet ind i Kap. 1, jfr. §§ (11) og (20) og § 179, jfr. § 739, hører naturligt hjemme i Fortsættelse af § 207, jfr. § 909, der som vedrørende Procesmaaden tilligemed §§ 205 og 206, jfr. §§ 747, 908 og 919, vil finde Plads i et senere Kapitel.

Her vil ogsaa § 180, jfr. § 748, passende kunne anbringes.

Kapitel 3.

Retsbøger.

§ 35, jfr. Forslagets §§ 27 og 186, 2. Stk.

„Almindelige Forskrifter om, hvilke Retsbøger der skulle føres ved de forskellige Retter, saavel som om deres Indretning og Førelse, gives ved kongelig Anordning. Indenfor de derved dragne Grænser bestemmes Retsbøgernes Indretning for de af flere Dommere bestaaende Retter af Justitiarius, for de øvrige Retters Vedkommende af Landsrettens Justitiarius.

De Retsbøger, som føres, autoriseres ved de af flere Dommere bestaaende Retter af vedkommende Justitiarius og ved de øvrige Retter af vedkommende Dommer.“

§ 36, jfr. Forslagets §§ 181 og 740.

„Angaaende alle Retshandlinger optages Beretning i Retsbogen.

I Retsbogen indføres Angivelse af:

- 1) Tiden og Stedet for Retsmødet;
- 2) Navnene paa de Personer, der fungere som Dommere, Nævninger, Retsskriver og Retsvidner;
- 3) Sagens Nummer med Parternes Navne;
- 4) Navnene paa de Personer, der ere til Stede som Parter eller paa disses Vegne eller til deres Bistand, eller Bemærkning om de Forholdsregler, som maatte være truffet med Hensyn til deres Tilkaldelse eller Udelukkelse;
- 5) om Retsmødet er offentligt eller ikke.“

§ 37, jfr. Forslagets §§ 182, 1. og 2. Stk., 183, 1. Stk., 741, 1. Stk., 4. Stk., 1. Pkt., og 5. Stk.

„Retsbogen skal indeholde en kort Fremstilling af Forhandlingernes Gang i Almindelighed.

Fuldstændigt optages Parternes Paastande, Begæring og Indsigelser, for saa vidt de ikke indeholdes i Skrifter, som overleveres Retten, i hvilket Fald Henvisning er tilstrækkelig, samt Indsigelser, som fremsættes af Vidner, Syns- eller Skønsmand.

Af Udviklinger og Foredrag til Begrundelse af Paastande, Begæring eller Indsigelser optages intet i Retsbogen, hvor ikke det modsatte udtrykkelig er bestemt; dog kan Formanden beslutte, at enkelte Udtalelser skulle optages.

Særlig Bemærkning gøres i Retsbogen om, hvorledes der er gaaet til Værks med Hensyn til Former, som efter Loven skulle iagttages, om, hvad der fremlægges i Retten, og hvilke Dokumenter der ere blevne oplæste.

Rettens Afsigelse af Domme og Kendelser og dens øvrige Beslutninger optages i Retsbogen. Domme og Kendelser indføres fuldstændigt i Dombogen.

Om noget i øvrigt skal optages i Retsbogen, beror paa, om saadant særlig er foreskrevet i Loven.“

Anm. Flere af de i denne Paragraf optagne Regler (jfr. navnlig 2., 3. og 4. Stykke) findes ikke i §§ 182 og 183. De synes imidlertid uden Skade at kunne opstilles som fælles for Civilprocessen og

Straffeprocessen. Hvad særlig andet Stykke angaar, indeholder det intet, som er i Strid med §§ 330—32 og 340, jfr. 376, eller med § 399; derimod vil det overflødig gøre § 290, 1. Stk., 2. og 3. Pkt., og en Sætning i sidste Stykke af § 320. — Den foreslaaede Tilføjelse til 3. Stk. er maaske ikke nødvendig; den sigter til §§ 332 og 340, hvor der ikke blot tales om Paastande og Indsigelser o. s. v., men ogsaa om „Anbringender“, og til § 399, jfr. sidste Stk. sammenholdt med 1. Stk.

Med Hensyn til sidste Stykke bemærkes, at Reglerne om Protokollation under Afhøring af Vidner, Syns- eller Skønsmand og Parter ere saa væsentlig forskellige i borgerlige Sager og i Straffesager, at de ikke lade sig samarbejde. Det foreslaas derfor, at de herhen hørende Bestemmelser i § 741 fordeles paa forskellige Steder i Bogen om Strafferetsplejen, hvilket uden Vanskelighed lader sig gøre: § 741, 2. Stk., 1. Punktum føjes til § 879, § 741, 2. Stk., 2. Punktum (i forandret Redaktion) føjes til § 976 (jfr. Henvisningen i § 985). § 741, 2. Stk., 3. Pkt. indsættes som ny Paragraf mellem §§ 916 og 917 (jfr. Henvisningerne i §§ 1010, 2. Stk., 1011, 1. Stk., 1031, 1037, 1. Stk. og 1043, 3. Stk.). I § 1002 (jfr. §§ 1037 og 1043) foretages en Forandring i Paragrafhenvisningen, saaledes at den ikke kommer til at omfatte den ny Paragraf, som indskydes mellem §§ 916 og 917. — § 741, 3. Stk. sættes ind mellem 3. og 4. Stk. i § 783. — § 741, 4. Stk., 2. Pkt. kan undværes, da den samme Regel indeholdes i § 953.

Naar der i Begyndelsen af sidste Stykke af den her foreslaaede § (37) kun siges „skal optages“ og ikke tillige „kan optages“, er det, fordi de sidstnævnte Ord, naar §§ 976 og 1002 affattes som lige ovenfor antydet, kunde give Anledning til den Misforstaaelse, at Underretten i Sager, som ere undtagne fra Anke, og Højesteret ikke skulde kunne bestemme, at Protokollation af Vidneudsagn skal finde Sted, medens Lovforslagets Hensigt jo netop er den, at det skal bero paa Rettens Skøn, om og hvor meget der skal optegnes.

§ 38, jfr. Forslagets §§ 182, 3. Stk., og 742.

„Hvor ikke det modsatte er udtrykkelig bestemt, finder Oplæsning og efter Omstændighederne Vedtagelse af det Retsbogens tilførte kun Sted, naar Rettens Formand af særlige Grunde anser det for nødvendigt, enten af egen Drift eller i

Udvalgenes Betænkninger m. m.

borgerlige Sager ifølge Begæring af Part, Vidne eller Syns- eller Skønsmand.“

Anm. Bestemmelsen i § 742, 1. Pkt. kan passende tilføjes dels i § 879 (Afhørelse for Undersøgelsesret), dels i § 976 (Underretssager, der ikke ere undtagne fra Anke). — Udtrykkelige Bestemmelser om, at Oplæsning skal finde Sted, findes i §§ 286, jfr. 302, 3. Stk., 315, 399 og efter de ovenfor foreslaaede Tilføjelser til §§ 879 og 976 i disse Paragraffer. — I § 182 siges det, at Oplæsningen skal finde Sted, inden ny Sag foretages. En tilsvarende Regel findes ikke i § 742. Kan den ikke udelades? — Det bemærkes, at Bestemmelsen i § 182, 3. Stk., om Parternes Ret til at kræve Oplæsning, i Forslaget staaar foran de i § 183 indeholdte Regler om, hvad der skal optages i Retsbogen, medens den her kommer til at følge efter § (37), der ogsaa omfatter de nævnte Regler.

§ 39, jfr. Forslagets §§ 184 og 743.
Som § 743.

§ 40, jfr. Forslagets §§ 183, sidste Sætning og 744.
Som § 744.

§ 41, jfr. Forslagets §§ 185 og 745, 1. Stk.
Som § 185.

§ 42, jfr. Forslagets §§ 186, 1. Stk., og 745, 2. Stk.
Som § 745, 2. Stk.

§ 43, jfr. Forslagets §§ 187 og 746.

„Udenfor de Tilfælde, for hvilke der i denne Lov er truffet særlig Bestemmelse, kunne Parterne samt andre, som deri have retlig Interesse — de sidstnævnte i Straffesager dog først, naar Sagen er endt —, hos Retsskriveren eller, hvor ingen saadan er ansat, hos Dommeren forlange Udskrift af Retsbøgerne, derunder dog ikke Stemmegivningsbogen, samt af de øvrige hos Retten beroende, til en Sag hørende, fremlagte Dokumenter.“

Kapitel 4.

Dommere, Retsskrivere, Retsvidner og Retsbude m. m.

§§ 44—56 — Forslagets §§ 28—40.

§ 57, jfr. Forslagets § 736.

„Hvor Loven særlig bestemmer det, skal en Stævningsmand eller i Mangel af

en saadan en fuldmyndig, uberygtet Mand i selvstændig Stilling af Dommeren tilkaldest som Retsvidne. Kan en saadan ikke straks komme til Stede, bliver Retshandlingen at udsætte, medmindre dens Øjemed derved vilde staa i Fare for at forspildes.

Dommeren sørger saa vidt muligt for, at Tilkaldelsen af andre end Stævningmændene sker efter Omgang; kun i Nødsfald kan en Person tilkaldes til at fungere flere Dage efter hinanden. Udebliver et tilkaldt Retsvidne uden lovligt Forfald eller uden betimelig Anmeldelse herom, kan det straffes med en Bøde af indtil 20 Kr. Dommeren kan paalægge Retsvidnerne at iagttage Tavshed om, hvad de ved Retshandlingen erfare om Undersøgelsens Genstand; Overtrædelse af et saadant Paalæg straffes med Bøder indtil 100 Kr.

Retsvidner have Krav paa samme Godtgørelse som i § (181) foreskrevet for Vidner.“

§§ 58—59 = Forslagets §§ 41—42.

§ 60, jfr. Forslagets §§ 43, 189, 3. Stk., og 750, 3. Stk.

„Ved Anordning gives der en Instruks for Stævningmænd.

Enhver Stævningssmand afgiver til vedkommende Justitiarius eller Underretsdommer en Erklæring paa Ære og Samvittighed om, at han med Troskab og Samvittighedsfuldhed vil opfylde de Pligter, der paahvile ham efter nærværende Lov og den ham meddelte Instruks. Dommeren i Retskredsen har at vejlede Stævningmændene med Hensyn til deres Pligter.“

§ 61 = Forslagets § 44.

Kapitel 5.

Tilfælde, i hvilke Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde.

§ 62, jfr. Forslagets §§ 152 og 680.

„Ingen maa handle som Dommer i en Sag, naar han

- 1) selv er Part i Sagen eller er interesseret i dens Udfald eller, hvis det er en Straffesag, er forurettet ved Forbrydelsen;
- 2) er beslægtet eller besvogret med nogen af Parterne i en borgerlig Sag eller med Sigtede i en Straffesag i op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien saa nær som Søskenbørn, eller er en af

Parternes eller Sigtedes Ægtefælle, Værge, Kurator, Adoptiv- eller Plejefader, Adoptiv- eller Plejessøn;

- 3) er gift med eller beslægtet eller besvogret i op- eller nedstigende Linie eller beslægtet i Sidelinien saa nær som Søkende med nogen i en borgerlig Sag optrædende Sagfører eller anden Rettergangsfuldmægtig for en af Parterne eller med den forurettede i en Straffesag eller dennes Rettergangsfuldmægtig eller med nogen i en saadan Sag optrædende offentlig Anklager eller Politieembedsmand eller Forsvarer for Sigtede;
- 4) har aflagt Vidnesbyrd eller været Syns- eller Skønsmand i Sagen eller har handlet i den, hvis det er en borgerlig Sag, som Sagfører eller i øvrigt som Rettergangsfuldmægtig for nogen af Parterne, og hvis det er en Straffesag, som offentlig Anklager, Politieembedsmand, Forsvarer eller Rettergangsfuldmægtig for den forurettede;
- 5) har handlet i Sagen i den underordnede Instans som Dommer eller, hvis det er en Straffesag, som Nævning.

Den Omstændighed, at Dommeren, fordi flere Embedsvirksomheder ere forenede i hans Person, tidligere af den Grund har haft med Sagen at gøre, medfører ikke Inhabilitet, naar der ikke efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at han har nogen særegen Interesse i Sagens Udfald.“

Anm. For saa vidt § 680 handler om Nævninger, er dens Indhold ikke medtaget her, dels af praktiske Hensyn, dels fordi næsten alle de andre Regler i Kapitlet alene have Dommen for Øje. Det fornødne om Nævninger vil findes Kapitel (75). — Bestemmelsen i § 152 Nr. 3 om, at den, som er gift med en i Sagen optrædende Sagfører, er inhabil som Dommer, maa ogsaa gælde i Straffesager. Desuden savnes i § 680 en Regel for det let tænkelige Tilfælde, at Dommeren er gift med den forurettede.

§ 63 = Forslagets §§ 153 og 681.

§ 64, jfr. Forslagets §§ 154 og 682.
Som § 154.

§ 65, jfr. Forslagets §§ 155, 156 og 683.

„Spørgsmaalet om en Dommers Fratræden, der, naar det rejses af en af Parterne, i borgerlige Sager i processuel Henseende behandles som andre Formalitets-

indsigelse, maa rejse før den mundtlige Forhandlings Begyndelse. Det kan afgøres, uden at Parterne have haft Adgang til at ytre sig derom."

Anm. Det bemærkes, at der i § 683 i Stedet for: „før den mundtlige Forhandlings Begyndelse“ staar: „før Forhandlingen begynder“.

§ 66, jfr. Forslagets §§ 157 og 684.
Som § 157.

Anm. For saa vidt § 684 handler om Nævninger medtages dens Indhold ikke her. Det fornødne vil findes tilføjet § 929.

§ 67 = Forslagets §§ 158 og 685.

§ 68, jfr. Forslagets §§ 159, 686 og 736,
2. Stk., 1. Pkt.

„De om Dommere givne Forskrifter finde ogsaa Anvendelse paa Retsskrivere og Retsvidner. Afgørelsen af Habilitetsspørgsmaalet træffes af Retten.“

§ 69 = Forslagets §§ 189, 2. Stk., og 750,
2. Stk.

„En Stævningsmand maa ikke foretage eller deltage i en Forretning, naar nogen af Parterne er hans Ægtefælle eller beslægtet eller besvogret med ham i lige eller nedstigende Linie eller i første Side-linie, eller han selv er Part i Sagen eller er interesseret i dens Udfald.“

Kapitel 6—10 (§§ 70—109)

= Forslagets Kapitel 4—8 (§§ 46—85).

Kapitel 11.

§§ 110—112 = Forslagets §§ 86—88.

§ 113 = Forslagets § 89 indtil Linie 4:
„stillede Betingelser“ inkl.

Anm. Resten flyttes hen blandt Overgangsbestemmelserne.

§§ 114—116 = Forslagets §§ 90—92.

Kapitel 12.

§§ 117—118 = Forslagets §§ 93—94.

§ 119 = Forslagets § 95, 1. Stk.

Anm. 2det Stykke flyttes hen i Kapitel om Overgangsbestemmelser.

§§ 120—128 = Forslagets §§ 96—104.

Anm. § 105, 1. og 2. Stykke, flyttes hen blandt Overgangsbestemmelserne.

Kapitel 13—14 (§§ 129—136)

= Forslagets Kapitel 11—12 (§§ 106—113).

Anm. Forslagets Kapitel 13 flyttes hen i Slutningen af Loven.

Anden Bog.

Almindelige Bestemmelser for borgerlige Sager og Straffesager.

Kapitel 15.

Almindelige Bestemmelser om Procesmaaden.

§ 137, jfr. Forslagets §§ 205 og 908.
= § 205.

Anm. § 919 maa vistnok helst blive staaende. Den angaar i Modsætning til § 205 Oplæsning af skriftlige Beviser og har særlig Landsretsproceduren for Øje. Et Sidestykke til den findes i § 342.

§ 138, jfr. Forslagets §§ 206 og 747.

„Retssproget er dansk. Afhørelse af Personer, der ikke ere det danske Sprog mægtige, foregaar ved Hjælp af en edsvoren Tolk. Dog kan i borgerlige Sager ved Underret Tilkaldelse af Tolk undlades, naar ingen af Parterne gør Fordring herpaa, og Retten tiltror sig fornødent Kendskab til det fremmede Sprog. Det samme kan under sidstnævnte Forudsætning finde Sted i Straffesager uden for Domsforhandling for Landsret.

Dokumenter, der ere affattede i fremmede Sprog, skulle ledsages af en Oversættelse, der, naar Retten eller Modparten forlanger det, skal autoriseres af en offentlig ansat Translatør.

Forhandling med og Afhørelse af døve, stumme og døvstumme foregaar enten ved Hjælp af Personer, der ere kyndige i Tegnsproget eller Talemetsoden, og som forud

tages i Ed, eller ved skriftlige Spørgsmaal og Svar.

Til at bistaa som Tolk eller Tegnsprogkyndig maa ingen tilkaldes, der ifølge §§ (62) og (64) vilde være udelukket fra at handle som Dommer i Sagen. I øvrigt blive de om Vidner gældende Regler at anvende paa de nævnte Personer med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur, og for saa vidt ikke andet særlig er foreskrevet."

Anm. 2det Stykke i § 747 er formuleret paa en noget anden Maade end her foreslaaet, idet det hedder: „som bliver at autorisere af en offentlig ansat Translator, medmindre Retten eller Parterne anerkende dens Rigtighed“.

§ 139, jfr. Forslagets §§ 207 og 909, 1ste Stykke.
= § 207.

§ 140 jfr. Forslagets §§ 179 og 739.

„Rettens Formand vaager over, at Forhandlingen foregaar med den tilbørlige Orden og Værdighed. Han er berettiget til i dette Øjemed at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller andre, naar de tillade sig upassende Udtalelser eller utilbørlige personlige Angreb. Vedbliver en Part hermed trods Tilrettevisning, kan Ordet fratages ham. Personer, der ved støjende eller anden utilbørlig Adfærd forstyrre Forhandlingerne eller tilsidesætte den Agtelse, som skyldes Retten, kunne udvises af Retssalen. Blicher i en borgerlig Sag Ordet frataget en Part, eller bortfjernes han, kan Forhandlingen fortsættes, hvis Retten ikke finder en Udsættelse nødvendig. Det samme gælder, naar Ordet fratages den Sigtede i en Straffesag. Bortfjernes han, forholdes efter Reglerne i §§ (797) og (825). Er det den offentlige Anklager eller Sigtedes Forsvarer, som bortfjernes, eller hvem Ordet fratages, gaas der frem, som om Vedkommende var udebleven.

For Fornærmelser mod Retten eller nogen af de i Retten mødende, Uorden, hvorved Forhandlingerne forstyrres, samt Ulydighed mod Formandens Befalinger, kan Retten (derunder ogsaa Skifte- og Fogedret) ved en Kendelse, der afsiges straks, paalægge Straf af Bøder indtil 40 Kr. eller simpelt Fængsel indtil 8 Dage.

De Straffe, som paalægges i Henhold til denne Paragraf, medføre ingen Indskrænkning i Adgangen til at drage den

Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Regler, hvor disse i øvrigt ere anvendelige.

Politiet er forpligtet til uvægerlig og øjeblikkelig at yde Retten Bistand til Udførelse af denne Paragrafs Forskrifter."

Anm. En Bestemmelse som den i Slutningen af første Stykke indskudte er nødvendig for at forebygge en Modsætningslutning. Den er formuleret i Overensstemmelse med Motiverne Sp. 373.

§ 141 = Forslagets §§ 180 og 748, dog med følgende Ændring:

I Linie 1 rettes „Bog“ til „Lov“.

Kapitel 16.

Forkyndelser og Meddelelser.

§ 142 jfr. Forslagets §§ 188 og 749.

„Forkyndelser og andre processuelle Meddelelser i borgerlige Sager skulle, for saa vidt ikke Loven eller Overenskomst mellem Parterne medfører Undtagelse, foregaa ved en Stævningsmand eller i de i § (145) Nr. 3 angivne Tilfælde ved Politiet.

Paa samme Maade foregaar i Straffesager med de i §§ (148) og (149) hjemlede Undtagelser

- 1) Forkyndelse for Sigtede af Tilsigelse eller Stævning til Møde for Retten, af Anklageskrift, Bevisfortegnelse, Domsudskrift, Ankemeddelelse eller Kæremaal og af den i sidste Stykke af § (903) ommeldte Tilkendegivelse,
- 2) Forkyndelse for Vidner og Syns- eller Skøns mænd af Indkaldelse til Afhørelse, for Syns- eller Skøns mænd af den Beslutning, hvorved de ere udmeldte, og for udeblevne Vidner eller Syns- eller Skøns mænd af den i § (166), jfr. § (177), ommeldte Kendelse,
- 3) Forkyndelse for en privat Sagsøger af den i sidste Punktum af § (952) ommeldte Meddelelse."

§ 143 = Forslagets §§ 189, 1. Stk., og 750, 1. Stk.

§ 144 jfr. Forslagets §§ 190 og 751.

„Det, der skal forkyndes paa den i § (142) foreskrevne Maade, gives i dobbelt Udfærdigelse til den, der skal iværksætte Forkyndelsen. Begæring eller Paalæg om Foretagelse af Forkyndelser kan rettes umiddelbart til en Stævningsmand. Skal Forkyndelse i en borgerlig Sag ske paa et andet Sted end det, hvor Parten opholder sig, eller i en Straffesag i en anden Underretskreds end den, hvor Retten, fra hvilken Forkyndelsen udgaar, har sit Sæde, eller udgaar den i en saadan Sag fra Landsretten eller Overanklageren, kunne Udfærdigelserne sendes til Underretten i den Kreds, hvor Forkyndelsen skal ske. Vedkommende Underret er da pligtig — i borgerlige Sager mod Forudbetaling af alle fornødne Udgifter — at overgive dem til Stævningsmanden eller Politiet.

Begæringen eller Paalæget om Forkyndelse skal efterkommes snarest muligt, i Byerne senest inden 24 Timer, paa Landet senest inden 48 Timer efter Modtagelsen. Om Tiden, paa hvilken Begæringen eller Paalæget er modtaget, skal Stævningsmanden — i borgerlige Sager efter Forlangende af vedkommende Part — undertegne en ham forelagt skriftlig Tilstaaelse.

Naar Forretningen udføres“ o. s. v. (som § 190, 3. Stk.)

Anm. Ordene „en ham forelagt“ i 2. Stykke, næstsidsste Linie, findes ikke i § 751.

§ 145, jfr. Forslagets §§ 191 og 752, = § 191 med følgende Ændring:

I Linie 3 fra neden ændres „Partens“ til „de af ham modtagne“.

§ 146 = Forslagets §§ 192 og 753.

§ 147, jfr. Forslagets §§ 193 og 754, = § 193 med følgende Ændring:

I 1ste Stykke, Linie 3, indskydes efter „begært“ Ordene „eller beordret“.

I sidste Stykke, Linie 2, ændres „ifølge Partens Foranstaltning“ til „efter Foranstaltning af den, der har begært eller beordret den“.

Anm. Til sidste Stykke i § 193 findes intet tilsvarende i § 754. Det henstilles, om den deri indeholdte Regel ikke ogsaa maa gælde i Straffesager.

§ 148, jfr. Forslagets §§ 194 og 755, = § 755, dog saaledes, at der i næstsidsste Linie efter „herom“ indskydes „, som vedkommende Part i

borgerlige Sager kan fordre udstedt af Retten,“.

§ 149, jfr. Forslagets §§ 195 og 756 = § 756 med følgende Rettelse:

I Linie 2 indskydes mellem „har“ og „en sigtet“ Ordene „i en Straffesag“.

Anm. Den vidtløftigere Formulering i Begyndelsen af § 195 siger formentlig ikke andet, end hvad der ogsaa ligger i Ordene: „Er det ikke lykkedes“ o. s. v. i § 756.

§ 150 = Forslagets § 196, dog at den første Sætning ændres til: „I borgerlige Sager kunne Parterne vedtage“.

§ 151, jfr. Forslagets § 197.

„I borgerlige Sager anses en Forkyndelse, som er sket overensstemmende med de i §§ (145—150) givne Regler, som lovlig, uagtet den ikke ved de trufne Foranstaltninger maatte komme til paagældendes Kundskab. Hvorvidt det samme gælder i Straffesager, afgøres efter de i Bogen om Strafferetsplejen indeholdte Regler.“

§ 152, jfr. Forslagets §§ 198 og 757, = § 757.

§ 153 = Forslagets § 199 med følgende Ændring:

I Linie 1 indskydes efter „begge Parter“ Ordene: „i en borgerlig Sag“.

§ 154, jfr. Forslagets §§ 200 og 758, = § 758, dog at Ordene „i Straffesager“ i 1ste Linie udgaa.

§ 155 = Forslagets §§ 201 og 759.

§ 156 = Forslagets §§ 202 og 760.

Kapitel 17.

Vidner.

§ 157, jfr. Forslagets §§ 267 og 766, = § 267 med følgende Ændring:

I Linie 2 efter „Sagen“ indskydes: „eller Undersøgelsens Genstand“.

§ 158, jfr. Forslagets §§ 268 og 767, = § 767 med følgende Ændringer:

I Linie 4 indskydes foran „Forsvarere“ Ordene: „i Straffesager“, og der tilføjes

efter „Egenskab“: „og i borgerlige Sager Sagførere angaaende det, som de ved Partens Fortrolighed have erfaret i en Sag, der har været dem betroet til Udførelse, eller hvori deres Raad har været søgt.“

I Linie 7 fra neden tilføjes efter „Anvendelse“: „i Straffesager“.

§ 159, jfr. Forslagets §§ 269 og 768.

„Vidnesbyrd kan i borgerlige Sager nægtes, naar Besvarelsen af et Spørgsmaal maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv, dets Ægtefælle, Forældre eller Børn for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd eller dog for et væsentligt Formuetab eller anden hermed i Klasse staaende Skade, samt naar Spørgsmaalet angaar Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet, for saa vidt Vidnet selv eller dets Ægtefælle herved kan skades.

I Straffesager kan Vidnesbyrd kun nægtes (jfr. dog 4de Stykke), naar Besvarelsen af det stillede Spørgsmaal maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd.

Et Vidne kan ingen Sinde undslaa sig for at besvare det Spørgsmaal, om der er overgaaet Vidnet en Straffedom.

Den, hvem Ansvaret for et trykt“ o. s. v. som § 269, dog med følgende Ændring:

I Slutningen af 4de Stykke forandres Punktum til Komma, og der tilføjes: „eller for at afgive videre Forklaring.“

§ 160, jfr. Forslagets §§ 270 og 769.

= § 270 med følgende Ændring:

I Linie 2 indskydes efter „Underret“: „eller i en Straffesag for en Undersøgelsesret (§ 564)“.

Ann. Ordene: „over for Retten eller Paatalemyndigheden“ i § 769, Linie 1 og 2, kunne vistnok undværes; de findes heller ikke i andet Stykke. — Da Vidner ogsaa kunne føres for Højesteret, jfr. § 1000, 2det Stykke, synes der i § 769 at mangle en Regel for dette Tilfælde. Bestemmelsen i § 1000 om, at Højesteret selv afgør, hvorvidt Afhørelsen skal ske for Højesteret, maa ifølge § 770 og i Analogi med den tilsvarende Bestemmelse i § 271 forstaaes derhen, at Afhørelse under Domsforhandlingen ikke behøver at finde Sted, selv om den almindelige Regel i § 770 vilde føre til at kræve saadant.

§ 161, jfr. Forslagets §§ 271, 1 Stk., 1 Pkt., og 3. Stk. og 770.

= § 770 med følgende Ændringer:

I Linie 2 indskydes foran „1000“: „380“.

I Stedet for Linie 4—5: „vilde medføre . . . ikke vilde staa“ sættes: „efter Rettens Skøn vilde medføre Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne eller Ulemper for Vidnet eller Bekostning for Parterne, som ikke vilde staa“.

I Slutningen af 1. Stk. rettes Punktum til Komma, og der tilføjes: „eller begge Parterne i en borgerlig Sag afrafalde det“.

I 2. Stykke, Linie 1, indskydes mellem „der“ og „under“: „i en Straffesag“.

Ann. § 271, 1. Stk., 2. Punktum flyttes hen til § 380, § 271, 2. Stk., 1. Punktum dels til Kapitel 31 (om Landsretsproceduren), dels til § 403, jfr. § 410. § 271, 2. Stk., 2. Punktum er overflødig. Se nedenfor.

§ 162 = Forslagets §§ 272 og 771.

§ 163, jfr. Forslagets §§ 273, 1.—4. Stk. og § 772, 1., 2. og 4. Stk.

„Indkaldelse til at møde som Vidne udgaar, hvor ikke andet er bestemt, fra den Ret, for hvilken Vidnesbyrddet skal aflægges. I borgerlige Sager udstedes Indkaldelsen kun efter vedkommende Parts Begæring og overgives ham til Forkyndelse. Skal et Vidne indkaldes for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, maa en Udskrift af denne forelægges Underretten.

Foruden Vidnets Navn“ osv. som § 273, 2det Stykke.

„Varslet er i borgerlige Sager en Uge, men kan dog under særlige Omstændigheder afkortes efter Beslutning af Rettens Formand. I Straffesager tilkommer der Vidnet Aftens Varsel, hvortil lægges to Døgn, saafremt det skal møde udenfor den Underretskreds, hvor det bor eller opholder sig, og Afstanden til Tingstedet er over 15 Kilometer; dog kan Retten eller dens Formand fastsætte andet Varsel eller paalægge uopholdeligt Møde.

Skulle Vidner føres i Udlandet, udsteder Retten — i borgerlige Sager efter vedkommende Parts Forlangende — de i saa Henseende fornødne Begæring til de udenlandske Myndigheder.“

Ann. Det bemærkes, at der ikke i § 772 findes nogen Bestemmelse, svarende til 1. Stk., sidste Punktum, ej heller til 4. Stk., ligesom ogsaa Sætningen „hvem der har begært Indkaldelsen“ mangler.

5. Stk. i § 273 flyttes hen i Kapitel 31, jfr. §§ 380, 403 og 410.

§ 164, jfr. Forslagets §§ 274 og 773.
= § 773.

Anm. Ordene: „efter en Parts Begæring“ i § 274 kunne uden Skade udgaa.

§ 165, jfr. Forslagets §§ 284, 1. Stk., og 916, 1. Stk.
= § 284, 1. Stk.

§ 166, jfr. Forslagets §§ 275 og 774.

1ste Stykke som § 275, 1. Stk., med følgende Ændringer og Tilføjelser: I Linie 3 indskydes mellem „Retten“ og „efter“: „i borgerlige Sager“. I Linie 4 indskydes mellem „Begæring“ og „ved Kendelse“: „straks“. I Slutningen af Stykket tilføjes efter „Foranstaltning“: „I Straffesager kan der i samme eller et senere Retsmøde idømmes Vidnet Bøde og Erstatning som foranført, dog at Bøden, hvis Vidnet var indkaldt til Domsforhandling for Nævnninger, kan stige til 400 Kr.“.

2det Stykke affattes saaledes: „Retten kan derhos — i borgerlige Sager dog kun efter Partens Begæring og kun i Tilfælde af Vidneførsel under Domsforhandling eller af gentagen Udeblivelse — lade et udeblevet Vidne afhente med Magt, og hvis Sagen udsættes, beslutte“ o. s. v. som § 275, 2. Stykke, indtil „sammenlagt“. Derefter tilføjes: „Udgifterne derved afholdes som Delinkventomkostninger“.

3die Stykke — § 275, 3die Stykke.

Anm. I § 275, Lin. 3, staar „før den paagældende Sags Slutning“, i § 774 „før Mødets Slutning“. Det sidste Udtryk er vel valgt med Henblik paa Vidneførsel under Forundersøgelsen. Det er imidlertid ikke ganske korrekt, for saa vidt angaar Domsforhandlingen (jfr. § 916), og den i § 275 brugte Vending lader sig vistnok uden Fare for Misforstaaelse anvende i alle Tilfælde. — Den sidste Sætning i 3die Stykke: „eller kommet til dets Kundskab“ findes ikke i § 774.

§ 167, jfr. Forslagets §§ 276 og 768, 5. Stk.
= § 276.

§ 168 — Forslagets §§ 277 og 772, 3. Stk.

§ 169 — Forslagets §§ 278 og 775.

§ 170, jfr. Forslagets §§ 280 og 776
= § 776 med følgende Rettelse:

I Linie 3 indskydes mellem „eller“ og „af sigtede“: „hvis det er i en Straffesag“,
I Linie 4 indskydes mellem „efter“

og „Rettens Beslutning“: „Parternes Begæring eller“.

I samme Linie indskydes efter „Saa-dant bør“: „i Straffesager“.

§ 171, jfr. Forslagets §§ 281, 1. Stk., 2. og 3. Pkt. og 3. Stk., 912, 1. og 2. Stk., 284, 2. Stk. og 916, 2. Stk.

1ste Stykke affattes saaledes:

„Naar en Part selv afhører de af ham fremstillede Vidner, kan Modparten, hver Gang Afhørelsen af et Vidne er sluttet, rette Spørgsmaal til det, og Parten kan derefter rette de Spørgsmaal til Vidnet, hvortil Modafhøringen har givet Anledning. Rettens Formand kan tillade Fremsættelse af yderligere Spørgsmaal.“

2. Stk. = § 281, 3. Stk. og 912, 2. Stk.

3. Stk. = § 284, 2. Stk. med følgende Rettelse:

I Linie 2 indskydes efter „en Part“: „(i Straffesager tiltalte)“.

Anm. Da Reglerne om, af hvem Vidner skulle afhøres, i 3die Bog findes spredte paa flere forskellige Steder (§§ 879, 912 — 15, 972, 3. Stk., 976, 980, 981 og 1002), henstilles det, at de tilsvarende Bestemmelser i §§ 281, 1. Stk., 1. Pkt. og 2. Stk., og 283, 2. Stk. flyttes hen til Kap. 31, se nedenfor.

§ 172 — Forslagets §§ 282 og 777.

§ 173 — Forslagets §§ 283, 1. Stk. og 913, 1. Stk.

§ 174, jfr. Forslagets §§ 287 og 778.
= § 287, dog at der i Stedet for 1ste Punktum sættes følgende:

„Vidneforklaringer skulle bekræftes med Ed, i borgerlige Sager, naar nogen af Parterne forlanger det, i Straffesager som Regel, naar de afgives under Domsforhandling. Finder Retten, at det, hvorom Vidnet er spurgt, allerede er tilstrækkeligt bevist, eller at det er uden væsentlig Betydning for Sagens Afgørelse, hvis det er en borgerlig Sag, eller ganske uden Betydning for tiltaltes Frifindelse eller Domsfældelse, hvis det er en Straffesag, bortfalder Bekræftelsen.“

(Hvis Ændringsforslagene Nr. 113 a og 258 a vedtages, indskydes der i Slutningen af 1ste Sætning efter „Ed“: „eller anden højtidelig Forsikring“.

Hvis Ændringsforslagene Nr. 102 og Nr. 257 vedtages, ændres i første Punktum

Ordene: „naar nogen af Parterne forlanger det“ til: „naar ikke begge Parter frafaldte det“, hvorhos 2det Punktum udgaar. — Under samme Forudsætning flyttes §§ (174, 175 og 176) op mellem § (169) og § (170).)

§ 175 — Forslagets § 779, dog at der i Linie 1 mellem „som“ og „afgives“ indskydes: „i en Straffesag“.

§ 176, jfr. Forslagets §§ 279 og 780.
= § 279, dog med følgende Rettelse:
Under 4) i Linie 2 indskydes efter „Sagens“: „eller Undersøgelsens“.

§ 177, jfr. §§ 288, 781 og 1017, 2. og 3. Stk.
= § 288 med følgende Rettelse:
I Linie 2 indskydes mellem „Retten“ og „efter“: „i borgerlige Sager“.

Anm. For saa vidt § 1017, 2. og 3. Stk. ogsaa angaar den, der nægter at fremkomme med Dokumenter, optages det fornødne i Henvisningsform i § 803.

§ 178 — Ændringsforslag Nr. 259.

§ 179, jfr. Forslagets §§ 290, 879 og 921, se ogsaa 922 og 923.

Iste Stykke affattes saaledes:

„Afgørelse af Tvistigheder, som opstaa under Vidneførselen i Anledning af Indsigelser eller Begæring om Parter eller Vidner, sker, efter at vedkommende have ytret sig, ved Kendelse, i Straffesager dog kun, naar saadant begæres.“

2. Stk. affattes som § 290, 2. Stk., dog at der i Linie 3, mellem „og“ og „ikke“, indskydes: „bør i Straffesager aldrig og i borgerlige Sager“.

3. Stk. — § 290, 3. Stk.

Anm. Som Følge af den ny § (37) bliver § 290, 1. Stk., 2. og 3. Pkt. overflødig. — Der udgaar nogle Ord i §§ 879 og 921. — Til sidste Stykke findes intet tilsvarende i 3. Bog.

§ 180 — Forslagets § 291.

Anm. Til denne Bestemmelse findes intet tilsvarende i 3. Bog.

§ 181, jfr. Forslagets §§ 292 og 782.

1. Stk. = § 782, 1. Stk., dog at der i tredje sidste Linie indskydes efter „det offentlige“: „i Straffesager“.

2. Stk. affattes saaledes: „De Ydelser, paa hvilket Vidnet har Krav eller, hvis de ikke kunne anslaaes bestemt, tilbørligt For-

skud paa samme, maa i borgerlige Sager tilbydes betalte samtidig med Indkaldelsens Forkyndelse. I Straffesager kunne Vidner forlange fornødent Forskud“ o. s. v., som i § 782, 2. Stk.

Anm. Det henstilles, om det ikke, naar §§ 292 og 782 sammendrages, vil være rigtigt i Paragraffen at optage en Bemærkning om, af hvem Vidnegodtgørelsen skal udredes.

§ 182 — Forslagets § 294, dog at Begyndelsen affattes saaledes:

„I Overensstemmelse med de i nærværende Kapitel om Vidneførsel i borgerlige Sager indeholdte Regler, jfr. ogsaa § (338), sker Optagelsen af Beviser til Brug ved borgerlige Retssager, som ere anlagte“ o. s. v. og at der i 2. Stk., Linie 2, efter „Kapitel“ tilføjes: „og § (338)“.

Anm. §§ 285, 286, 289 og 293, der dels indeholde Regler, som ere ejendommelige for Civilprocessen, dels i 3. Bog intet tilsvarende have i Kapitlet om Vidner, foreslaas flyttede til Kapitel 31 og de respektive Steder i det følgende.

Kapitel 18.

Syn og Skøn.

§ 183, jfr. Forslagets §§ 295, 784, 789.

„Naar der i en borgerlig Sag fremsættes Begæring om Optagelse af Syn eller Skøn, og Begæringen af Retten tages til Følge, saavel som naar i en Straffesag de i § (719) nævnte Betingelser foreligge, udmelder Retten ved et Udmeldelsesdekret en eller flere Syns- eller Skønsmænd. Der- som den, der skal tilkaldes, har en almindelig offentlig Bemyndigelse til Foretagelsen af vedkommende Syn eller Skøn, sker i Straffesager Tilkaldelsen ved Rettens til ham rettede Begæring.

Betten bestemmer Syns- eller Skønsmændenes Antal for saa vidt ingen særlig Forskrift“ o. s. v., som § 295.

Anm. § 783 og en Del af § 784 blive staaende paa deres nuværende Plads.

§ 184 — Forslagets §§ 296 og 785.

§ 185 — Forslagets §§ 297 og 786.

§ 186, jfr. Forslagets §§ 298 og 787.
= § 787.

§ 187, jfr. Forslagets § 299 og 788.

„Enhver af Parterne kan gøre Henstilling til Retten om Valget af Syns- eller Skønsmændene, men Retten er ikke bunden herved. Retten bør forinden Udmeldelsen meddele Parterne — i borgerlige Sager dog kun, hvis de ere mødte —, hvilke Personer der agtes udmeldte, og give dem Adgang til at udtale sig om disse. Denne Regel kan i Straffesager tilsidessættes, naar Omstændighederne ikke tillade dens Iagttagelse.

Indsigelser, der ikke gøres gældende straks ved Udmeldelsen, kunne i borgerlige Sager kun tages i Betragtning“ o. s. v., som § 299.

§ 188, jfr. Forslagets §§ 300, 1. Stk. og 791.

„I borgerlige Sager maa det i Udmeldelsesdekretet tydeligt angives, hvad der er Forretningens Genstand og Øjemed. Tillige nævnes den Tid, da Afhjemlingen skal foregaa — medmindre Fastsættelsen af Tiden herfor efter Omstændighederne findes at maatte bero til senere Berømmelse —, og det paalægges de udmeldte til den Tid at møde for at afgive og beedige deres Erklæring.

I Straffesager foretages den til et Syn eller Skøn fornødne Besigtigelse under et Retsmøde — der efter Omstændighederne bliver at foretage udenfor det sædvanlige Tingsted — medmindre Synet eller Skønnet udkræver fortsat Iagttagelse eller Undersøgelse, eller Besigtigelse under et Retsmøde af anden Grund, saasom af Sømmelighedshensyn, findes uhensigtsmæssig eller ufornøden, i hvilket Tilfælde Retten kan overlade Mændene at foretage eller fortsætte deres Besigtigelse udenfor Retsmøde. I saadant Tilfælde bliver der i Udmeldelsesbeslutningen eller Begæringen eller under Møde inden Retten at give dem saadan Meddelelse om Synets eller Skønnets Genstand og Øjemed, som i første Stykke nævnt, samt saadan anden Anvisning, som maatte udkræves. Skulle Mændene afgive skriftlig Erklæring, bliver der i Udmeldelsesbeslutningen eller Begæringen eller i en Tilførsel til Retsprotokollen, hvoraf Udskrift overgives dem, at forelægge dem bestemte Spørgsmaal til Besvarelse. Tillige meddeles der dem de fornødne Oplysninger af Sagens Aktstykker og fastsættes en Frist til Erklæringens Afgivelse. Anse de yderligere Oplysninger fornødne, kunne de derom henvende sig til Retten.

Vil Foretagelsen af et Syn eller Skøn

medføre Tilintetgørelse eller Forandring af dets Genstand, bør saa vidt muligt en Del af denne holdes uden for Undersøgelsen. Lader dette sig ikke gøre, bør Syns- eller Skønsmændenes Antal ikke være under to.

De gældende Regler om Obduktionsforretninger blive fremdeles staaende ved Magt.“

§ 189, jfr. Forslagets §§ 300, 2. og 3. Stk. og 792, 3. Stk.

„I borgerlige Sager kan Retten, naar Syns- eller Skønsmændene bo eller opholde sig langt fra det Sted, hvor Hovedsagen behandles, og deres Fremstilling under Domsforhandlingen skønnes at kunne undværes, i Udmeldelsesdekretet bestemme, at de skulle møde og afhjemle deres Forretning samt besvare fremsatte Spørgsmaal for en af Retten bestemt Underret.

I Straffesager finder med Hensyn til Syns- og Skønsmands Mødepligt Reglerne i § (160) tilsvarende Anvendelse.

Skulle Syns- eller Skønsmand møde for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, maa en Udskrift af denne forelægges Underretten, der forsyner den med Paategning om, naar Afhjemlingen skal finde Sted.“

Anm. I 3. Bog findes ingen til det sidste Stykke svarende Bestemmelse. Jfr. dog § 770, 2. Stk., sammenholdt med § 799.

§ 190, jfr. Forslagets § 301. 1. og 4. Stk.

„Udmeldelsesdekretet bliver uden Ophold at forkynde for de udmeldte i Overensstemmelse med de for Vidner givne Regler. Skulle Mændene møde for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, skal tillige den i foregaaende Paragraf ommeldte Berømmelse af Afhjemlingen forkyndes for dem, i borgerlige Sager desuden for Modparten.

I borgerlige Sager skulle Syns- og Skønsmændene give Parterne Underretning om, naar og hvor Forretningen foregaa, ligesom de ogsaa, naar Forretningen afgives skriftlig (§ 191), have at meddele Parterne Genpart af den eller dog at give dem Adgang til at gøre sig bekendt med den senest 3 Dage forinden Afhjemlingen.

Klage over Syns- og Skønsmændenes Fremgangsmaade ved deres Forretning fremsættes for den Ret, for hvilken Afhjemlingen skal ske. Retten kan paalægge dem at omgøre eller fuldstændiggøre Forretningen.“

Anm. § 301, 2. og 3. Stk., flyttes hen i Kapitel 29.

§ 191, jfr. Forslagets §§ 302, 790 og 792, 1. og 2. Stk.
= § 302.

§ 192, jfr. Forslagets §§ 303 og 793.
1. Stk.: „I borgerlige Sager have Syns- og Skønsmænd at bekræfte deres Syn o. s. v.“, som § 303.

2. Stk.: „I Straffesager finder saadan Bekræftelse som i første Stykke nævnt kun Sted under Domsforhandlingen, samt naar Mændenes Erklæring eller Forklaring maa ventes at skulle benyttes som Bevis under denne uden personligt Møde af Mændene selv; i sidste Tilfælde skal et Retsvidne saa vidt muligt tilkaldes overensstemmende med § (57), saafremt en særlig Retsskriver ikke er til Stede.“

§ 193, jfr. Forslagets §§ 304 og 795.

1. Stk. = § 304, 1. Stk.

2. Stk.: „Dog kan Retten, naar dette er muligt og efter Omstændighederne kan bidrage til Sagens Fremme, udnævne andre Syns- eller Skønsmænd, enten straks eller naar de anordnede Tvangsmidler forgæves ere anvendte. I borgerlige Sager kan dette dog kun ske efter Begæring af vedkommende Part, der i saa Fald ikke kan forlange yderligere Tvangs Anvendelse mod den eller de genstridige Syns- eller Skøns- mænd.“

§ 194 = Forslagets § 305.

§ 195 = Forslagets § 306.

§ 196 = Forslagets § 307, 1. Pkt., og 799.

Anm. § 307, 2. Pkt., flyttes til Kapitel 31.

§ 197 = Forslagets §§ 308 og 794.

§ 198 = Forslagets § 797, dog at der i Linie 1 efter „Efterforskningen“ indskydes „i Straffesager“.

§ 199, jfr. Forslagets §§ 309 og 798.

1. Stk. = § 309, 1. Stk.

2. Stk.: „Disse Ydelser eller, hvis de ikke kunne anslaaes bestemt, passende Forskud paa dem, skulle i borgerlige Sager tilbydes forud. I Straffesager kunne Mændene ved Udmeldelsens Forkyndelse“ o. s. v., som § 798, 3. Stk.

3. og 4. Stk. = § 309, 3. og 4. Stk.

§ 200 = Forslagets § 310.

Kapitel 19.

Rettens Raadslagninger og Afgørelser.

§ 201, jfr. Forslagets §§ 219, 761 og 900.

1. Stk. = § 219, 1. Stk.

2. Stk. = § 219, 2. Stk.

3. Stk.: „I en Sags Afgørelse kan ingen Dommer eller Nævning deltage, som ikke har overværet de mundtlige Forhandlinger i deres Helhed. Naar i en Straffesag, som behandles ved Landsret, en Dommer eller Nævning faar Forfald eller af anden Grund maa fratræde, efter at Domsforhandling er begyndt, kan denne fortsættes for henholdsvis fire Dommere eller elleve Nævninger eller for fire Dommere og elleve Nævninger; Dom kan dog, naar der kun er fire Dommere, kun afsiges, naar tre af dem ere enige i Afgørelsen.

Ved Forhandlinger, som forudsættes at blive af længere Varighed, kan Formanden i en Ret, som bestaar af flere Medlemmer, bestemme“ o. s. v. som i § 900.

§ 202 = Forslagets § 220, dog at der i Linie 1 efter „tre“ indskydes: „i Straffesager mindst fem“, og at der i Linie 2 efter „Medlemmer“ tilføjes: „jfr. dog § (201)“.

§ 203, jfr. Forslagets §§ 221, 762 og 923, 2. Stk.

1. Stk. = § 762 1. Stk.

„Danner der sig i en Straffesag om det samme Spørgsmaal flere end to forskellige Meninger, af hvilke ingen er i Flertal, blive de for Sigtede ugunstigste Stemmer regnede sammen med de nærmeste mindre ugunstige, indtil der udkommer Stemmerlighed. Er det tvivlsomt, hvilken Mening der er den ugunstigste for Sigtede, bliver der afstemt særskilt herom.

Særskilt Afstemning finder ligeledes Sted, naar der opstaar Meningsforskel om, hvorledes Spørgsmaalene skulle stilles, eller om Afstemningens Resultat.

Den vedtagne Afgørelse føres i Pennen af Rettens Formand eller af den af de i Afgørelsen deltagende Dommere, hvem dette Hver af Formanden overdrages. Stemmetallet maa ikke optages i Rettens Afgørelser.“

§ 204 = Forslagets § 763, 1. Stk., 2. Pkt.

§ 205, jfr. Forslagets §§ 227 og 763, 1. Stk., 1. Pkt. og 2. Stk., 1. Pkt.

= § 227 med følgende Ændringer:

I 1. Stk. i Slutningen tilføjes: „medmindre saadant særlig er foreskrevet“.

I 2. Stk., Linie 1, indskydes efter „Afgørelse“: „af en borgerlig Sag“.

§ 206, jfr. Forslagets §§ 228, 763, 1. Stk., 1. Pkt., og 923, 3.—6. Stk.

„Rettens Afgørelser træffes snarest muligt, efter at den paagældende Forhandling er til Ende. Kan i en Straffesag Afsigelsen ikke finde Sted samme Dag, skal dog Dom afsiges senest inden en Uge, og hvor Nævninger have medvirket, senest Dagen efter. Det sidste gælder ogsaa om Kendelser i Straffesager.

Afsigelsen af en Dom foregaar ved, at Domsslutningen, efter at hele Dommen er skriftlig udarbejdet, oplæses i et Retsmøde.

Dersom det ikke ved Optagelsen af en borgerlig Sag tilkendegives, naar Dommen“ o. s. v., som § 228 ud.

„I Straffesager bør Tiltalte, hvis han er fængslet, bringes til Stede ved Dommens Afsigelse. Er Dommen fældende, og er Tiltalte ikke til Stede ved Afsigelsen, bliver Udskrift af Dommen at forkynde for ham; i andre Tilfælde meddeles der ham paa Begæring Udskrift uden Betaling. Af alle Domme tilstilles der Overanklageren Udskrift. Ved Afsigelsen eller Forkyndelsen af en fældende Dom bliver det at betyde domfældte, inden hvilken Frist og paa hvilken Maade han kan fremsætte Meddelelse om Anke.“

§ 207 = Forslagets § 229.

§ 208, jfr. Forslagets §§ 230 og 765. = § 765 med følgende Ændringer:

I 2. Stk., Linie 3—4, forandres Ordene „Afgørelsen indeholdte ... erkendes“ til: „Afgørelsen af en borgerlig Sag indeholdte Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Ytringer eller den i Afgørelsen af en Straffesag indeholdte Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng, for saa vidt Fremstillingen erkendes“.

§ 209, jfr. Forslagets §§ 231 og 763, 2. Stk., 2. Pkt. — § 231.

§ 210 = Forslagets § 764 [med følgende Ændring:

I Linie 2 tilføjes efter „Regler“: „om Straffesagers Behandling“.

Tredie Bog.

Den borgerlige Retspleje.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

Kapitel 20—22 (§§ 211—241) = Forslagets Kapitel 14—16 (§§ 121—151).

Kapitel 23—24 (§§ 242—254) = Forslagets Kapitel 18—19 (§§ 160—172).

Kapitel 25 (§§ 255—263) = Forslagets Kapitel 26 (§§ 258—266).

Kapitel 26.

Procesmaaden i Almindelighed.

§ 264 = Forslagets § 173.

§ 265 = Forslagets § 174, 2. Stk.

§§ 266—67 = Forslagets §§ 203 og 204.

§§ 268—77 = Forslagets §§ 208—217.

§§ 278—82 = Forslagets §§ 222—226.

§ 283 = Forslagets § 218.

Kapitel 27.

Om Parternes og Trediemands Forpligtelse til at fremlægge synbare Bevismidler.

§§ 284—87 = Forslagets §§ 311—14.

§ 288, jfr. Forslagets § 301, 2. og 3. Stk. „Naar en Syns- eller Skønsforretning skal finde Sted, have Parterne at give de udmeldte Mænd Lejlighed“ o. s. v., som § 301, 2. og 3. Stk.

Kapitel 28.

§ 289 = Forslagets § 315, dog at sidste Sætning i 2. Stk. udgaar, og at Tallet „286“ i 3. Stk., Linie 2, ændres til „284“.

§§ 290—93 = Forslagets §§ 316—19.

§ 294 — Forslagets § 320, dog at Ordene: „saavel som de fremsatte Indsigelser mod denne“ i sidste Stk., Linie 2, udgaa.

§ 295 = Forslagets § 321.

Kapitel 29—30 (§§ 296—322) = Forslagets Kapitel 24—25 (§§ 232—257) og Ændringsforslag Nr. 89.

Andet Afsnit.

Rettergangsmaaden.

Kapitel 31.

§§ 323—37 = Forslagets §§ 322—36.

§ 338, jfr. Forslagets §§ 293 og 307, 2. Pkt. = Forslagets § 293, dog at Hensyningen til §§ 379 og 403 i Linie 2 udgaa, og at der tilføjes følgende ny Stykke:

„Den i foregaaende Stykke indeholdte Regel finder tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Syn og Skøn. Er Sagen endnu ikke tingfæstet, har Parten at indgive Begæring til Underretten paa det Sted, hvor Genstanden for Syns- og Skønforretningen befinder sig.“

§ 339, jfr. Forslagets §§ 271, 2. Stk., 1. Pkt., 307 og 315.

„Naar Vidner, Syns- eller Skønsmænd eller Parter ikke kunne eller skulle møde under Domsforhandlingen, blive de at afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor de bo eller opholde sig; dog kan Retten under lagttagelse af Reglerne i § (160) lade Vidnet afhøre der ved et eller to af sine Medlemmer, saafremt ikke begge Parter modsætte sig dette.“

§ 340, jfr. Forslagets §§ 337, 1. Stk. og 273, 5te Stk.

1. Stk. = § 337, 1. Stk.

2. Stk.: „Til Vidneførsel o. desl., som ikke sker for den dømmende Ret eller et eller to Medlemmer af samme, skal Modparten indkaldes med samme Varsel, som om han var Vidne. Samtidig eller dog mindst 3 Dage før Vidneførselen skal der derhos gives Modparten saadan Meddelelse som i første Stykke nævnt. I paatrængende Tilfælde kan Indstævning af Modparten“ o. s. v. som § 273, 5. Stk. ud.

§ 341 = Forslagets § 337, 2. Stk.

§§ 342—45 = Forslagets §§ 338—41.

§ 346 = Forslagets § 342, 1. og 2. Stk.

§ 347 = Forslagets § 281, 1. Stk. 1. Pkt., 2. Stk. (i den foreliggende Affattelse, uden Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 108 og Nr. 109) og § 283, 2. Stk.

§ 348 = Forslagets § 285.

§ 349 = Forslagets § 286, 1. Stk., 1. og 2. Pkt., og 2. Stk.

§ 350, jfr. Forslagets §§ 307 og 315.
„Reglerne i §§ (347, 348 og 349) finde med de fornødne Lempelser Anvendelse, ogsaa naar Parter eller Syns- eller Skønsmænd skulle afhøres.“

§ 351, jfr. Forslagets §§ 342, 3.—6. Stk. og 289.

1. Stk. = § 342, 3. Stk.

2. og 3. Stk. = § 289.

4.—6. Stk. = § 342, 4.—6. Stk.

§§ 352—56 = Forslagets §§ 343—47.

Kap. 32—33 (§§ 357—73) = Forslagets Kap. 32—33 (§§ 348—64).

Kapitel 34.

§§ 374—88 = Forslagets §§ 365—79.

§ 389, jfr. Forslagets §§ 271, 1. Stk., 2. Pkt., § 286, 1. Stk., sidste Pkt.

„Skal Vidneførsel o. desl. finde Sted, beror det paa Rettens Bestemmelse, om vedkommende skal afhøres under Domsforhandlingen eller ikke, og i førstnævnte Fald, om og hvor meget af Forklaringen der skal optegnes i Retsbogen.

Reglerne i §§ (338, 339, 347, 348, jfr. 350, og 351, 2det og 3die Stykke), finde tilsvarende Anvendelse.“

§ 390 = Forslagets 380, dog at der tilføjes som sidste Stykke:

„Ved Vidneførsel, som ikke sker for den dømmende Ret eller et eller to Medlemmer af samme, finder Reglen i § (340, 2det Stykke) tilsvarende Anvendelse.“

§§ 391—96 = Forslagets §§ 381—86.

Kap. 35—36 (§§ 397—404) = Forslagets
Kap. 35—36 (§§ 387—94).

Kapitel 37.

§§ 405—412 = Forslagets §§ 395—402.

§ 413 = Forslagets § 403 med følgende
Ændring:

I 2. Stk., Linie 2—3 udgaa Ordene
„i Overensstemmelse med Reglerne i §§
335—38“, og der tilføjes efter „Foranstalt-
ninger“ som nyt Punktum: „Herved iagt-
tages Reglerne i §§ (335—42), dog saa-
ledes, at Vidner, Syns- og Skønsmænd og
Parter, som ikke kunne eller skulle møde
under Domsforhandlingen, stedse blive at
afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor
de bo eller opholde sig. Afhøring sker i
alle Tilfælde ved Dommeren, dersom den,
der skal afhøres, eller nogen af Parterne
begærer det. Der skal i saa Fald gives
Parterne Lejlighed til at stille Spørgsmaal
gennem Retten.“

§§ 414—419 = Forslagets §§ 404—09.

§ 420 = Forslagets § 410 med følgende
Ændring:

I Slutningen af sidste Stykke tilføjes
som nyt Punktum: „Hvor der ikke er sær-
lig Grund til at antage, at Tilladelse til
Anke til Højesteret vil blive søgt eller til-
staaet, beror det dog paa Retten selv, om
og hvor meget der skal optegnes af Vid-
ners, Syns- og Skønsmands og Parter
Forklaringer.“

§ 421 = Forslagets § 411.

Kap. 38—41 (§§ 422—55) = Forslagets
Kap. 38—41 (§§ 412—45).

Fjerde Afsnit.

Kap. 42—57 (§§ 456—660) = Kommis-
sionsforslagets Kap. 29—44 (§§ 324
—529), jfr. Ændringsforslag Nr. 174.

Fjerde Bog.

Strafferetsplejen.

Kap. 58—59 (§§ 661—671) = Forslagets
Kap. 61—62 (§§ 669—679).

Kapitel 60.

§§ 672—75 = Forslagets §§ 718—21.

§ 676 = Forslagets § 722, dog at sidste
Stykke erstattes med følgende:
„Herved finder Reglen i § (224) til-
svarende Anvendelse.“

§§ 677—87 = Forslagets §§ 723—33.

Kap. 61—63 (§§ 688—718) = Forslagets
Kap. 64—66 (§§ 687—717).

Andet Afsnit.

Midler til Sagens Oplysning m. m.

Kapitel 64.

Besigtigelse.

§ 719 = Forslagets § 783, dog at der
mellem 3. og 4. Stk. indsættes et nyt
Stk. = § 741, 3. Stk.

§ 720, jfr. Forslagets § 784.
„Kræves der til en Besigtigelse eller i
øvrigt til en Undersøgelse eller Bedøm-
melse af et faktisk Forhold, til hvilken
Sagen findes at give Anledning, Indsigt,
som ikke kan forudsættes hos Retten, kan
denne tilkalde Syns- eller Skønsmænd over-
ensstemmende med Kapitel (18).“

§ 721 = Forslagets § 796.

Kapitel 65.

§§ 722—24 = Forslagets §§ 800—802.

§ 725, jfr. Forslagets §§ 803 og 1017,
2. og 3. Stk.

= Forslagets § 803, dog at der i
Linie 7 efter „svare“ tilføjes som nyt
Punktum: „Herved finder Reglen i § (177)
tilsvarende Anvendelse“.

§§ 726—31 = Forslagets §§ 804—809.

Kap. 66—71 (§§ 732—790) = Forslagets
Kap. 74—79 (§§ 810—869), jfr. Æn-
dringsforslag Nr. 283.

Kapitel 72.

§§ 791—799 = Forslagets §§ 870—78.

§ 800, jfr. Forslagets §§ 879, 741, 2. Stk.

1. Pkt. og 742, 1. Pkt.

1. Stk. = § 879, 1. Stk.

2. Stk. = § 741, 2. Stk., 1. Pkt., dog at i Linie 1 Ordene „for Undersøgelsesret“ udgaa, hvorhos der i Slutningen tilføjes: „Naar Afhørelsen er endt, oplæses og vedtages det Retsbogen tilførte. Efter Oplæsningen ere Paatalemyndigheden, Sigtede og Forsvareren berettigede til at fremføre Bemærkninger med Hensyn til den skete Tilførsel. Saadanne Bemærkninger indføres i Korthed i Retsbogen.“

3 Stk: „Afslag paa Begæring om yderligere Spørgsmaal, saavel som Afgørelse af Tvistepunkter, der opstaa under Forundersøgelsen, sker ved Kendelse.“

§§ 801—805 = Forslagets §§ 880—84.

Kap. 73 (§§ 806—20) = Forslagets Kap. 81 (§§ 885—899), dog at det sidste Punktum i § 898 udgaa.

Kapitel 74.

§§ 821—827 = Forslagets §§ 901—907.

§ 828 = Forslagets § 909, 2. og 3. Stk.

§§ 829—30 = Forslagets §§ 910—11.

§ 831, jfr. Forslagets § 912.

„Overanklageren afhører de af ham fremstillede Vidner. Vidner, som fremstilles fra Forsvarets Side, afhøres henholdsvis af Forsvareren eller af Tiltalte.

Paa tilsvarende Maade forholdes med Afhørelse af Syns- eller Skøns mænd.“

§ 832 = Forslagets § 913, 2. og 3. Stk.

§ 833 = Forslagets § 914, dog at i sidste Linie Ordene: „efter foranstaaende Regler“ udgaa.

§ 834 = Forslagets § 915.

§ 835 = Forslagets § 741, 2. Stk., 3. Pkt., dog at Ordene: „Afhørelse for Landsret“ ændres til: „Afhørelsen“.

§§ 836—841 = Forslagets §§ 917—22.

§ 842 = Forslagets § 923, 1. Stk.

§§ 843—45 = Forslagets §§ 924—26.

Kapitel 75.

§§ 846—47 = Forslagets §§ 927—28.

§ 848, jfr. Forslagets § 680.

„Ingen maa medvirke som Nævning i en Straffesag, naar han befinder sig i noget af de i § (62) Nr. 1—4 nævnte Tilfælde, i hvilke Dommeren i en saadan Sag skal vige sit Sæde, eller han har handlet som Dommer i Sagen.“

§ 849 = Forslagets § 929, dog at der i Slutningen tilføjes følgende ny Punktum:

„Imod Kendelse, hvorved Indsigelse imod en Nævnings Habilitet forkastes, kan Kæremaal rejses. Naar det straks forlanges, kan i denne Anledning en kort Udsættelse af Sagen tilstaa.“

§§ 850—87 = Forslagets §§ 930—67.

Kap. 76 (§§ 888—890) = Kap. 84 (§§ 968—70).

Kapitel 77.

§§ 891—95 = Forslagets §§ 971—975.

§ 896 = Forslagets § 976, dog at der tilføjes: „I Sager, som ikke ere undtagne fra Anke, finde Reglerne i § (801, 2det Stykke, 1ste og 2det Punktum) tilsvarende Anvendelse“.

Kap. 78 (§§ 897—905) = Forslagets Kap. 86 (§§ 977—85), jfr. Ændringsfor-
slag Nr. 308.

Kap. 79—80 (§§ 906—924) = Forslagets Kap. 88—89 (§§ 987—1015).

I § 1002, sidste Stk., ændres Paragrafhenvisningen, saa at den ikke kommer til at omfatte § (835).

Kapitel 81.

§ 925 = Forslagets § 1016.

§ 926, jfr. Forslagets § 1017, 1. Stk. og 3. Stk., 2. Pkt.

„Hvor denne Lov ikke bestemmer andet, er Kæremaalsfristen fjorten Dage, regnede fra Afgivelsen af den Beslutning, hvorom Talen er, dog at Bestemmelserne i § (913) finde tilsvarende Anvendelse.

Kære medfører ikke Opsættelse af Beslutningens Udførelse, medmindre det modsatte bestemmes enten af den Ret, som har afgivet Beslutningen, eller af den Ret, for hvilken Kære rejses, jfr. ogsaa § (177).“

§§ 927—931 = Forslagets §§ 1018—1022.

Kap. 82—87 (§§ 932—983) = Forslagets Kap. 91—96 (§§ 1023—1074).

Tiende Afsnit.

Særlige Bestemmelser om nogle Forhør m. m.

Kapitel 88.

§ 984 = Forslagets § 1075.

Femte Bog.

Slutnings- og Overgangsbestemmelser.

Kapitel 89.

Slutningsbestemmelser.

§§ 985—87 = Forslagets §§ 1079—81.

§ 988 = Forslagets § 114, dog at der tilføjes en Henvisning §§ (8), (35) og (60).

Kapitel 90.

Overgangsbestemmelser.

§§ 989—90 = Forslagets §§ 115—116.

§ 991 = Forslagets § 118.

§ 992 = Forslagets § 117.

§ 993 = Forslagets § 119.

§ 994, jfr. Forslagets § 89, i Slutningen.

„Personer, der ved Lovens Ikrafttræden have eller fra 1. November 1902 have haft Autorisation til som Fuldmægtig for en Retsembudsmand at udføre Foged-, Registrerings-, Auktions- og Notarialforretninger, kunne autoriseres som Fuldmægtige hos Politimestre, uanset at de ikke fyldestgøre de i § (111, 2det Stykke) opstillede Betingelser.“

§ 995 = Forslagets § 120.

§ 996 = Forslagets § 95, 2. Stk.

§ 997 = Forslagets § 105, 1. og 2. Stk.

§§ 998—1003 = Forslagets §§ 663—668, dog at der i § 665, Linie 1, foran „Sag“ indskydes: „borgerlig“ og i § 666, Linie 1, efter „Domme“ paa samme Maade „i borgerlige Sager“.

§§ 1004—1006 = Forslagets §§ 1076—1078.

Bilag 3.

I det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Rettens Pleje, hvilket Forslag for Tiden beror hos det meget ærede Udvalg, findes i § 484 en Bestemmelse om, at Gødning saavel som Straa og Hø samt Føde og Sædekorn, for saa vidt til Ejendommens Drift findes fornødent, maa ikke ved Udlæg skilles fra Ejendommen, men bliver at betragte som et Tilbehør til den, ejheller maa Sæd paa Marken omhugges eller anden Afsgrøde indhøstes, førend den er moden hertil.

Hensigten med denne Bestemmelse er øjensynlig den, at intet af, hvad der er nødvendigt til en Landejendoms forsvarlige Drift, bør kunne skilles fra den, og det forekommer os derfor, at der er Anledning til foruden de i Paragraffen nævnte Genstande endvidere at optage Foderroer, Kartofler, Folkesenge og muligt Brændsel som Genstande, der ikke ved Udlæg maa skilles fra Ejendommen.

Af Hensyn til den Interesse, som Ordningen af denne Sag har for Panthavere i fast Ejendom, har Kreditforeningernes staaende Udvalg paa et for nogen Tid siden afholdt Møde haft den til Drøftelse, og nærværende Henvendelse fremkommer som Resultat af denne Drøftelse, idet vi haabe, at det ærede Udvalg vil kunne slutte sig til den af os ønskede Udvidelse af nævnte Paragrafs Bestemmelse og derfor maa finde sig foranlediget til om muligt at søge den gennemført.

De danske Kreditforeningers staaende Fællesudvalg, den 30. April 1903.

Herm. Tetens.

Ludvig Arntzen.

Th. Rasmussen.

C. Hoppe.

Kiørboe.

Til

det af Landstinget nedsatte Udvalg, der behandler Forslag til Lov om Rettens Pleje.

Rettelse.